

ЎЗБЕК АДАБИЁТИ БЎСТОНИ

Лутфий

Тошкент
Ғафур Ғулом номидаги
Адабиёт ва санъат
нашриёти
1987

ЎЗБЕК АДАБИЁТИ БЎСТОНИ

Лутфий

СЕНСАН СЕВАРИМ...

ҒАЗАЛЛАР

РУБОЙЛАР

ҚИТЪАЛАР

ТУЮҚЛАР

«ГУЛ ВА НАВРЎЗ» ДОСТОНИ

Тошкент
Ғафур Ғулом номидаги
Адабиёт ва санъат
нашриёти
1987

**ЎЗБЕКИСТОН ССР ФАҢЛАР АКАДЕМИЯСИНИНГ А. С. ПУШКИН
НОМИДАГИ ТИЛ ВА АДАБИЁТ ИНСТИТУТИ,
ҲАМИД СУЛАЙМОНОВ НОМИДАГИ ҚЎЛЕЗМАЛАР ИНСТИТУТИ**

Таҳрир ҳайъати:

Азиз Ҳаюмов, Суййима Ғаниева, Бегали Қосимов, Натан Маллаев,
Хайриддин Султонов, Абдуқодир Ҳайитметов, Одил Едубов

Нашрга тайёрловчилар:

С. Эркинов, Э. Фозилов, Э. Аҳмадхўжаев

Махсус муҳаррир

В. Раҳмонов

С $\frac{4702570100-50}{М 352 (04)-87}$ 3-87

© Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1987 й., (бе-
заклар, сўзбоши)

ЛУТФИЙ

Ўзбек адабиёти тарихида ўзининг гўзаллик тараннумидан иборат булган ғазаллари билан катта шухрат қозонган мавлоно Лутфий ижодиёти бебаҳо сўз хазинасидир.

Алишер Навоий Лутфийни «Маликул калом» (сўз подшоси) унвони билан атаб, уни Шарқ адабиётининг Саъдий, Ҳофиз каби улкан намояндалари қаторига қўяди.

Лутфий Ҳиротда яшаб, ижод этган. Алишер Навоий уни 99 йил умр курганлигини айтади. Алишер Навоий асарларида шоир ҳақида келтирилган қайдлар, шунингдек, Давлатшоҳ, Хондамир каби замондошлар томонидан битилган тарихларда баён қилинган маълумотлар асосида уни 1366 йилда туғилиб, 1465 йилда вафот этганлигини тахмин қилиш мумкин.

Лутфий замонасининг одатига кўра, дастлаб мактабда, сўнгра эса мадрасада таълим олди. У ёшлигиданоқ ўз давридаги ҳамма билимларга қизиқиш билан қаради. Дунёвий фанларни қунт билан ўрганди. Маълум бир фурсат эса тасаввуф олимларидан Шаҳобиддин Лиебовий ҳузурда таҳсил билан банд булди. Булажак шоирнинг адабиётга бўлган майл-рағбати, айниқса, кучли эди. Шарқ поэзияси унинг ижодий мактабига айланди. Она тилидаги халқ оғзақий ижоди унинг учун илҳом манбаи бўлиб қолди.

Лутфий дастлаб замондошлари Атойи, Саккокий, Гадоий ва Ҳофиз Хоразмийлар каби лирик шоир сифатида танилди. Унинг юксак инсоний ҳис-туйғуларни катта бадий маҳорат билан тараннум этган ғазаллари оғиздан-оғизга кучиб юрарди. Шоирнинг «Девон»и унинг ҳаётлик чоғидаёқ катта шухрат қозонган, фақат Ўрта Осиёдагина эмас, балки Яқин ва Ўрта Шарқ мамлакатларида ҳам тарқалган эди.

Лутфий ўзбек адабиёти тарихида дostonнавис сифатида ҳам маълумдир. Унинг «Гул ва Навруз», «Зафарнома» каби ишқий-романтик ва қаҳрамонлик дostonларидан ташқари «Машҳунул ҳақоийқ» номли яна бир асар ёзганлиги ҳақида маълумотлар бор. Хўтанлик Мулла Исматулланинг «Тарихи мусиқиюн» асарида Лутфийнинг музика маданиятига ҳам қизиққанлиги ва бу борадаги ишлари ҳақида қайдлар келтирилади.

Лутфий меросининг катта қисмини унинг «Девон»идан иборат лирик асарлари ташкил қилади. Шоирнинг ғазал, рубоий, туюқ, қитъа ва фардлардан иборат она тилида яратган асарларидан ташкил топган бу «Девон»идан ташқари форс-тожик тилида ҳам ижод қилгани, улардан мажмуа ҳам тузганлиги ҳақида маълумотлар бор.

Шоирнинг кенг миқёсдаги мероси ҳақида замондошлар ҳам гувоҳлик берадилар. Жумладан, Хондамирнинг «Мақоримул ахлоқ» асарида Лутфийнинг поэтик мероси ўн-ўн икки минг байтдан иборатдир, деган маълумотга дуч келамиз. Абдулла Кобулий «Тазкират-ут таворих» асарида Лутфийнинг мушоираларда юқори баҳо олган

ва бошқалар жавоб ёза олмаган уч минг байтга яқин шеъри бор; деб ёзади¹.

Ушбу тўплам орқали сиз ҳурматли ўқувчига тақдим қилинаётган Лутфий «Девон»и унинг бутун умри давомида яратган лирик асарларини қамраб олади. Унинг турли даврларда кўчирилган қатор қўлёзмалари мавжуд. ЎзССР Фанлар академияси Шарқшунослик институти қўлёзмалар фондида ушбу «Девон»нинг ўндан ортиқ нусхаси сақланади. Унинг Москва, Ленинград кутубхоналаридан ташқари, Британия, Париж, Туркия қўлёзма фондларида сақланаётган нусхалари ҳам каталогларда қайд қилинган.

Лутфий «Девон»ининг қўлёзма нусхаларида ғазаллар, шунингдек тўртликлар сони фарқланиб туради. Мавжуд нусхалар ўртасида Париж миллий кутубхонасида сақланаётган қўлёзма анча мукамалдир. Унгача маълум бўлган нусхаларда ғазаллар икки юз ва ундан ортиқроқ бўлса, Париж қўлёзмасида улар уч юздан ортади. Бу нусхада Лутфий фардлари ҳам ўрин олганлиги аҳамиятлидир².

«Девон» қўлёзмалари ўртасида анча қадимийси 1511 йилда кўчирилган Лондон нусхасидир. Мукамаллик жиҳатидан Париж миллий кутубхонасида сақланаётган нусха ҳам муҳим аҳамиятга эга. Лутфий «Девон»ининг ушбу нашрини тайёрлашда ҳар икки қўлёзмадан олинган фотокопияларга таянилди. Матнлар Ўзбекистон ССР Фанлар Академияси Шарқшунослик институтида сақланаётган қўлёзмалар билан қиёс қилинган ҳолда тайёрланди. Тўплам Лутфийнинг «Тошкент» бадий адабиёт нашриёти томонидан 1965 йилда чоп этилган «Девон»ига нисбатан мукамалдир.

Лутфий асарларининг асосини дунёвийлик ташкил қилади. Маълумки, дунёвий адабиёт намоёндалари ҳаётнинг ўткинчилиги, умрнинг бевафолиги, реал дунёга кўнгил қўйишнинг беҳудалиги, ҳатто диний эътиқодларга зидлиги ҳақидаги қарашлар доирасидан нечоғлик юқори кўтарилиб, адабиётда инсон қадр-қимматини, унинг ҳис-ҳаяжон, орзу-умидларини қўйлаш тенденциясини муттасил равишда кучайтириб бордилар. Алишер Навоий кенса замондоши Лутфий лирикасида равшан кўзга ташланиб турувчи «зоҳир аҳли шуароси»га хос ана шу хусусиятни ўзининг «Маноқиб Паҳлавон Муҳаммад» асарида алоҳида ғазалда сифатида таъкиллайди.

Шоирнинг деярли ҳар бир ғазали инсон гўзаллиги, ҳаёт шавқ-завқи тўғрисида баҳс қилувчи, «шоҳ ва гадони баробар кўрадиган севгини» улугловчи асарлардир. Диний-мистик қарашлар авж олган, адабиёт орқали ҳам энг реакцион ғоялар тарғиб қилинаётган бир даврда зоҳидларнинг мавҳум ва зарарли идеалларидан фарқли равишда Лутфий гуманистик қарашлар тарафдори бўлиб чўши. Қадимги ўзбек ва форс-тожик адабиётидаги халқчил традицияларни давом эттириш, бой халқ поэтик ижодидан баҳраманд бўлиш билан ўз асарларининг ғоявий-бадий юксаклигига эриша борди.

Лутфий лирик асарлари марказида юксак ижобий идеаллар эгаси — ошиқ ва унинг севгилиси — маҳбуба образлари туради. Ошиқ оддий кишига хос фикр ва хаёл эгаси сифатида бой руҳий олам билан яшайди. У ер юзидаги барча эгуликларга очиқдан-очиқ муҳаббат эълон қилади, «у дунё» мушоҳидаси, реал ҳаёт муҳокама-сида кўз ўнгида мавжуд бўлиб турган нақд имкониятлардан баҳраманд бўлишга ҳаракат қилади. Унинг учун табиат оғушида етилган

¹ Абдулла Кобулий. «Газкират-ут таворих», ЎзССР ФА Шарқшунослик институти, қўлёзма, инв. № 2093, 148-бет.

² Э. Аҳмадхўжаев. Лутфийнинг янги топишган фардлари. Адабий мерос, 1976, № 6, 34-бет.

гули хандон, ҳам маънан, ҳам ташқи латофати билан мафтункор дилдор ҳар нарсадан ортиқдир.

Ҳакдин, эй кунгул, ўзга нима қилма таманно,
Сен хастага ул ердаки, дийдор топилса.

Қуйидаги мисралар ҳам шу жиҳатдан ниҳоятда характерлидир:

Ўзга кишилар тиласа молу манол, ул
Васлингдурур, онжоқ санамо, Лутфий муроди.

Ошиқ худди шу журъати учун кетма-кет дашномларга учрайди. Чарх ҳам унга ўчакишгандай, каярафторлик касб этгандай туюлади. Ҳижроннинг баҳор билмас бепоён қиши уни шиддатли юрак изтиробига олиб боради.

Бир нафас маъшуқ била ошиқни қўймас шодмон,
Не тилар, ёраб, сипехри кинавар ушшоқдин.

Шу йўсин шоир лирикасида ҳаёт завқлари, табиат гўзалликларидан баҳраманд бўлиш, ошиқ қалбининг бепоён тўлқинланишлари орқали унинг орзу-умидларини куйлаш билан бир қаторда ўз замонасининг ниҳоятда чекланган қонун-қоидалари, одатларидан норозилик ва шикоят мотивлари ҳам ўзининг муайян ўрнига эга бўла боради. Лутфий ғазал ва тўртликларида навбахор гулларининг мавжию маъшуқа илтифотидан сармаст лирик қаҳрамоннинг гоҳ рақиб, гоҳ зоҳид билан зиддиятлари орқали бевосита даврда содир бўлаётган воқеаларни эслатувчи, ўз навбатида жоҳилликни қораловчи, фалокатларга қарши норозилик кайфиятларини ифодаловчи мисралар тизади. Шу йўл билан шоирнинг романтик характердаги ғазалларида, гарчи умумий тарзда бўлса-да, ўша давр ҳаётининг айрим реал лавҳалари акс этади. Бундай лавҳалар ғазал ва тўртликларда кўпинча ёрнинг вафосизлиги, ошиқ ҳолига эътиборсизлиги, беҳуда таъналаридан шикоят воситасида ифодаланади.

Айтмики: «Бу Лутфийга жафо қилма, вафо қил»,
Айтурки: «Бизинг даврда ул расм қолибтур!»

Лутфий ғазаллари арузнинг турли-туман баҳрларида ёзилган. Шоир ғазаллари учун характерли бўлган хусусият улардан кўпчилигининг ҳажм жиҳатдан анча қисқалигидадир. Унинг «Девон»ида айниқса, беш-етти байтли ғазаллар кўп. Лутфий ўз ғазаллари учун аксари ҳазаж, рамал баҳрларини танлади. Арузнинг халқ қўшиқларига яқин турган оҳангдор ўйноқи вазелиридагина эмас, шунингдек ўз навбатида унинг анча мушкул бўлган тармоқларида ҳам муваффақиятли асарлар яратди.

Лутфийнинг ғазалнависликдаги фавқулодда маҳоратини унинг замондошлари ҳам таҳсин билан қайд этганлар. Дарҳақиқат, шоир ғазаллари кўздан кечирилар экан, улар ўқувчини киши руҳий дунёсининг сўз билан ифодалаш қийин бўлган нафис тебранишлари томон етаклайди, сеҳрлайди. Уларда сиз ҳароратли ошиқ қалби, гўзаллик тимсоли бўлмиш маъшуқа кечинмаларини ифодалаш мақсадида қўлланган кўплаб мажоз, лаф ва нашр, тазод ва ифрот, тадриж ва таносиб каби санъатларни учратасиз. Лутфий Шарқ поэзияси бисотида мавжуд бўлган мажоз, лаф ва нашр, ҳусни таълид, тажохил — орифона намуналарини қўллаганда ҳам, ижодий изланиш ва кузатишлар самараси бўлган поэтик образлар ишлатганда ҳам соддаликка, фикр тиниқлигига, оҳанг жараиғдорлигию, сўз ўйинларига алоҳида эътибор қилади.

Лутфийнинг рубоий, туюқ, қитъа ва фардларида ҳам ғазалларида бўлгани каби дунёвий мотивлар бадиийликнинг нафис воситала-

ри орқали ифода этилади. Хусусан, шоирнинг туюқларида она тилининг жуда бой, аини пайтда латиф имкониятлари намоён бўладики, бу ҳам сўз санъаткорининг катта маҳорати натижаси эди.

Лутфий ўз она тили билан бир қаторда форс-тожик тилида ҳам ажойиб ғазаллар яратган. Бу борада Алишер Навоий: «Форсийда қасидагўй устодлардан кўпининг мушкул шеърларига жавоб айтибдур ва яхши айтибдур», деб ёзган эди.

Шоирнинг бу тилда ёзилган асарлари мажмуаси мавжудлиги ҳақидаги маълумотларга қарамай, улардан Навоий асарлари орқали етиб келган айрим намуналардан бошқа манбага эга эмасмиз. Лутфийнинг умрининг охирида бошланғич байтивингига ёнишга улгурган «Афтад» радифли ғазалини Абдурахмон Жомий томонидан охирига етказилганлиги ҳақидаги маълумотни Алишер Навоий қайд этган.

Шоирнинг «Гул ва Наврўз»и 1411 йилда ёзилган ишқий-романтик асардир. Шарқ адабиётида «Гул ва Наврўз» традицион тема бўлиб, шу асосда форс-тожик шоирлари Жалол Табиб ва Ҳожу Кирмонийлар (XIV аср) муваффақиятли асарлар яратганлар. Бу ижобий анъана ўзбек адабиётида ҳам давом эттирилди ва янги талқинлар билан бойиб борди. Бобурнинг «Мухтасар» асаридан ўзбек шоири Ҳайдар Хоразмийнинг (XV аср авваллари) ҳам «Гул ва Наврўз» ёзгани англашилади. Бизгача она тилида яратилган биргина «Гул ва Наврўз» етиб келган. Ҳозир мавжуд дostonнинг шу шоир қаламига мансублиги ҳақида фикрлар ҳам билдирилган эди¹.

«Гул ва Наврўз» дostonининг Лондон, Будапешт, Оксфорд, Кембридж, Истамбул ва Қозон кутубхоналарида сақланаётган қўлёмалари мавжуд. Китобхонга тақдим этилаётган «Гул ва Наврўз» дostonи проф. Э. Фозилов томонидан шу қўлёмларнинг илмий-таъқиқий матни асосида тартиб берилган.

«Гул ва Наврўз»да, асарнинг марказий қаҳрамонлари Наврўз билан Гулнинг севги саргузаштлари орқали Ўрта Осиё ва Хуросоннинг XV асрдаги ҳаёти учун ниҳоятда муҳим бўлган марказлашган давлат тузиш ғояси илгари сурилади. Мамлакатни харобага айлантирувчи урушлар қораланади. Адолатпарварлик, илм-ҳунар, меҳнат, маърифатпарварлик, дўстлик улуғланади. Шу ўринда Ф. Энгельс томонидан ўрта асрларда марказлашган давлатлар тузишга интилиш тенденциясини ижобий ҳодиса сифатида характерланганлигини хотирга олсак, дostonда ўз даври учун нақадар муҳим бўлган масалаларнинг кўтариб чиқилганлиги маълум бўлади.

Дostonда Наврўз билан Гул юксак инсоний фазилатларга эга бўлган қаҳрамонлар сифатида гавдаланадилар. Улар бутун ҳикоя давомида жоҳиллик, мунофиқлик, рижорликка қарши курашадилар. Дoston халқ озаки ижодиёти асарларига хос оптимистик ҳоҳиша билан тугайди.

Лутфий асарларида у яшаган тарихий давр шароити билан изоҳланадиган чекланганлик ҳам кўзга ташланиб туради. Шоир асарларининг тилида ҳам айрим мураккаблик, мавҳум образлар қўллаш каби ҳоллар учрайди. Лекин шоир ижоди асос-эътибори билан давр прогрессив адабиётининг энг яхши намунасидир, шунга кўра ҳам у умрбоқийдир.

С. Эркинов,

филология фанлари доктори

¹ Е. Исоқов. «Гул ва Наврўз»нинг муаллифи ҳақида. «Ўзбек тили ва адабиёти», 1972, 1-сон.

Ғазаллар

Ой юзунг олида хижил ҳуси эли Руму Чин аро,
Валвала солди кўсларинг кофиру аҳли дин аро...

Чун мени ўлтурур букун ул руху ораз орзуси,
Равзада тобқамен ўрун лолау ёсумин аро. .

Янги эканда кўрмади ҳеч ким ой тутулғонин,
Чин не учун тутар қошинг, ёраб, ўшал жабин аро.

Зулфунг ила чу нофадин урди дам оҳуи Хўтан,
Ғамзанг отимчиси ўқи нофани ўйди Чин аро.

Ақл дедики «заррае меҳр йўқ анда оғзитек»,
Қилди табассум ўйләким, тушди гумон яқин аро.

Қилма ҳавола ҳажр ила Лутфийни ўлтурур учун,
Тез қилични элга ол, тутмоғил они қин аро.

* * *

Эй пари юзлук бегим, жонлар фидо бўлсун санга,
Дуняда ҳусн оти бор эркан, бақо бўлсун санга.

Ҳадди маҳлуқотдиндур нори ул ҳусну жамол,
Улки йўқтур раҳм эрур, бу ҳам ато бўлсун санга.

Ийманиб ҳосид тилиндин даст бермас чун салом,
Кўз учи бирла йироқтин марҳабо бўлсун санга.

Чун вафосизларга бермишлар азалда кўркни,
Бу камоли ҳусн ила қайдин вафо бўлсун санга.

Бир қиё боқсанг закоти ҳусн учун, эй кўркабой,
Лутфийи мискиндин ўлгунча дуо бўлсун санга.

* * *

Қачонки ғамзаси кўз қонима, қаро қилса,
Хатосиз ўқни урар жонима, хато қилса.

Жафо кўруб, онинг учун чиқар менинг жоним,
Мени худ ўлтурур ул ғамза, гар вафо қилса.

Кўнгулсиз этти кўзи, ваҳ, не бўлди, тенгри учун,
Дудоғидин мени бир сув уруб даво қилса?

Юзига сочдин ўгун тегмасун паришонлиғ,
Кўнгулни ул туну кун неча мубтало қилса.

Шакардек оғзи манга қубла омад хуфя,
Недур сўзи они, ширин керак адо қилса.

Қачон хиром этса гулгун қабо кийиб ул сарв,
Тилар бу ғунча кўнгул куртани қабо қилса.

Қаю иноятиға Лутфий узр қўлсунким,
Сўжунжи уҳдасидин чиқмағай дуо қилса.

* * *

Ул ойки фитна бўлди кўнгул қошу кўзига,
Жон бердиму ёвутмади меҳримни ўзига.

Парвона иши мендин эрур яхшироқким,
Ўртанса бори ул қовушур дилфурўзига.

Гулдек кулар чиройина бир кун йўлуқмадим,
Ойларда ҳам бир учрамадим яхши кўзига.

Маҳшарда голибоким, уқун кўрмағай азоб,
Улким, йўлиқса ҳажр ўтининг доғу сўзига.

Тутқай жаҳонни Лутфий сўзи ҳусни жовидек,
Гар илтифот қилса бу бечора сўзига.

* * *

Жамолу ҳуснингга сўз йўқ, вафо керак бўлса,
Мени худ ўлтуратурсан, раво керак бўлса.

Кўнгул чу билмайин ўз ҳаддини сени севди,
Балоу ғусса била мубтало керак бўлса.

Жафони жонима оз қилки, ногаҳон бир кун
Жафо туганса нетарсен, жафо керак бўлса?

Кўнгулни ўзгага бергил, демангки мушқилдур,
Жаҳонда сиз киби бир дилрабо керак бўлса.

Кишиким ўз жониға қасд этар, сени севсун,
Дағи эшикинга келсун, бало керак бўлса.

Жамолу жоҳ элидин юз фароғатим бордур,
Урамунг ити менга ошно керак бўлса.

Уқу бу Лутфий мунглуқ ниёзнамасини,
Савобу алқишу юз минг дуо керак бўлса.

* * *

Суратингни кимки кўрди, қилди жоно, жон фидо,
Сийратингга худ қилур олиб фаришта иқтидо.

Нечаким зулфунгда бор куфру залолат зулмати,
Равшан ул ойдек юзунгда бордур ул нури худо.

Интиҳо йўқму десам ҳуснунга, айтур кўзларинг:
«Қайдасан, мен худ балони қилдим эмди ибтидо».

Сеҳр ишин Кашмир эли ғамзангдин ўрганса керак
Ким, жаҳон ичра бўлубтур ул бу фанда муқтадо.

То дединг лаълинг закоти мен фақирга бўлса сарф,
Шукрининг эмди они ширин керак қилсам адо.

Сенсизин қилмай таҳаммул нола қилсам қилма айб,
Гар бу юк юкланса тоққа, келгай ондин юз садо.

Итларингнинг мансабин Лутфийга таъйин айлаким,
Давлатингда қилса султонлиғ не бўлгай бир гадо?

* * *

Эй азалдий жонима зулфунг қазо бўлгон бало,
Қошу кўзунг бир-бирининг устина келгон бало.

Чун каманд отса сочиндин қайдаким бўлсам етар,
Қочса бўлмаским муқаддар этса чун яздон бало.

Кўнглум олгон зулфи ҳар соат оёнингга тушар,
Гофил ўлмаким, оёқ остиндадур, эй жон, бало.

Уйқучи бахтим қаро чинини доим туш кўрар,
Ваҳки, таъбир ичра бордур тушта соч кўргон бало.

Зулфунгиз юз ҳалқа, ҳар бир ҳалқада минг доми ғам,
Ошкоро фитнадур, лекин қилур пинҳон бало.

Дуфийға бўлди бало ул сочи анбар фурқати
Оре-ореким, эрур ошиқлара ҳижрон бало.

* * *

Не бало ҳусну малоҳат берди субҳон юзига,
Ким эрур инсу малак жон бирла ҳайрон юзига.

Халқа дарғуш ўлди-ю юзун тутар ул рух сари,
Гўёе ошиқ бўлубтур дурри ғалтон юзига.

Ул пари юзун кўруб, жон ҳазор ихлос ила
Пешкаш қилдим, кўнгул қўйдум ул жон юзига.

Юз хатосиз қонини гар тўкса кўзи ҳашрда,
Ҳеч ким арса келмагай ул номусулмон юзига.

Лутфий гар ошиқ бўлуб қилди фидо жон, не ажаб,
Кўрса гар кофир ани келтургай имон юзига.

* * *

Юзунгнинг орзусию турранг интизори била,
Бошим оқорди, вале кўнглум ул қарори била.

Мудом сув тилагондек биайниҳи махмур,
Қонимға ташна бўлубсан кўзинг хумори била.

Жамол мулкига сен подшоҳ бўлғали, гул
Тикан ташиб кечурур кун ҳазор хори била.

Эшикинг итидин айрилғонимни тут маъзур,
Ҳамиша кимни фалак қўйди эътибори била.

Маломат аҳлидин, эй порсо, ҳазар қилакўр
Ки, ҳусн ақлни қўймас ўз ихтиёри била.

Чу васл равзасидин кўрмадим гуле ҳаргиз,
Неча тутар мени булбулнинг оҳу зори била.

Кўнгулни олма янгоқингдин узмади ошиқ,
Агарчи топмади беҳбуд ҳажр нори била.

Агарчи умр асосини бузди сели фироқ,
Кўнгул турубтур ўшул аҳди устувори била.

Висол ваъдаси эрмас вафо учун билдим,
Керакки Лутфийни ўлтурса интизори била.

* * *

Қўрқарки, раҳми келса кўзум тунги ёшина,
Ештек сўрар мени борур ўлсам чу қошина.

Тош ичра сийм музмар эрур, йўқки тоша сийм
Ҳайратга қолмишам мен анинг ичу тошина.

Кўнглумга ўт туташди, бўйла борди обрўй,
Тупроқ келсун ушбу кўнгулнинг бошина.

Ҳалвом учун дудоғи фироқинда, эй рақиб,
Ошиқмағил, сабр керак киши ошина.

Ул жодуларки боғлар оқар сувни сеҳр ила,
Ҳайрон дурур бу Лутфий гадо кўзи ёшина.

* * *

Қани бу шаклу шамойил фалакнинг ойида?
Дағи бу ҳусну малоҳат гунаш чиройида?

Ким ой кўрди сенингдек бошида мушқин тож,
Ва ёки сарв қадингдек Қрим тўмойида?

Улус ичинда дурур ўзбегим қиё кўзлук,
Хаёли тўқтамиш ондин кўнгул саройида.

Сенинг қадингга бичилмиш турур жафо тўни,
Сени замона мусаллам тутар бу ойида.

Юзунг сифотини гўяндадин самоъ этса,
Киши турубму бўлур элнинг оҳу войида?

Эшикинг итлари кўп Лутфийдин қилар фарёд,
Ким уйқу бўлди ҳаром онинг ушбу жойида.

* * *

Ёз бўлди, керак ул бути айёр топилса,
Барча топилур, бизга керак ёр топилса.

Гул даврида ич боданиким, оқил эмастур
Ҳар кимки бугун дуняда ҳушёр топилса.

Мен кезгучи қулнунг сиз не сўрарсиз?
Истанг мени ул ердаки, дилдор топилса.

Савдойи бўлубмен, чу кўнгул зулфина бердим,
Савдо бўлур ондоки харидор топилса.

Жаврунгни мени хастага қил, ўзгага қилма,
Марҳамни ёқ ул ергаки, афгор топилса.

Ҳақдин, эй кўнгул, ўзга нима қилма таманно,
Сен хастага ул ердаки, дийдор топилса.

Лутфийни агар ноз ила ўлтурса ажаб йўқ,
Дилбар кўн этар ноз ҳаводор топилса.

* * *

Сенсан севарим, хоҳ инон, хоҳ инонма,
Қондур жигарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

Ҳижрон кечаси чархи фалакка етар, эй моҳ,
Оҳи саҳарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

Ҳаққоки, қилич келса бошимға, эшикингдин
Йўқтур гузарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

Усрук кўзинг ашколина ҳар гаҳ назар этсам,
Қолмас хабарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

Яъқуб бикин кўп йиғидин қолмади сенсиз
Нури басарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

Ой юзунга кўз солғали ўзга киши бирла
Йўқтур назарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

Ишқ ўтида Лутфий юзи олтуни ёшурди,
Эй сиймбарим, хоҳ инон, хоҳ инонма.

* * *

Жон неткай эрди дардинга ҳамроҳ бўлмаса?
Дуняда муниси ғаму дилхоҳ бўлмаса.

Зулфу юзунг фироқида ошиқ нетар ҳаёт,
Онсиз керакки сол, доғи моҳ бўлмаса.

Кўнглум ёрилгай эрди торилгаб фироқдин,
Эй вой, агар бу кўз ёшию оҳ бўлмаса.

Дилбар итобу жавру жафо қилса ишидур,
Биздин керак вафодаки бир оҳ бўлмаса.

Айтилмайин кўнгул ғами жон етти ирнима,
Фарёд агар бу ҳолдин огоҳ бўлмаса.

Куйган кўнгулни хомтамаъ қилмас эрди ёр,
Кўз учидин карашмаси гоҳ-гоҳ бўлмаса.

Ўлтургай эрди Лутфийни ғам ёлғузун кўруб,
Биллоҳ, хаёли ҳозиру таллоҳ бўлмаса.

* * *

Давлати васл илтимоси не ҳикоятдур манга,
Улки, ёдинг бирла жон берсам кифоятдур манга.

Кечалар зулфу узоринг васфида фикр айласам,
Ҳар қоронғу тунда юз шамъи ҳидоятдур манга.

Жаврунг ортар ҳар даму шойиста хизмат менда йўқ.
Не сабабтин, ё раб, уш мунча иноятдур манга.

Чун хаёлинг келса, кўз ёши назар йўлин тутар,
Ахтари сайёрадин ушбу шикоятдур манга.

Оғзингиздур сирри ғайбу андин этсам нуқтае,
Ҳадди идрок эрмас, изҳори валоятдур манга.

Ҳар нима бўлса анга бордур ниҳоят оқибат,
Нозу бедодинг дурурким, бениҳоятдур манга.

Лутфийнинг назми дурига солсангиз, шоҳим, қулоқ,
Ғояти таҳсину анвоъи иноятдур манга.

* * *

Оҳким, бағрим фироқ ўти уза бўлди кабоб,
Мажлисим нуқли ғаму андуҳу кўз ёшим шароб.

Гул юзунг ҳажринда ўздин кетгай эрдим дам-бадам,
Гар бу сориг юз уза кўз урмаса ҳар дам гулоб.

Фурқатинг чўлинда ҳар бир йўл уза ўтруб кўзум
Этти тожиклар тилинча, кимни кўрса: «Ҳожа, об!»

Ҳим сенинг ҳажрингга тушса ногаҳ, эй жон муниси,
Ўз жониндин ирикиб топмас ўлумни орзулоб.

Ғамза то бўлди, отиб қўрчидағи ҳожиб қошинг,
Лутфий кўнгли мулкини қилдинг жафо бирла хароб.

* * *

Нетиб ўлмайинки, чиқса юзи бурқаъин кўториб,
Қоши бошлағай жафони, кўзи фитналар қўпориб.

Кўзунг ул қаро қуёликким эрур юзунгга мункир,
Нечаким юрак қониндин дудоғи турур қизориб.

Қалам ўйла борди элдин қаро кўзи васфидаким,
Қародин қароға уч ой они элтурлар кўториб.

Кўз оқарди-ю, юзин бир тўя кўрмадим, рақибо,
Неча зулфитек қафогир ўласен юзунг қарориб.

Менги ҳасратинда Лутфий ўлар ўлса ғамза бирла,
Бори доғи ишқ топқай юрагина боқса ёриб.

* * *

Лабинг латофатидин баски фаҳм қилди уёт
Ўлум, қаро зулумот ичра кирди оби ҳаёт.

Салоҳ аҳлини озғурди йўлдин ул қомат,
Не қад бўлур, бу не қомат, не фитналик ҳаракот.

Набот нархини синдурмаса шакар ирнинг,
Не ишки, тенг сотилур тол йиғочи бирла набот.

Йўқ оззингиз киби ширин калом мантиқда,
Ки қилди жавҳари фард ўз вужудидин исбот.

Жамол бойлиғида Лутфий сори боқ, садақанг,
Ки фарзи айн эрур, албатта, мустаҳиққа закот.

* * *

Зулфунгни кўруб қилди кўнгул майли зиёрат,
Ул силсилага берди равон дасти иродат.

Ҳар кимки шаҳид ўлмади дилбар қиличидин,
Бечора бориб топмади ул шаҳди шаҳодат.

Сочингни кўруб, ҳалқа бағўш ўлди қошингда,
Ҳар кимки урар эрди бурун лофи саёдат.

Ошиққа ўзин сотса рақибинг, нега менгзар,
Арслон била тулкугаки лоф урса жалодат.

Хуршед туғар ҳар кун ўшул ой ёқасидин,
Ой кўнглакига ҳақ не бало берди саодат!

Қутлуғ аёбинг ерга тегибдур, онинг учун
Эл урга кўюб бош, қилур барча ибодат.

Не бўлгай агар Лутфийи бечорани кўрсанг,
Ким хайр ишидур хастага ким қилса иёдат.

* * *

Хат қилди юзунг мусҳафидин ҳусн ривоят,
Ул мусҳаф уза хаттинг эрур ҳуснунга оят.

Меҳрингдин аё ою фалакка етар оҳим,
Қилмас нетайин, кўнглунга бир зарра сироят.

Жон топти иморат қадингиз тузлуки бирла,
Маъмур бўлур адл ила ҳар қайда вилоят.

Гар меҳру вафо бўлмаса, йўқтур тамаим кўл,
Ул кўздин эрур бир назаре бизга кифоят.

Ул юз била меҳримнинг эмас ғояти пайдо,
Авдоқки сенинг ҳуснунга йўқ ҳеч ниҳоят.

Ҳайратқа қолиб писта оғиз очти-ю, қолди,
Мажлисда чу оғзинг соридин кечти ҳикоят.

Ҳақ бирла ниёзинг агар, эй шоҳ, бор эрса,
Қил Лутфийи мискинга жафо бирла риоят.

■ * *

Эй ғамза била кўнглум уйин қилғучи ғорат,
Асру дағи бузма, чу сенингдур бу иморат.

Иттек у мени жон тортуратурғунча мунунгдек,
Кўз қоқ биру кирпук ўқина қилғил ишорат.

Сен ҳусн ила бойсен, сенга чун фарз дурур ҳаж,
Қил, тенгри учун, каъбаи кўнглумни зиёрат.

Юз сурмадин ортуқ тутар ирнинг тўзини кўз,
Тортиб билайин бўлмаса анда бу басорат.

Ер узра этак судраб ўтубсиз онинг учун,
Туфроқ ила ҳар ерда раво бўлди таҳорат.

Ҳажрингда кўзумнинг садафидин тўкулуб дур,
Ҳардамки, келур ёдима ул лафзу иборат.

Бу Лутфийнинг оҳи ўтидин куймади кўнглунг,
Куйдурди фалак бағрини, лекин бу ҳарорат.

* * *

Ҷонимга кирмагил, эй кўзи қиймоч,
Ки бошимга тегар худ ул қаро соч.

Юз очғил, кўз сени тўйгунча кўрсун,
Неча бўлғай бу кўзим мунтазир, оч.

Гул элтур ол ўйла чеҳрадин ранг,
Қизорса, ўғри учун ел урар кож.

Жонимга қиймаса наққош сурат,
Не маънидин қилур кўзингни қиймоч.

Тириклик қилғай эрди ким била рух,
Азалдин келмаса меҳрингни олғоч.

Лабингдин чун сучуклик қанд ўғурлар,
Солурлар эл ани сувға яланғоч.

Нишон топқай бақодин анда Лутфий,
Ки хоки ўқларингга бўлса омоч.

Бир яна кўргаймумен ул кўзлари кофарни ҳеч?
Иридин сўргаймуменким, қилди ул шаккарни ҳеч.

Раҳм пайдо бўлдиму бўлғай анинг тош кўнглида,
Зулфи ўқсуттиму эркан мунча шўру шарни ҳеч?

Қилғали ойтёк юзунинг мусҳафна бир назар,
Кўрмадим дарсу вазойиф нусхау дафтарни ҳеч.

Зулфи савдоси киминг бошина тушти бир кеча,
Ул паришон бўлди-ю, топмоди пою сарни ҳеч.

Нечаким сайдинг дурур бу Лутфий, ўлтурма ани,
Раҳм этиб сайёдлар ўлтурмади лоғарни ҳеч.

* * *

Эй ғамзаси мискинлара кўп қилғучи бедод,
Жоду қароқинг сеҳр ила Ҳорутға устод.

Бир йўли бу бечора дуочингни унутма,
Бир кун санга бу сўзларимиз келгусидур ёд.

Фарёдим ўшул ерга етибтурки нечаким,
Фарёд этарам мендин эшитмас киши фарёд.

Тоғни эритур оҳим асар қилғуси бир кун,
Кўнглунг нечаким бўлса темур, тош дағи пўлод.

Бор қуллуғунгуз ишқи ҳануз сарв бошинда,
Тузлук била гарчи ани қилмиш қадинг озод.

Ҳамдард ила ҳолимни дейинким, туша бовар,
Ул дамки йўлуқса манга маҳшар куни Фарҳод.

Бу Лутфийи бечораға гаҳ-гаҳ назар айла,
Эй турки сумансоиду в-эй, сарви паризод.

* * *

Пистадек оғзинга шакар дедилар,
Файб сирин не мухтасар дедилар.

Дедилар оразингни ой ила кун,
Тенгрининг нурина нелар дедилар?

Юзунг олинг қиёматини кўруб,
Жамъиушшамсу вал-қамар дедилар.

Қил учи бор демишлар оғзингни,
Кўрки, йўқ ерда не хабар дедилар.

Ваҳдат аҳли сафоу талъатингга
Партави мабдаус-сувар дедилар.

Васфи зулфу руҳингда тушмадилар,
Ҳар неча шом ила саҳар дедилар.

Ким қошингни ҳилола менгзатти
Они ишқ аҳли кажназар дедилар.

Аҳли савдо кўнгул иложи учун
Лаби лаълингни гулшакар дедилар.

Тут қулоқ Лутфийнинг иборатиға
Ким, онинг лафзини гуҳар дедилар.

* * *

Замона аҳли кўзунг сеҳрина асир бўлур,
Худойро, бу не ашколи дилпазир бўлур.

Қумуш билакларингизни енг ичра ёшурманг,
Кишининг илги очуқ бўлса, беназир бўлур.

Кўзум юзунг сори беҳост боқса, манъ этма
Ки ҳусн эли назар аҳлина ногузир бўлур.

Қил учи сўзласам ул тор оғзи киноятини,
Вужуди зиҳни сори рожиуз-замир бўлур.

Ҳарис учун юзунга хору зор бўлмишмен,
Ҳарис бўлса киши, хор ҳам ҳақир бўлур.

Жамол қайдаки бўлса, жафоси жонга тегар,
Магарки ҳусну жафо иттифоқи бир бўлур.

Нечаким ул шаҳ учун Лутфий сўзи дур бўлди,
Қачон қулоғида бу қисса жойгир бўлур.

* * *

Ул зулфи тузоқиқи кўнгул сайди учундур,
Ҳар ҳалқаси сармояи асбоби жунундур.

Йиллар керак ул ғамзага шогирдлик этса,
Ҳорутки, устоди тилисмоти фузундур.

Чун ақл кичикликдау ой янги эканда,
Хуснингдағи бу дарди дилим рўзи фузундур.

Бурқаъни кўтар, тенгри учун, эл сени кўрсун,
Бу ҳусну малоҳат яна қайси кун учундур?

Лутфийким очун хонларини илмади кўзга,
Қул бўлди жамолинггау ишқингда забундур.

* * *

Чеҳранг чароғи нури мусаввар дагулмудур?!
Анвори лоязолға мазхар дагулмудур?! .

Лаълингки салсабил зилолина сувсамиш
Рашки шароб, ғайрати кавсар дагулмудур?! .

Зулфунг саводидаким эрур ҳалқа-ҳалқа руҳ,
Ишрат соати эрмасу маҳшар дагулмудур?! .

Асрори ломаконнинг амини-ю маҳрами,
Оғзинг қотингда холи мудаввар дагулмудур?! .

Лаъли лабинки руҳи муқаддас онинг била,
Қойим дурур ораз киби, жавҳар дагулмудур?! .

Юзунг хаёли ғам кечаси хатту хол ила,
Жон хилватинда шамъи мунаввар дагулмудур?! .

Лутфийни этқали бир оғиз васфи шукр ила
Сўзи қошинда қанди мукаррар дагулмудур?! .

* * *

Сунбул сочингни ел ила гулбарги тар қучар,
Давлат кўзунг бошиндаки шамсу қамар қучар.

Насрин била бинафшани кўр тақя қилганин,
Ҳиндуға боққи турку хитони нелар қучар.

Лаълингму ё Суҳайлу Сурайё қиронидур?
Ёхуд ақиқи нобмудурким гуҳар қучар?

Ҳайратда менки турра паришонлиғи недур,
Қилтек белингни чун кечалар то саҳар қучар.

Мен бир кўрарга мунглику толеълиқ ул ниқоб,
Суртар юзун юзунгау хуш-хуш ўпар, қучар.

Ҳаргиз ўларму ул кишиким йилда бир кеча
Тонға тегинча сен киби бир сиймбар қучар?

Лутфий, юз олтуни била васл истама, фақир
Ким, оқча юзни эр киши қучмаски, зар қучар.

* * *

Ҳар қайда бир жафочи доғи бағри тош эрур,
Анда жамолу ҳусн қора кўзу қош эрур.

Қондур ўқунг нишони учун ҳар дам ўртада,
Жону кўнгул оросинда баским талош эрур.

Бош бир қилибдур икки қошинг қасди жонима,
Қоним биҳил, не ҳожати мунча кенгош эрур?

Бўлмас бошим мушарраф оёғингга зулфтек,
Ё раб, бу бахту давлати йўқтурки, бош эрур.

Лутфий кун элтур ой юзи наззораси била
Бу тўймағурға кўрки не важҳи маош эрур.

* * *

Кўзум хаёл хайлина равшан ҳарим эрур,
Оре, пари булоқ бошида муқим эрур.

Ул сарвким, қуёш турур бори меваси,
Гар тўғри юрсанг ушбу қади мустақим эрур.

Боқтим юзига олида жон вақф лозим ул,
Ул раҳмат ояти уза чун оғзи «мим» эрур.

Ноҳақ сени азиз тутиб қилмағай ятим,
Кўзум дурина хўрламағилким чун ятим эрур.

Ё раб, бу Лутфий қул не ёзуқ қилмиш эрдиким,
Ҳижрон туни насиби азоби алим эрур.

* * *

Кўзунгдек кезгучи айёра йўқтур,
Қошингтек бир пари маккора йўқтур,

Фусунлар бирла ер ғамзанг жигарни,
Анингтек ҳам яна хунхора йўқтур.

Сени кўрмай ўларман гар йўлуқсам,
Жунундин тоқати назвора йўқтур.

Кичик оғзинг ғаминда ошиқингга
Улуқ тинмоқдин ўзга чора йўқтур.

Кўнгуллар дардиға гар чора қилсанг,
Менингтек дуняда бечора йўқтур.

Нетар лола туруб ёбонда мунча,
Уётингдин агар овора йўқтур.

Жафо кўп қилмаким кўнглунг масаллик,
Бу Лутфий жони сентек хора йўқтур.

* * *

Кўзунгни, лолау насрин уза узола ётур,
Хўтан чечаклари ичра магар гизола ётур?

Не уйқуси оғир эрмиш менинг бу бахтимни
Ки, мунчаким қиладур кўнглум оҳу нола, ётур.

Кўнгулни нор янгоқинг ўртар ўзга оли била,
Йўқ эрса ёзида чандон ҳазор лола ётур.

Фироқ шарҳини ирсол қилғоли, ҳайҳот!
Расул топмону жайбинда юз рисола ётур.

Ки иничка оғриқ этар қасд Лутфийға савдо,
Қачонки белида ул анбарин кулола ётур.

* * *

«Сени жамъики, гулрухсор дерлар,
Мени ҳам андалиби зор дерлар.

Бу қад эрмас, эрур руҳи мусаввар,
Равон улким, ани рафтор дерлар.

Назар аҳли кўруб нортек янгоқинг,
Масал: «Бир нору минг бемор» дерлар.

Табиблар борча дардимдин ҳаросон,
Тирилмакни баче душвор дерлар.

«Сочинг Рум ичра Чиндин бош чиқарди,
Ани ул важҳдин сусмор дерлар.

Не кўнгли содда элдуру ишқ эликим,
«Сенингтеки бевафони ёр дерлар.

Адамдуру ул оғиз фикринда Лутфий,
Халойиқ билмай они бор дерлар.

* * *

Ул кўзки Ҳорут анга шогирди каминдур,
Чўлпон дедим, ул важҳ илаким тонга яқиндур.

Ул турраи таррорда кўнглумни сезибмен,
Бошин кўрадурман қуйи, эгрилиги чиндур.

Көфир деса ғамзангни, ўқ учи билан сўзлар,
Меҳроб ичида қон қиладур қони нединдур?

Шак нуқтасидур лаъл уза хол оғзинг учунким,
Не бори муайяндур не йўқи яқиндур.

Манъ этма кўзунгдин тиласам бир назар охир
Элга назар айлар кишиким, гўшанишиндур.

Кавсар сувидур иррингу юз тўби уза ҳур,
Ҳар қайдаки сенсан манга фирдавси бариндур.

Ул ғамзанинг ашколина кўз солғали Лутфий,
Тасҳир учун ашъори бари сеҳри мубиндур.

* * *

Жамолингким тажалли кўзгусидур,
Қаро тамғолиқ ой бир ҳиндусидур.

Кўзунга қош эрур пайваста мойил,
Магар бошин уюрган жодусидур.

Хаёлинг ҳам бирор тушимга кирмас,
Ҳалок этган бу ҳижрон қайғусидур.

Ажалга қилмангиз тухматки, бизни
Ҳалок этган бу ҳижрон қайғусидур,

Манга кўз ҳаққи ҳам тегмас магарким,
Дудогинг шарбати жон орзусидур.

Мени иттек югуртган ёзиларда,
Ушул жоду қароқлар оҳусидур.

Туганди умру кўрмас сизни Лутфий,
Бу ҳасрат бирла охир ўлгусидур.

* * *

Сочингким мушк анинг шармандасидур,
Бинафша бўйни боғлиқ бандасидур.

Манга йўқ қайғуни қилғувчи пайдо,
Ушал шаккар оғизнинг хандасидур.

Қатон янглиқ мени беҳол қилгон,
Қамартек талъати тобандасидур.

Бирор сўрмоққа мунглуқмен лабингдин,
Бир оғизким, анинг шармандасидур.

Сени ҳаддини билмай севган учун
Бу Лутфий юз бало арзандасидур.

* * *

Қароқларингки, тинмай қон қилурлар,
Карашма мунча қойдин ўрганурлар?

Зихи давлатлиқ ул икки қошингким,
Кумуш тахт узра огношиб ётурлар.

Севингандин гул ўз тўниға сиғмас,
Ким, они юзунга нисбат қилурлар.

Менга лаълинг ғаминда қон кўринур,
Мунажжимға нечаким, кўргузурлар.

Кумуш чун лутф ўғурлар соидингдин,
Тутуб анбур била ўтқа солурлар.

Мени ўлтурмаса ул кўзлар ўйнаб,
Нағу ҳар гўшада юз ёшурурлар?

Санга бор майли дерлар ул парининг,
Мени удтек бу сўзга куйдурурлар.

Керак ошиқ кишиларға жафоким,
Кўнгул ҳар бевафоға олдурурлар.

Муқассирдур сочинг васфинда Лутфий,
Сенинг юзунгдин ашъорин ўқурлар.

* * *

Жодулуқтин ҳар дам ул ўтлуқ кўзунг жон куйдурур,
Нор менгизлик икки ирнинг лаъли маржон куйдурур.

Бурқаъ олгонда юзунгни шамъ кўрмуш тун кеча,
Ул сабаб боштин-оёққа риштаи жон куйдурур.

Қун менгизлик юзунга ўзин даричангдин солиб,
Сийна ҳасрат доғи бирла моҳи тобон куйдурур.

Ҳар нафас кўнка етар бағрим кабобиндин тутун,
Нетайин, жонимни ҳар дам оҳи сўзон куйдурур.

Лутфийнинг кўксин ҳадаф қилса ўқунг бир саҳми бор
Қим, анинг бағри ўти, албатта, пайкон куйдурур.

* * *

Ҳар кун манга юз қатла гар ул ой кўрунур,
Уйла соғинур кўзга магар сой кўрунур.

Юз бош борур елга шукуфа киби ҳардам,
Гул юзуда чун зулфи сумансой кўрунур.

Ҳар кеча юзи ёди била йиғларам онча
Ким, икки кўзумнинг сувида ой кўрунур.

Не бўлғай агар қилса зиёрат бу кўнгулни,
Ҳаж қилса керак ҳусн ила чун бой кўрунур.

Ул тош кўнгуллик ғамида Лутфий кўзиндин,
Ҳар сорики, кўз кор қилур сой кўрунур.

* * *

Умрум кўни агарчи фироқингда шом эрур,
Жоду кўзунгдин уйқу кўзумға ҳаром эрур.

Кўз чашмхонасида қил ором, эй пари
Ким, бор оқар сувию сафолиқ мақом эрур.

Оғзингда бор вужуди адамнинг қаринаси,
Андин кинояте десам, ибҳоми том эрур.

Тўбий ҳар эвга бош уруб учмоқта беқусур,
Истар қадинг ниҳолиниким, хуш хиром эрур.

Сиймтек сақоқи қилди мени зарварақ бикин,
Асру заиф, ваҳ, бу не савдои хом эрур!

Диқ бўлди ою кун юзунгуз кўрки меҳридин,
Бир-икки ҳафтада анинг иши тамом эрур.

Бу Лутфий қулки бода сари қилмас илтифот,
Ирнингни кўргали бери масти мудом эрур.

* * *

Ез фасли барча шоду кўнглумиз ғамнок эрур,
Гул бикин жон кўнглаки ҳижрон элиндин чок эрур.

Эй фироқ, ўлтур мени, филҳол қутқор қайғудин,
Ёрсиз аччиқ умр заҳру ажал — тарёк эрур.

Арз қилма гулларингни бизга онсиз, эй баҳор,
Қайси гулнинг этаги охир анингтек пок эрур.

Жон агар ул ораз учун берса йўқ кўнглида раҳм,
Сувсизин юз болиғ ўлса, баҳрға не бок эрур?

Турбатимнинг тошиға мундоқ битингким: «Лутфий қул
Тош бағирлиқ ёр учун фарсуда бўлғон хок эрур».

* * *

Кўзунг қораси фитна, вале оқи балодур,
Жонлар оладур, ваҳ, не бало кўзи қародур?

Кўз остида жон олғучидир холию қоши,
Бир-бирга бари фитна қотилгон-не балодур?

Ҳамдарддур айтай анга ҳолимқим, инонгай,
Гулшандин ўшул булбули мискинки жудодур.

«Бош ўйнайину жон берайин васл учун» айттим,
Хуш-хуш кулиб айтур мангақим: «Яхши баҳодур».

Кўп қилма анинг жавридин, эй Лутфий, шикоят
Қим, ҳусн элининг шеваси пайваста жафодур.

* * *

Зотингда ҳақ изҳори камолот қилубтур,
Ўз нури билан суратингизни яратубтур.

Ўн жузв турур эрди бори ҳусну малоҳат,
Қисмат куни ҳақ тўққуз улуш сизга берибтур.

Бир жузвики Юсуфга тегиб эрди, чу борди,
Онинг учун ул ҳам санга мерос қолибтур.

Кўрмиш қора соч ҳалқаси остинда менгингни,
Жим ўртасида ул кишиким нуқта солибтур.

Айшу тараб асбобини элга улашурда,
Ҳусн эли карашмалари жонимга тегибтур.

Ҳар фитнақи, ангез қиладур ул қора қоши,
Ёлғиз менинг олимга азалдин ёзилибтур.

Айттимки: «Бу Лутфийга жафо қилма, вафо қил!»
Айтурки: «Бизинг даврда ул расм қолибтур».

* * *

Жонки адамға урди юз огзи сори гумон эрур,
Билса бўлурки руҳнинг манзили ломакон эрур.

Хуснинг эрур қиёматеким сочинг анда осийдек,
Бош қуйи солмиш ўфтониб бўйнида баски қон эрур.

Азми раҳил этар замон, доғидин элтайин нишон,
Йўл кишисига барчадин чунки муҳим нишон эрур.

Кўрди кўрумчи юзида холу қулоқи донасин,
Зухрау ой аро деди, ушбу кеча қирон эрур.

Жавру жафони бошласа, мендин угунга чирка йўқ,
Лутфу иноят айласа, анда манга не сон эрур?!

Нофа менгинг уётидин топмаса кўфт не учун,
Қони уюшуб идлалиб ул тери қотлогон эрур.

Лутфий кўнгулни зулфига суд учун айлади равон,
Қайдаки нақди қалб ўла, кеча билан равон эрур.

* * *

Жоду кўзунг карашмада соҳиб камол эрур,
Зулфунг тотори мушкина хуш гўшмол эрур.

Юзунгни бир дарича очиб кўрмуш офтоб,
Андин хужаста толеи фархундафол эрур.

Оби ҳаёт дуняда бор ўлса, лаълинг ул,
Йўқ эрса, бир қуруқ сўзтек аҳтимол эрур.

Ҳаққо, ўлармен, ўзгага сен қилсанг илтифот,
Ноҳақ қонимни тўкмагил, охир вубол эрур.

Ул шоҳнинг аёқини ўпмоқ тилар кўнгул,
Бу салтанат менинг киби қулға маҳол эрур.

Тушумда туттум илкима кўнглаки енгини,
Таҳқиқ қилдим охири ул ҳам хаёл эрур.

Нофир томукда кўрмагай андоқ азобким,
Лутфий фироқинг ичра кўрар, бу не ҳол эрур?!

* * *

Гул қошингда хуб эмас, гарчи жамоли бор дурур,
Шаҳ қошинда хоркашнинг не мажоли бор дурур?

Ой юзунгнинг хижлатиндин гул қизорди, ҳолиё,
Ханда бирла ўткарур, чун инфиоли бор дурур,

Айб эмас қилса кўнгул ул инчка белнинг фикрини,
Бошидаким бўлса савдое, хаёли бор дурур.

Ҳар бири бир доғ эрур мунглуғ жонимға тоабад,
Лола янглиғ юзида ҳар неча холи бор дурур.

Сенсизин қилмас кўнгул майли томошои баҳор,
Завқи гул йўқ андаким, ошуфта ҳоли бор дурур.

Шамъи меҳру гулни нисбат қилса бўлмас сизгаким,
Умри гул бир ҳафта, куннинг ҳам заволи бор дурур.

Эй фироқ, ўлтурмагил бечора мискин Лутфини,
Кимки қилса хуни ноҳақ, кўп вуболи бор дурур.

* * *

Нортэк янгоқинг шавқидин жонлар бари афгор эрур,
Кўнглум қачон топсун мурод, «Бир нору минг бемор
эрур».

Мен худ ажалдин ишқингиз йўлинда қайғурман вале
Юзунгни кўрмай ўлганим ҳажрингда бас душвор эрур.

Ирнинг хаёлин гар ниҳон тутсам кўнгулда, не ажаб,
Муфлис киши топса гуҳар ёшурмоғи ночор эрур.

Чу зулфунгиздин боғладим зуннор тарсолар бикин,
Имоним ортар дам-бадам, бу не ажаб зуннор эрур!

Кўрсанг эшикинда мени бехуд тушуб, айб этмаким,
Ақлимни горат қилгучи ул ғамзаи айёр эрур.

Исо фалакка ошти чун бўлди лабинг жон бергучи,
Шармандалиқдин кетмаса кўкта анга не бор эрур.

Келдим эшикка, ораум юзунг дурур, кўргуз чиқиб,
Келгинки, Лутфий ҳожати учмоқ эмас, дийдор эрур.

* * *

Хақ ул кунким жамолинг бор этибтур,
Жаҳон ҳуснин борин сизга берибтур.

Пари-ю одами мундоқ хуб эрмас,
Фаришта гўйе кўктин энибтур.

Қуёш ойтек юзунгнинг хижлатиндин
Қочиб, тўртунчи кўк узра чиқибтур.

Юзунг ногаҳ кўруб ойтек соғиндим,
Магар ҳушу хирад мендин кетубтур.

Хирад кетмай нетар мендек гадодин,
Қошимга ул шаҳи хубон келибтур.

Қилур даъвойи нур ул шамъи мажлис,
Магар парвона шомимдин олибтур.

Неча бу Лутфий қулга жавр этарсан?
Вафо қилким, жафо ҳаддин ошибтур!

* * *

Эй менглари филфил, кўзи кофир, юзи кофур,
Асру доғи бўлма бу кечар ҳуснунга мағрур.

Сен ҳусн элининг хонисену банда тиланчи,
Сен дилбари гулрухсену мен булбули маҳжур.

Ул оразу зулфунг ҳавасиндин чу ўлармен,
Ҳар кеча мазоримға тўкилса не ажаб нур.

Бу ҳусники бор сенда топилмас париларда,
Қилсанг нечаким ноз, тутарлар сени маъзур.

Жаврунгни тилар банда, вале яхши эмаским,
Яхши кишилар бўлса ямонлиқ била машҳур.

Мен гарчи жафо ўтина ёндим ёна олмон,
Хоҳ кўз ила ўлтур мени, хоҳ юзума бир ур.

Ул жоду кўзунг Лутфийға онча назар этмас,
Қолмас киши парвоси, ангаким эса махмур.

* * *

Гул чехралар очунда агар сад ҳазор эрур,
Сайд этгувчи кўнглум қушин бир нигор эрур.

Зулфию қошларию кўзи ғитнадур бари,
Ул шўх бошида не бало ғитна бор эрур?

Эй сарви гулўзор, янгоқингдин ўфтониб,
Ебонға шаҳрдин қочибон лола зор эрур.

Ранжида бўлмасун эшигига сен, эй сабо,
Хокимни элтсанг ўйлаким ул не ғубор эрур.

Сарви қадинг хаёли таманносидин, бегим,
Боқ Лутфий кўзигаки на хуш жўйбор эрур.

* * *

Ҳусну жамол ичинда нечаким камоли бор,
Ойнинг қачон сенинг киби ҳусну жамоли бор.

Умринда гул юзунга ўзун бир дам ўхшатиб,
Бўлмиш арақта ғарқ, ҳануз инфиоли бор.

Гулгун қабо нетак қучар ул инчка белни,
Афсун ўқурму ёхуд онинг ўзга оли бор?

Илгин ўпуб оёқина кўнглак енги тушар,
Билмон, анинг бошинда доғи не хаёли бор?

Оғзини бор десам, анинг ҳеч вужуди йўқ,
Белини йўқ десам, вале эҳтимоли бор.

Зулфуни тонг насими тушурмиш қулоғина,
Бу сўзни бор айтқали кимнинг мажоли бор!

Нуқсони кўп ҳар ишда бечора Лутфийнинг,
Дилбар жамоли васфида лекин камоли бор.

* * *

Фарёдки, бошимда хатарлиқ ҳавасе бор,
Не сабр дурур мумкин, не дастрасе бор.

Ул белу ориздин не таматтуъ кўрайинким,
Маъдум таманноси-ю, не мултамасе бор.

Эй кўзи қаро, боғи висолинг ҳавасиндин,
Не кирпукимизнинг орасинда Арасе бор.

Жон ирнима етти-ю, дамим барча дурур оҳ,
Бу оҳ дурур менда агар бир нафасе бор.

Сен ўзга малоҳат била жонларға кирарсен,
Дуняда йўқ эрса, эй бегим, ҳусн басе бор.

Жону кўнгил ирнинг сори парвоз қилурлар,
Ҳар қайда асал бўлса ғулуи мағасе бор.

Лутфий тилагай улки, юзунгни кўруб ўлса,
Рад қилмаки мискинга, муважжаҳ ҳафасе бор.

* * *

Сенинг усрук кўзунгга не хабар бор?
Ким ондин ақлу жонга кўп хатар бор.

Йўлунгда қош эрур кўз баҳрина пул,
Санга ҳар нечаким мундин гузар бор.

Мунажжим қошу кўзунг кўргач айтур
Ким, ушбу ой бошинда фитналар бор.

Қирон қилди кўзунг ойтек юзунгда,
Қирондур андаким, оре, назар бор.

Қазо келганда Лутфий ўз ҳалокин
Тилар, қошингда коми бу қадар бор.

* * *

Лайлатул меърожнинг шарҳи сочи тобиндадур.
Қоба қавсайн иттиҳоди қоши меҳробиндадур.

Хизрнинг айни ёшунмиш, кўктин энмас ҳам Масиҳ,
Нетсун ул муъжиз бу дам ёқути серобиндадур.

Хомаи қудратла битганда не мусҳафдур юзи,
Ким малоҳат ояти мажмуъ анинг бобиндадур,

Кўп югурди равзада айнан тусаммо салсабил,
Топмади ул чошниким шаккари нобиндадур.

Зулфига қадру барот ўхшар, вале юз фарқи бор,
Сўз анинг ёнингдаги хуршиди маҳтобиндадур.

Кўзлари ҳар гўша уйқудин қўпорур фитналар,
Турфа махмуреки чандон фитналар хобиндадур.

Лутфийни майхонада ошуфта кўрсанг, қилма айб
Ким, бу мажнун ихтиёри зулфи қуллобиндадур.

* * *

Кўргали лаълинг ақиқин кўнглум ул ён тортадур,
Бу ямон андишалиқни гўйё қон тортадур.

Дод кўзунгдинки, динга неча юз урсам, мени
Куфр сори сеҳр ила ул номусулмон тортадур.

Олида жон тортадурмен, то магар тушгай қабул,
Бир назар қилмас бу мискин сориким, жон тортадур.

Хоки поеким анга зулфи тегар кўп истарам,
Ё мени тупроқ, ё ризқи паришон тортадур.

Майл этар ўз жинсиға ҳар жинс ўзини ложарам,
Бели сори ул каманди анбарафшон тортадур.

Қошлари ёсин қулоққа еткура тортар кўзи,
Икки ёни масти дояъқил не осон тортадур?

Йўқ турур ёлғуз бу Лутфий жонига жаври рақиб,
Қайда бир доно дурур, ул жаври нодон тортадур.

* * *

Лаълиға боқсам билурким, кўнглум ул ён тортадур,
Ноз ила ўлтурғали айтур: «Сени қон тортадур».

Чашми масту жом лаълин кўргай эрди Хизр агар;
Ичкай эрди бода улким оби ҳайвон тортадур.

Соҳири Бобилки, сеҳр ичра мусалламдур букун,
Ғамзангизнинг саҳмидин юзига қалқон тортадур.

Ғарчи умрум кечти нола бирла ул гул дардидин,
Сўрмадиким: «Бу не булбулдурки, афғон тортадур?»

Ул сенинг ойдек жамолингни йироқтин дунйида
Кўрмаген, деб банда доим меҳнати жон тортадур.

Зулфунгиз элтур мени гаҳ Каъба, гоҳи дайра,
Бандани ҳар ергаким рўзи паришон тортадур.

Борди бермай шарбати васлин бу хаста Лутфийга,
Умр берди-ю, ҳануз ул ранжи ҳижрон тортадур.

* * *

Ғамза ўқини гаҳ-гаҳ жонима раҳм этиб отар,
Ҳасратим ул дурурким, ул давлати тез бот ўтар.

Қошлари бош бир қилиб ғамзаси бирла кенгашиб,
Бириси нақди дин олиб, ўзгаси қасди жон этар.

Бўлди муяссар охири итлари мансаби манга,
Ҳар ким эгоси эшикин сақлади бўлди мўътабар.

Қанд лабинга гар сабо тексаю ўтса ер уза,
Бўлгай у кун баҳода ул барча наботу найшакар.

Гул қамарингдин ўғурлаб олди жамол, анинг учун
Шоҳи рабеъ они тикан дориға ўғритек осар.

Кўрмади ҳажр кечасин, дарди дилим не билсун ул,
Хаста киши билур дори, шамъки тун нечук кечар.

Гарчи куйди нуҳ фалак бағри бу Лутфий оҳидин,
Зарра ул ойи меҳрсиз кўнглига қилмади асар.

* * *

Кўзум назари токи юзунгиз бирла тушубтур,
Жон бирла кўнгул ишқинг ўти ичра куюбтур.

Ёр ирни била урмангиз, эй қанду шакар, лоф!
Чун оби ҳаёт ўфтаниб ондин ёшунубтур.

Занбури асал оғзи тўла шаҳд эканинда
Ирнингни кўриб бемаза деб, бол тўкубтур.

Ҳар қайси пари суратингиз аксини кўрди,
Девона бўлубон илигин тишлаб ўтубдур.

Қаддингни бу Лутфий демагай сарви сиҳиким,
Юз сарв анинг олида хизматта бўлубтур.

* * *

Бу кўнгул булбул бикин гултек янгоқин орзулар,
Бўлди юз олтину кўз сиймтек сақоқин орзулар.

Нечаким ўтлуғ кўзи бағримни бирён айлади,
Жон ўзин қурбон этиб, жоду қароқин орзулар.

Бўлмиш ул шоҳнинг ясоқи кеску деб ошиқ бошин,
Бу менинг ёрли бошим ул бек бўсоқин орзулар.

Қуш тузоқ кўрса қочар, бу турфа кўнглумнинг қуши
Бўйини сунуб анинг зулфи тузоқин орзулар.

Ғамзасининг захми чун жонима марҳамтек ёқар,
Бўлди бағрим қон доғи ул ўқ бошоқин орзулар.

Васл учун минг бош беройин жон уза миннат била,
Ўлтур ул ошиқниким, дилбар фироқин орзулар.

Хаста Лутфийнинг жони ҳар дам борур оғзи сори,
Англасам, жондин сучук ширин дудоғин орзулар.

* * *

Адамдин эмди сенингтег вужуда қайда келур,
Ўлар тирик сени кўрса, вале ўлук тирилур,

Жафо қилурсену кўнглумга хуш ёқар, оре,
Кишики кўрклук эрур, ҳарне қилса яхши келур.

Ўлтурсангиз нафасе гул йиғочи остинда,
Сабо қўпса гул устида барча гул сочилур.

Табуқда қоғоза гар қўл юбормаса, не ажаб,
Ғаминг сўзин битисам, ўтқа номалар ёқилур.

Шоҳим қулоғидин элтти чу дур латофатни
Бу ўғрилиқ сабабиндин қулоқидин осилур.

Рақибларга берур ҳар дам ул санам дашном,
Анинг қулимену инъом ўзгаларға қилур.

Рақиб жонини олғай худойи азза важал,
Ки, Лутфий бирла қотилмас, вале кўп қотилур.

* * *

Лоф урса кун юзунг билан айни газоф эрур,
Кўрклук сен, ўқсен, ўзга киши сўзи лоф эрур.

Кўнглум ҳамиша тол киби титрар онинг учун,
Ким ваъдангиз менинг била доим хилоф эрур.

Қонимни тўкма, ғайрат ила ўзгага боқиб,
Ултур мени не ҳожати мунча масоф эрур.

Эй «мим» оғизли белингга кўнглум қўюб дедим,
Раҳмим келурки қилча белинг юки қоф эрур.

Ул тор оғизки сўз анга сиғмас адам учун,
Гар бўлса Лутфий васфида ожиз, маоф эрур.

* * *

Хар ким анинг зулфи била ногоҳ бирор савдо қилур,
Куч бирла ўзин ул киши шўридау шайдо қилур.

Ҳон йиғламоқдин дам-бадам эл аро сиррим бўлди фош,
Ошиқнинг ўртуклук ишин кўз ёши кўн расво қилур.

Раҳм этти сариф юзуму кўз ёшима ул шоҳ, бале,
Бир кун яроғай деб киши олгун, кумуш пайдо қилур.

Зулфи черигини ясаб, қаршумға ногоҳ юруса,
Кўнглум элин торож этиб, жон мулкани яғмо қилур.

Икки қоши бош бир қилиб бошимға келтурди бало.
Бори кўзиға ғамзаси жон олғали имо қилур.

Жоним ҳадаф бўлсун сенинг жаврунг ўқиға нечакам,
Пайваста қошинг эгмаси ўқтек бўюмни ё қилур.

Ақлим кетибон Лутфийдек девона бўлгум анлагил,
Ишқинг келиб кўнглум эли ичра экан ғавго қилур.

* * *

Улким янгоқи кўзума гулзор кўрунур,
Хублар кўзима андин угун хор кўрунур.

Нетти хирадим бошта чу ул қошини кўрдум,
Ой бошта пайваста ҳилол ор¹ кўрунур.

Нозуклигинин бодаи лаъл иррина қўйса,
У ерга етанчаки борур бор кўрунур.

Мен фахр қилурмен манга дашном берурда
Билмас кишиларға агар ул ор кўрунур.

Манъ этган учун Лутфийға ишқи йўли ичра,
Ҳар қайдаки бир ёр дурур, ағёр кўрунур.

¹ Қўлёзмада текст маъносига мувофиқ «оре» (албатта, зотан) тарзида ёзилган.

* * *

Ҳар неча ямонлиқки қилур, яхши кўрунур,
Нозук кишидин ҳарне келур, яхши кўрунур.

Гулнинг йиғочи остида ўлтурки, қўпар ел
Гул бошига гул сочилур, яхши кўрунур.

Чун тишласа ирнин кўрунур шеваси ширин,
Сут бирла чун шаккар қотилур, яхши кўрунур.

Хат ҳуснини орттирдию ҳеч қилмади нуқсон,
Қоғазга чу хатлар ёзилур, яхши кўрунур.

Сочинг била юз ёлмағилу Лутфийға кўргуз!
Кун, оре, булутгин очилур, яхши кўрунур.

* * *

Ростлиқ ҳаққи, муҳолиф бўлмадим ҳеч, эй нигор,
Най биқин бағрим тешиб инграма мени зор-зор.

Хизматингда боғладим белимни, бармоқ кўз уза,
Мен қабул эттим нафас ҳар неча бўлсам хор-хор.

Чангдек қаддим неча жаврунг элиндин бўлди ҳам,
Нола йўқ, аъзом уза гар бўлса ҳар раг тор-тор.

Ул турунжи рабғабу, бодом кўзунг ҳурмати,
Олма душман сўзину кўнглум элига солма нор.

Ич бўлуб нокас рақибим, тош бўлди ўрнумиз,
Эшикингда итча ҳам бўлмоди бизга эътибор.

Эшикингиз тупроғиндин гард ўлуб учсун таним,
Мендин ўлтурғунча нозук хотирингизга ғубор.

Ҳар жафоқим келса сендин Лутфийға миннат, вале
Қилмаган бауқни кечруб, қилгин андин даргузор.

* * *

Кирпукунг наштаг уруб ҳар дам бағирдин қон олур,
Меҳр этар жоду кўзунг, тўйгунча тандин жон олур.

Гарчи душвор ўл азиз жон бермак одам ўғлиға,
Ғамзанға қилгин тафарружким, не хуш осон олур.

Ногаҳон бир кун куларда дур тишингни кўргали,
Ҳар кеча икки кўзумдин юз сабақ уммон олур.

Жон сенингдур, тан дағи, сан хоҳ куйдур, хоҳ ол,
Муътақид қул шоҳидин тан-жон била фармон олур.

Шевангиз қасд этти кўнглум олса, қўймиш тошмади,
Лутфий қулнинг англасам жонинг анга товон олур.

* * *

Чехрадин бурқаъму олдунг, моҳи тобон кўрнадур?
Ё табассум айладингму, сурати жон кўрнадур?

Уйқуда эркан магар зулфунгни тоғитти сабо,
Ким бирор юмсам кўзум, тушум паришон кўрнадур.

Майл қилголи кўзум унноб янглиғ ирнинга,
Толеим аҳкоми ичра дам-бадам қон кўрнадур.

Тун кеча ўн тўрт тунги ойни кўрмишдур юзунг,
Ушбу кун ойнинг жамоли ичра нуқсон кўрнадур.

Кўз кўра ўлтурмак одам ўғлини душвор эрур,
Недин ул ғамзангга мундоқ саҳлу осон кўрнадур.

Рост қилди худ висолинг ганжина кўнглум уйин,
Охири фикр этсам онинг иши вайрон кўрнадур.

Кўргали тишинг била ирнингни Лутфийнинг кўзи,
Кирпуки устида ҳар дам дурру маржон кўрнадур.

* * *

Ҳаммомға азм айлагач ул шўхи ситамгар,
Ҳаммом юзи акси била бўлди мунаввар.

Гултек танидин чунки арақ бўлди равона,
Ҳаммом гулоб иси била бўлди муаттар.

Сув ғайратиндинким таниға тегди дамо-дам,
Жоним бори сув бўлди-ю, ҳолим дағи абтар.

Эй кошки, мен бўлғай эдим олида ходим,
То васл туни бўлғай эди бизга муяссар.

Кавсар суви, жаннат гули олтун тароғ олғоч,
Ҳурлар келур эрдилар анга бўлғали чокар.

Бу Лутфийнинг оҳи ўти кўзи ёшидиндур,
Ҳаммомнинг ўтию суви тушмас анга бовар.

* * *

Неча бағрим ўт уза нортек янгоқинг куйдурур?
Неча жоним жавҳарин сиймтек сақоқинг куйдурур?

Неча меҳроб ичра мени ҳар кеча тонгга бикин
Шамътек боштин-оёқ ул жуфту тоқинг куйдурур?

Қошу кўзу зулфу юзу қоматинг қасдимдадур,
Қайсини айтай, мени боштин-оёқинг куйдурур.

Ҳажр ўти бирла рақиб жаври бағирни куйдуруб,
Қолганин гаҳ-гаҳ бирор ҳол сўрмамоқинг куйдурур.

Куймади ишқинг ўтинда чун сипандондек вужуд,
Ложарам уддек ани ҳоли фироқинг куйдурур.

Етмас эрди бизга ул филфил янгоқинг ўтида,
Ким яна афсун била жоду қароқинг куйдурур.

Ўт агар сувни куюрмас бўлса, эй жони жаҳон,
Не учун бу Лутфийнинг жонин дудоқинг куйдурур?

* * *

Ё раб, ул дилбар малак ё ҳур, ёхуд жон эрур,
Ҳақ назар ондин кўтармас, халқ анга ҳайрон эрур.

Шаккар оғзингким кичикликда ёшурди заррани,
Ул қуёш юз узра гаҳ пайдоу гаҳ пинҳон эрур..

Ою кун юзунг била лоф урсалар, йўқтур ажаб,
Оре, лоф урмоқ йироқтин барчага осон эрур.

Оғзинг ўлтурди табассум бирла бизни, тонмағил,
Гар киши ўлтурмаса, ул не учун пинҳон эрур?

Қўймағил ҳар дам рақибимни қошингда, сур, бегим,
Ким қўтур итнинг дамидин барчага нуқсон эрур.

Гарчи зулфунг чинида кофир бўлиб эрди кўнгул,
Бурқаб олғил чеҳрадинким толиби имон эрур.

Даври ҳуснунгда жафо бирла бу Лутфий кўнглин ол,
Ёдгори ҳусн, оре, дуняда аҳсон эрур.

* * *

Ўтлуқ кўзунгни кўргали бағрим кабоб эрур,
Сиздин не ёшурай, кўнгул иши хароб эрур.

Йиғларман эшикингда, очилмас не бобдин?
Емгур ёғарда қоида, чун фатҳи боб эрур.

Ул юзу зулф учун ўлайин менки олида,
Жаннат гули бинафшаси беобу тоб эрур.

Қувламағил мени эшикингдинки дам-бадам
Шавқ ўлтурур, не ҳожати мунча шитоб эрур.

Маншур ости юз сори даъвойи ҳусн учун,
Кун гардишинда зулфики, молик рикоб эрур.

Бошингдин эврулур садқа бўлғали қамар,
Банданг дурур агар маҳу гар офтоб эрур.

Сув элтти борса мен кўзи гирёнға боқмағай,
Кун чоштгоҳда кўзиким масти хоб эрур.

Лутфий, хаёли бирла йироқтин сабур бўл,
Ул пок этаклик асру чу оли жаноб эрур.

* * *

Нечаки жавр қилурсан, вафодин ортуқ әрур,
Карамки ўзгага қилсанг, жафодин ортуқ әрур.

Эшикингиздин йироқ бўлса кўз әрур гирён,
Изинг тўзи манга юз тўтиёдин ортуқ әрур.

Шаккар киби манга дашномингиз келур ширин.
Не шукр этай ангаким, дуодин ортуқ әрур.

Нечук табибға дардингизни айтайин охир,
Ки дардингиз манга юз минг даводин ортуқ әрур.

Сочингни истаса Лутфийи хаста, ёзгурма,
Ҳаво йўлинда чу мушкин сабодин ортуқ әрур.

* * *

**Ишқи жаҳонни ўртади, бу не бало жамол эрур,
Ҳадди башар дагулким, ул партави лоязол эрур.**

**Хуру фариштау пари ҳусни анга шабиҳ эмас,
Ваҳдат учун далил ўшул сурати бемисол эрур.**

**Ой юзию узун сочи фикрида умр хуш кечар,
Ман билурам доғи кўнгулким бу не моҳу сол эрур.**

**Бир қона кўргали юзун умр тилар кўнгул, вале
Хизр ҳаёти бирла ҳам қонмоғ иши маҳол эрур.**

**То назар айлади қуёш талъатининг камолина,
Ўзгага бўлса бир ўлим кунда анга завол эрур.**

**Белию оғзи рамзидин сўз бор учун гумон била,
Мўйшикофу хурдабин ичра бу қийлу қол эрур.**

**Кўрмаса юзуни ўлар Лутфию, кўрса ҳам доғи,
Ишқи жувунидин анга кўрки не турфа ҳол эрур.**

* * *

Юзунгизда ўгон нури аёндур,
Кўзунгиз фитнаи охир замондур...

Қошинг, ирнинг, юзунг, эй рашки ризвон,
Ҳилолу кавсару боғи жинондур.

Мени севди дебон ёзғурмағилким,
Сени ким севмаса динга зиёндур.

Сенинг ширин дудоғинг ҳасратидин
Муҳиблар жони суву бағри қондур.

Лабимга етти жон, ирнимга еткур —
Лабингниким, манга пайванди жондур.

Не ғам гар дарду ҳасрат бирла ўлсам,
Чу дилбар ўлғонимдин шодмондур.

Фироқинг тўкти бир дам ичра қоним,
Ажал етса кишига бир замондур.

Бу Лутфий жони оғзи сори борди,
Мақоми руҳ, оре ломакондур.

* * *

Бўлди баҳору жон қуши ул ён ҳаво қилур,
Ҳар неча ул нигори суманбар жафо қилур.

Гар қилмаса вафо манга дилбар, ажаб дагул,
Умри азиз кимга жаҳонда вафо қилур?

Бошинга мен сафо берайин дер қилич била,
Жавр этмас эрди меҳр учун, эмди сафо қилур.

Қуз бўйнида дурур мени бечоранинг қони,
Хублар била мени чу ўшул ошно қилур.

Ювунг сифоти Лутфий сўзин нозук айлади,
Гул садқаси дурур, неки булбул наво қилур!

* * *

Бўлмаса гар ул санами гулбузор,
Бизга хазонтэк ўла бу навбаҳор.

Ердин агар келса қилич бошима,
Зарра фироқ этмагамен ихтиёр.

Йўлида тупроқ ўлайин от учун,
То манга қилгай гузар ул шаҳсувор.

Қоши учун жон берурам, дўстлар!
Тоқ қўпорингиз ёсоғонда мазор.

Елгуз эмас, Лутфийким, ул гул учун
Нолау фарёд қилур сад ҳазор.

* * *

Ҳаргаҳки, кеши жуббани ул дилрабо кияр,
Гўёки тун либосини моҳи само кияр.

Насрин ажаб дагулмуки, сунбул кияр либос,
Эрмасму тонгки, Чин бути мушки Хито кияр.

Кўнглакка инжу тўпчи мунунгтек не хуб эмиш,
Ёхуд келур латиф неким маҳлиқо кияр.

Ул тоши садаф сабз юрик айшлар қилур,
Давлатлиқ ул нимаким они подшо кияр.

Ашҳаб нечун аранг кўтарур нозанин бўйи,
Ул руҳдек бадан била тўн мунтаҳо кияр.

Жон кўнглаки қабо бўлур, албатта, гунчадек,
Юз оли бирла андаки, гулгун қабо кияр.

Баским қошинда Лутфий бикин олами ўлар,
Ушшоқ мотаминда ўинул кўз қаро кияр.

* * *

Қачонки куртаи зар ул маҳи мунир кияр,
Бияйниҳи эрур ул ҳурким ҳарир кияр.

Не тарҳ нимтана чиқмиш ул балолиқ тўн
Ки чуст жилва қилурға ани қасир кияр.

Чу остек тани кеш жубба кийса ақл айтур;
«Пари кўрунгки, нечук мушк ила абир кияр».

Қадам босарда тўкулур туман карашмау ноз,
Не ранг ўтукки, ани ёри дилпазир кияр.

Либоси рангини билмон йўлуқса ҳайраттин,
Анинг кибики тўн ул чусту беназир кияр.

Либоси ҳуснидин ой даврунгизда ори учун,
Қабои ориятини ҳар ойда бир кияр.

Бўлур юзунг гамидин чок-чок гул янглиқ,
Не хирқаеким, ани Лутфийи фақир кияр.

* * *

Жонни меҳринга азал субҳинда мойил қилдилар,
Ҳар не қилдилар, ўшул шаклу шамойил қилдилар.

Ё раб, ул туррангму ёхуд дуди оҳимдур менинг,
Ё магар ашҳабни эғнингга ҳамойил қилдилар.

Ул қуёш қурси учун бир лабқа мунглуқ бўлғали,
Кўзларимни ёшини юз сори сойил қилдилар.

Шасти зулфунг иқдини тутмоқда мушкул қолдилар,
Халқан дарс аҳликим, ҳалли масойил қилдилар.

Аҳсани тақвими исботина равшан ваҳҳ ила,
Ораи ойтек жабинингни далоийл қилдилар.

Туҳмати маъшуқлиқни ўзгага ёпмоқ учун,
Юз сари партав солиб ошиқни мойил қилдилар.

Андаким ғамзангни сармасти майи ноб айладинг,
Лутфийи соҳибназардин ақл зойил қилдилар.

* * *

Сўзларда қачонким кўзи қоши билан ўйнар,
Ҳар гўшада юз минг киши боши била ўйнар.

Нун қоши учун баҳр қилиб ер юзини кўз,
Ул моҳи кўзум мардуми ёши била ўйнар.

Шатранжи латофатни утар, нечаким ул ой,
Рух тарҳ бериб, чарх қуёши била ўйнар.

Кўргувса қаро, барҳам урар Чину Хитони,
Кўз устидаги холи чу қоши била ўйнар.

Жон нақдини кўзунг қошида ўйнаса, Лутфий,
Айб этмаким, ул ғамза кенгоши била ўйнар.

* * *

Жонимга теккан ул қаро соч макр долидур,
Кўнглум элин талар бу магар ёғи молидур.

Рапк ўлтурур меники жаҳонни қул этгучи,
Шаклу шамойили била ҳусну жамолидур.

Тун кеча ҳусни талъатидин тонгга қолди ой,
Туш бўлса кун юзига нишон заволидур.

Кулса адамга майл қилур ҳечкора жон,
Кўнглумни сўзга қайғуси фикри маҳолидур.

Эл билмасун деб ўртада жондур баҳонае,
Биллоҳ, мени тирик тутадурғон хаёлидур.

Лутфий эткали оғзию бели васфани
Ҳоли очунда барча аният қийлу қолидур.

* * *

Эй кўз, юзига боқу дағи нури сафони кўр,
Лаъли лабида хаста кўнгулга шифони кўр.

Жоннинг видойидур кўз учи марҳабосида,
Жондин иликни юв, дағи ул марҳабони кўр.

Кўнглум эшиги итларининг мансабин тилар,
Хонлиқ тилар, бу ҳиммати олий гадони кўр.

Кўз ёши қатрадин санам ортинча тинмади,
Жон бермади, бу кўнгли қаттиқ мубталони кўр.

Зулфи агарчи куфру залолатға дол эрур,
Ойдек юзига боққилу нури худони кўр.

Мажнун киби йўлингда мени имтиҳон учун,
Турғуз абадға текру, мендин вафони кўр.

Сиймтек сақоқининг менги куйдурди Лутфийни,
Даври қамарнинг охирида бу балони кўр.

* * *

Нортек янгоқларингки фирдавс боғидур,
Шамъи фалак демонки, тажалли чароғидур.

Дуняким эрди мен киби шахбоз қудсиға,
Бизни балоға солғучи зулфунг тузоғидур.

Зулфунг чу бош кўтарди, бузулди кўнгул эви,
Қайдин топилсун амнки булғоғ чоғидур.

Махмур кўзларинг киби маст айлаган мени,
Шул соқии аласт ичурган аёғидур.

Кўз устида тутиб неча ёшни оғирласам,
Элга тақар мению ҳамул хуни ёғидур.

Лутфийға ҳажр юкини қилма ҳаволаким,
Андин қил учи минг Уҳуду Қоф тоғидур.

* * *

Халқа-халқа зулфиким ул моҳи тобониндадур,
Чинға боқсам долдек хуршеднинг ёниндадур.

Порсо мусхаф юзун кўрса, равон жон вақф этар,
Дилраболиқ ояти гўё анинг шониндадур.

Зарратек тор оғзидин қайдин топилсун бизга ком
Ким, калом аҳли ақал дерларки йўқ сониндадур.

Ғолибоким, Юсуфи Мисрий тушунда кўрмади,
Ул ҳаловатларки, лаъли шаккарафшониндадур.

Бир қатиг жонлиқ жаҳонда кўрмадим кўнглум бикин
Ким, чекар жавру бурунқи аҳду наймониндадур.

Хублар бўлмас мунингтеқ шўх-шангу дилрабо,
Бу қилиқлар барчаси ул ишванинг кониндадур.

Лутфий қул кирмас битикка кўп насиҳат қилмангиз
Ким, анинг девона кўнгли ишқ фармониндадур.

* * *

Сенсиз эмгак соридин бир дами жон минг йил санар,
Умр ўшулдурким санар, дилдор эшигинда кечар.

Элтти зулфунг кўнглумизни-ю, сару пой айлади,
Ўгриси дерларки кунлук бўлса ичини енгар.

Заъфим ул ерга етибтурким мени эл тонимас,
Чун саломингни кетурса, бизга еткурмай ўтар.

Куйса афлок этаги меҳрим ўтиндин, не ажаб,
Ўзгаларнинг этаги куйса, менинг жоним куяр.

Сўзламак бўлди битик бирлаю кўрмак уйқуда,
Қўрқарамким, Лутфий ҳоли бўлмағай мундин батар.

* * *

Елпина чиқса бўйи сарвдин хирож тилар,
Хўтан чечакларидин зулфи боғ тилар.

Аёғи хоки учун остона ястанали,
Гадоё ҳимматини кўр, не тахту тоғ тилар,

Сенинг отинг била олту сунуб чаман хони,
Юзун қизил қилуру ҳуснуна ривож тилар.

Сочинга тушти кўнгул, чеҳра андин истармен,
Қоронғуда нима етса киши, сирож тилар.

Дудоғи акси эрур восита мувожаҳада
Юрак қони ёши ила улки, интизоғ тилар.

Ғараз бу соғи кўнгулда хаёли оразидур,
Гулобнинг жаҳатидин киши зужоғ тилар.

Табассумини ҳавас қилса Лутғий, айб этманг,
Кўнгул икига шиғо истару илож тилар.

* * *

Этак йиғиб юрса, жилваси бало қиладур,
Ўтарда енг солиши элни мубтало қиладур.

Билурму, ё раб, ўшул ойки зулфи савдоси,
Жаҳонни кеча манга дор ибтило қиладур.

Чи жойи зуҳдеки, майхона гўшаси сори
Салоҳ аҳлини усрук кўзи сало қиладур.

Эрур жаҳон кўзидин гунча оғзитек махфий,
Дудоғи жонима улким, куло-куло қиладур.

Балоу фитнаға Лутфий қолибтур ондинким,
Нигоҳи фитнау боқмаслиғи бало қиладур.

* * *

Қоба қавсайни мақоминда кўзунг қон қиладур,
Ҳар дам ул кўнгли қаро қасди мусулмон қиладур.

Қун юзунг олидаги зулф кибидур зулумот,
Қимки ой деса сени, ҳуснингга бўҳтон қиладур.

Қиё боқмоқда агар қилмаса қон жоду кўзунг,
Гўшада не учун ой ўзини пинҳон қиладур?

Гарчи жон аччиғи душвор эрур одамиға,
Манга ширин дудоғинг хандаси осон қиладур.

Аҳли савдоға қилур бўлса, татаввул турранг,
Бошта кўнглум қора бахтини паришон қиладур.

Чилла бир кўрган учун зоҳиди меҳробнишин,
Қошларинг ёси учун жонини қурбон қиладур.

Жон берур Лутфи-ю, йўқтур севариндин гиласи,
Ҳар не бедоду ситам жонига ҳижрон қиладур.

* * *

Ишқ аҳлина ҳаргаҳки қошинг тоқи кўрунур,
Меҳробда майхонау ҳам соқи кўрунур.

Кўзга қачон илсун мени ўлтурғали ғамзанг,
Саф-саф чу туман ошиқи муштоқи кўрунур.

Гул васфи юзунгни магар азбар қиладур субҳ
Ким, тебранур олиндау авроқи кўрунур.

Қонимға қарортти кўз, ўшул жоду қароқким,
Бир ўқ отими ердин анинг оқи кўрунур.

Чун ҳосили умрини ҳисоб айласа Лутфий,
Дарди дил изофат, доғи ғам боқий кўрунур.

* * *

Усрук кўзунг карашма била чун қиё боқар,
Ҳар гўшадин бу хаста кўнгулга бало боқар.

Бир сен киби жафочи-ю, айёра йўқ турур,
Хублар ичинда, нечаки бу бенаво боқар.

Кўзум кумуш билакларина тушса не ажаб,
Сойил ҳамиша бой кишининг илгино боқар.

Бу тўймагур кўзумга турар кўрмаган киби,
Ойтек юзига нечаки бу мубтало боқар.

Ўлтурма ноз бирла, менинг сори боқма деб,
Бу инжа қулниким, санга эй подшо, боқар.

Эл билмасун, деб ул қора кўз лутф ила манга,
Ўррин боқарни ўргатур учун қиё боқар.

Ҳар бир назарда ўлтурадур Лутфийни кўзунг,
Давлат кишига боқса, доғи мунтаҳо боқар.

* * *

Бўз отлиғ ул санамки жаҳоннинг сафосидур,
Ошиқ кишининг отлиғу човлиқ балосидур.

Ишқи йўлида гарчи хатарлар ўкуш турур,
Ҳар бир нигоҳи аҳли назар хунбаҳосидур.

Ўз ҳаддиға ярашу чу ёр этмас ихтиёр,
Ишқ ўти ҳар не қилса, кўнгулнинг сазосидур.

Юзга келиб чақар мени оламға кўз ёши,
Юз дарди сарға қўйғон анинг можаросидур.

Меҳробдек қошина назар қилғоли бери,
Пайваста вирди Лутфий ул ойнинг дуосидур.

* * *

Наргис кўзунгнинг ўхшаши қайси чаманда бор?
Юзунг таровати қачон, эй гул, суманда бор?

Гулда топилмаса, не ажаб, қадинга мисол,
Қадингнинг истиқоматиму норванда бор.

Белингни йўқ деса киши, ҳеч сўз анда йўқ,
Оғзунгни бор деса ва лекин сўз анда бор.

Юзунг қуёш дедим, шакартек ирнингни май,
Хуршид ичинда зарраи ширини қанда бор.

Инжу тишинг била шакар ирнинг мушобиҳи,
Дурри ақиқ на Адану на Яманда бор.

Тийлатти ақли кул ўзинг, оғзунг, юзунг кўруб,
Чун ояти-ю, нукта бу сирри аланда бор.

Ёлғуз Ҳирийда йўқким, анинг зулфи васфида,
Шеъринг шиори, Лутфий, Хитоу Хўтанда бор.

* * *

Ёғлиқ тегар лабингга, не фәрхунда фоли бор,
Мен мубталои ҳажру анинг хуш висоли бор.

Тегса юзунга беҳуд ўлуб ерга бош қўяр,
Ёғлиқ бошингда ўзга не мушкул хаёли бор?

Қирпук игнаси била таҳрир этар кўзум,
Ул ёғлиқким иликинг била иттилоси бор.

Ёғлиқни кўп юзунга яқин тутма, фикр қил,
Партав чу солса катоннинг заволи бор.

Ҳар лаҳза ёғлигингга арақдин сепар гулоб,
Гултек юзунгким, анда латофат камоли бор.

Жон Мисрина кириб дили меҳнаткашидадин
Сўрғилки, ёғлигин жасадинда не ҳоли бор!

Ёғлиқ ўпар лабингни-ю, ул ҳам хаёл ила,
Фикр айла, Лутфийни на ҳадду мажоли бор.

* * *

Қадингинг нахли, әй сарви сарафроз,
Ниҳоли дилраболиқтур, бари — ноз.

Сенинг ғамзанг бало бўлди кўнгулга,
Балоангез эрур ҳар қайда ғаммоз.

Қачон тексун юзунг сориг юзумға,
Қовушмайтур хазон бирла бале, ёз.

Учар руҳим сенинг юзунгни кўрсам,
Бале, булбул қилур гул сори парвоз.

Кўзунг кўп элни элтур тўғри йўлдин,
Сенинг йўлингда бўлғай озмагон оз.

Масиҳо, бир нима борким кўрунмас,
Дудоғинг қилғали, жон бермак оғоз.

Итим деб Лутфийни, шоҳим, ўкарсен,
Ҳамин бўлғай гадоға ҳадди эъвоз.

* * *

Жону кўнгул кишварининг хонисиз,
Хусну латофат танининг жонисиз.

Ваҳки, не хуш толеи масъуди бор,
Ул фалакеким, маҳи тобонисиз?

Бизни сучук сўзларингиз қилди сайд,
Сиз бу оғиз бирла шакар конисиз.

Жону кўнгул ичра урарсиз қадам,
Қайси чаман сарви хиромонисиз?

Шевада оники тўкар эл қони,
Хуни тутиб, сиз эй бегим, онисиз.

Мангу яшар кимки кўрар сизни бир,
Ваҳ, не Хизр чашмаи ҳайвонисиз.

Лутфийи мискинга бу ҳижрон туни
Раҳм қилинг, гарчики султонисиз.

* * *

Сенинг ширин лабинг жондин қолишмас,
Сочингнинг куффи имондин қолишмас.

Хито турки анингким неча бўлса,
Кўзунгнинг шеваси ондин қолишмас.

Равомудур мени ўлтурса ташна,
Лабингким оби ҳайвондин қолишмас.

Кўзумнинг ёшидин иймангил охир,
Ки ҳар бир мавжи тўфондин қолишмас.

Эшикинг итина ким бўлса йўлдош,
Онинг иқболи султондин қолишмас.

Ёзуқтур, тўкмасин ёшимни лаълинг,
Ким ушбу ол ёшим қондин қолишмас.

Улуғбекхон билур Лутфий камолин,
Ки рангин шеъри Салмондин қолишмас

* * *

Жон ҳасрат ила куйди-ю, дилдор топилмас,
Барча топилур, бизга вале ёр топилмас.

Гул келди юзунг давридаким ҳусн сотай деб,
Айланди-ю, ҳеч ерда харидор топилмас.

Ағёр бикин жону кўнгил кетти қошимдин,
Ғамдек манга бир ёри вафодор топилмас.

Эй соқийи мажлис, сол иликтин қадаҳу жом,
Ким кўзларининг даврида ҳушёр топилмас.

Дедимки: «Рақибимни қошингдин кўтар». Айтур:
«Бир гул қаниким, олида юз хор топилмас?»

Эй ҳажр, кўтар ёш ила кўзум қорасини,
Кўзни нетайин давлати дийдор топилмас.

Қил муҳр оғиз хотамидин Лутфийнинг оғзин
Ким дуняда бир маҳрами асрор топилмас.

* * *

Дилбар эшигингда турса бўлмас,
Бурқаъсиз ул ойни кўрса бўлмас.

Қонимни тўкар лаби ёзуқсиз,
Андин нетайинки, сўрса бўлмас.

Бир дам рақиб илгидин, қошинда
Кўз ёши менгизли турса бўлмас.

Эл юзига боқсалар ўлармен,
Хуршедни нетай, ёшурса бўлмас.

Ишқ ўтида Лутфий, йиғлама кўп,
Сув бирла они ўчурса бўлмас.

* * *

Дуњани кездиму зебо, сени-ўқ кўрдум бас,
Бу малоҳат била, ҳаққо, сени-ўқ кўрдум бас.

Рост чун бўлди азалнинг куни саф-саф арвоҳ,
Барчадин ҳусн ила якто сени-ўқ кўрдум бас.

Дилраболиқ фаниким қилдин эрур нозуқроқ,
Мен ўшул илмда доно сени-ўқ кўрдум бас.

Андаким бўлди йиғин ҳусн элининг мажмаъида,
Шамътеқ анжуманоро сени-ўқ кўрдум бас.

Ети иқлим ичида дар-бадару шаҳр-башаҳр
Ҳусн учун кездиму, раъно сени-ўқ кўрдум бас.

Қолди қил учи адам бўлғоли жон оғзинг учун,
Улки билгай бу муаммо, сени-ўқ кўрдум бас.

Лутфийни тиргизадур ҳар нафас ул лаъли лабинг,
Ушбу дам ичра, Масиҳо сени-ўқ кўрдум бас.

* * *

Дилбар соғинмағон жиҳати бу фироқ эмиш,
«Кўздин йироқ бўлса кўнгулдин йироқ» эмиш.

Тинмас хаёли кейинча кўз ёши қатрадин,
Юз сорина югургучи гулгун буроқ эмиш.

Бўлмас висол бирла кўнгул дарду доғи кам,
Ул тўймағурда, ваҳ, не бало иштиёқ эмиш.

Қон боғлади жигарлари ул ғамза саҳмидин,
Чину Хитода нечаки оҳу қароқ эмиш.

Ейдек бўюмни эгди қошинг бори ғам била,
Ким эгриликда даври қамар ичра тоқ эмиш.

Бувди қаро черик била кўнглум вилоятин,
Ул кўзки, турклардек иши таламоқ эмиш.

Лутфий, Ҳирийда қолмади шеърингга муштари,
Азми Ҳижоз қилки, мақоминг Ироқ эмиш.

* * *

Мен хаста қонина камар соҳибжамоле боғламиш,
Қасди ғарибе айламиш, нозукхаёле боғламиш.

Илми назар ичра кўзум дарё агар бўлмайдурур,
Қирпуклар узра қондин ул маншури оле боғламиш.

Чавғони зулфи дол эрур, мен гўйтек сарғанштамен,
Сўфи ўзига зарқ ила гар важду ҳоле боғламиш.

Девона бўлсам не ажаб мундоқки қошинг тоқидин,
Қудрат эли хуршид уза мушкин ҳилоле боғламиш.

Гулким сиғинмиш ғунчага, сендин дурур андишаси,
Юз парда, яъни важҳ уза беинфиоле боғламиш.

Ул ой хаёли кечғали сели сиришким мавжидин,
Қирпук қомишиндин кўзум ҳар сори соле боғламиш.

Мушкин сочу тор оғзидин Лутфий кушод истар, вале
Фикри хатодур англадим, нақши маҳоле боғламиш.

* * *

То жамолингдин тушубтурмен ямон кўздек йироқ,
Бу тирикликтин кўрарман кўн ажални яхшироқ.

Ёш фарзандин югуртуб юз сори ҳар дам кўзум,
Чун сенинг изингни топмай чоптурур гулгун буроқ.

Қошларинг ёдида кўп меҳробқа қаршу туруб,
Фол туттим, келди фoлим гоҳ жуфту гоҳ тоқ.

Оҳу вовайлоу ўртанмагу ўлмак оти — ҳажр.
Ҳасрату ранжу аноу дарду ғам оти — фироқ.

Ерга кирсам кошки, чун етмас ул ойга илик,
Мушкул аҳволе тушубдур: «Ер қатиқу кўк йироқ».

Фурқатингда тўкти, шоҳим, кўзларим дурри ятим,
Ул адоқингқа тушуб ҳолини айтса, тут қулоқ.

Солди Туркистон элиға Лутфийни кофир кўзинг,
Не мажоли борки қилса рост оҳанги Ироқ.

* * *

Ултурур ҳижрон мени ул роҳати жондин йироқ,
Тушмасун гул мавсуми ҳеч кимса жонондин йироқ.

Ёз фасликим эрур айшу тарабнинг мавсуми,
Солди булбултек мени гардун гулистондин йироқ.

Лолатек бағримда доғ эрди, ажабким қолмишам
Бир суманбар юзи гул сарви хиромондин йироқ.

Дўстларнинг кўнгли гултек очилиб гулгашт аро,
Мен мунунгдек ёзида ул айшу жавлондин йироқ.

Эй кўнгул, ҳасратта жон бергил, дағи васл истама
Ким, эрур меҳру вафо ул шоҳи хубондин йироқ.

Кўркнинг боғинда йиғмиш маҳвашим гул хирмани,
Бир нафас ул важҳ ила эрмасман афғондин йироқ.

Лутфий вулфу юзудин ҳайрат мақоминда тушуб,
Бир ажиб оламда қолмиш кўфру имондин йироқ.

* * *

Кўнгул то оразингга бўлди муштоқ,
Кўзумда гаҳ қизил гулдур, гаҳи оқ.

Мени куйдургали ул кўзи ўтлуқ,
Кўнгулни тош этар, ғамзани чақмоқ.

Шакардур ул оғиз ё пишта билмон,
Дудоғингдин эмастур айб сўрмоқ.

Фироқингда тўкайин ёш нақдин,
Қаро кунлар учундур оқ ёрмоқ.

Ақиқингни сўрайин десам, айтур:
«Ямон андишалиқни фикрина боқ».

Тилаб кўнглум сенинг оғзингни топмас,
Кичик учун магар ўйнар ёшунмоқ.

Сенинг ишқинг кучиндин Лутфий сўзи
Жамолинг жови янглиқ тутти офоқ.

* * *

Нортэк ёноқларинг киби шамъ анжуманда йўқ,
Сарви қадинг менгизли санубар чаманда йўқ.

Сенсиз чаманда, ёр, очилмас кўнгул бале,
Нозу карашма сарву гулу ёсуманда йўқ.

Ҳар дам жамолинг ортару ҳуснинга йўқ назир,
Меҳру вафо дариғки, эй умр, санда йўқ.

Юзунгни гул чу топмади кўнглакни қилди чок,
Юсуфнинг иди, ореки, ҳар пираҳанда йўқ.

Жоним чиқар жамолингга қилганда бир назар,
Дардоки, боққали яна бир жон баданда йўқ.

Қўйғул хато йўлин дағи мушк издама, сабо,
Чин сочидек чу мушк Хитоу Хўтанда йўқ.

Тишинг дурини Лутфий сифат қилғали бери,
Бир дур қиймати сўзи янглиқ Аданда йўқ.

* * *

Ул сиймганки, рух анингтег латиф йўқ,
Гар ҳулла бўлмаса анга кўнглак зариф йўқ.

Ойтек юзунгни кўрди шараф ичра офтоб,
Сентек жаҳонда дедик, зоти шариф йўқ.

Ошиққа жон бағишлар ўшул кўз боқиш била,
Усруклар ичра кўзунга ҳеч ким ҳариф йўқ.

Гар мустаҳиқ тиларсан, аё шоҳ, закот учун,
Ментек жаҳонда ҳеч гадои заиф йўқ.

Қилгай не тил била сенинг оғзингни Лутфий васф,
Чун тор әрур қавофи-ю, бўлди радиф йўқ.

* * *

Оху кўзунг ким ўзида бир дам қарори йўқ,
Бир гўша йўқки дуняда юз минг шикори йўқ.

Ё рабки, умр хушлиғидин не кўруб турур,
Бечораеки сентек анинг ғамгузори йўқ.

Майдонға гўйи ҳусн фалак солғоли бери,
Қун гардишинда сен киби чобуксувори йўқ.

Кўзунг ғизоласи кезар ул лолазор аро
Ким, равзанинг анинг киби хуш лолазори йўқ.

Хони висолидин манга тегмас наволае
Ким, мавти аҳмар отлиғ анинг интизори йўқ.

Кўз ўйнатиб кўнгулни қилур ихтиёрсиз,
Ҳеч кимнинг онча ўз кўзина ихтиёри йўқ.

Ич бўлғоли рақиб, турур Лутфийни ўрни тош,
Ошиқнинг итича ҳам қошида эътибори йўқ.

* * *

Бизга нөдин ул оху қароқнинг назари йўқ,
Шишланса бағир, куйса юрак ҳам хабари йўқ.

Ҳаргиз қадидин топмади жон меваи мақсуд,
Ул сарв дурур, сарвнинг оре, самари йўқ.

Ҳайфим келур ул ойники, оҳ ўтина ёқсам,
Сиз ўйла соғинмангким, оҳимнинг асари йўқ.

Васлингни дуо бирла саҳар истагай эрдим,
Эй войки, ҳижрон кечасининг саҳари йўқ.

Лутфийни севар деб мени кўп қувламағилким,
Жондин гузари бордуру сиздин гузари йўқ.

* * *

Эй сенинг жавру жафонг меҳру вафодин яхшироқ,
Ул сенинг ойтёк юзунг бўлсун ямон кўздин йироқ.

Ҳусн элиндин тоқ эрур меҳробтек икки қошинг,
Кўрмади ер юзуни кезган мунингтек жуфту тоқ.

Кечти умру кирмади тушта хаёлинг бир кеча,
Қўйнимизда, қайдадир ул бахтким, киргай қўноқ.

Ҳар ямон сўзи била ўлтурма бизни хору зор,
Расм эрур шоҳлар вафолиқ қулни яхши асрамоқ.

Ҳар саҳар «ё раб»дин илкимни кўтарсам йиғлаю,
Ўртанур оҳим ўтиндин етти фирузи равоқ.

Лутфий кўнгли баҳридин васфинг дурин дарж айлади,
Бир замон неча оғир келса, анга тутқин қулоқ.

* * *

Ишқ тушса ҳар кўнгулга, дарду ғамдин чора йўқ,
Етса чун наштаг жароҳатка аламдин чора йўқ.

Эй вужуд, ул тор оғиздин ҳеч бўлсанг, не ажаб,
Ушбу йўлда юрганларга адамдин чора йўқ.

Бир тутуб зулфунгни юз минг захр топдим зулмидин,
Оре-ореким, йилон тутқанга самдин чора йўқ.

Юзунга боқсам кўзум ёшин кўруб айб этмагил,
Ёз булути бўлса пайдо, гулга намдин чора йўқ.

Мен бу савдода надоматтин угун суд кўрмадим,
Ким тижоратда зиён қилса, надамдин чора йўқ.

Ой юзунга зулф ўзин солса не тонг бўлмай, вале
Тун узун бўлса нечаким, субҳидамдин чора йўқ.

Эшикиндин қувлама, бу Лутфийнинг журмин кечур,
Ким бу боб ичра каримларга карамдин чора йўқ.

* * *

Иликка кунни кивурса бўлур, вале сени йўқ,
Йироқдин ойни кўрса бўлур, вале сени йўқ.

Зиҳи мизожки ҳар нечақим шакар лаб бор,
Кишининг отини сўрса бўлур, вале сени йўқ.

Не суд уд киби куйганимки, анбар ила,
Равон парини кетурса бўлур, вале сени йўқ.

Не бок бўлур ушбуки, Зуҳрани кўктин
Азойим ила тушурса бўлур, вале сени йўқ.

Бу Лутфий тинмаса то ёнмаса, ажаб йўқким,
Жаҳонни кўрмай ўтурса бўлур, вале сени йўқ.

* * *

Қароқчи кўзининг ул оли кўп қаросина боқ,
Қумуш сепоянинг устиндаги икки ёсина боқ.

Агар далил тиларсан Масиҳнинг дамина,
Табассум ичра анинг лаъли жонфизосина боқ.

Сақоқи холи мени асру мубтало қилди,
Қамарнинг охири давриндаги балосина боқ.

Нағу борурсан иликтин дема, гуноҳим йўқ,
Кўз учи бирла ўтар чоғда марҳабосина боқ.

Келиб муқобила қилгин муважжаҳу равшан,
Юз узра икки кўзум ёши можаросина боқ.

Юзунгда нури тажалли, лабингда жавҳари руҳ,
Муойина кўрадурмен, кўнгул сафосина боқ.

Сочинг, юзунг ҳаваси ичра Лутфий сори келиб,
Қоронғу кечаги ёшу саҳар дуосина боқ.

* * *

Зиҳи сарв устида юзунг қамардек,
Қани бир шохи гул сен сиймбардек.

Сенинг бирла жаҳонни хуш кўрарман,
Керакликсан манга нури басардек.

Қилур Чўлпон кўзунг ҳар дам қиронлар,
Ани ким англасун соҳибназардек.

Хиромон қўрёдин чиқмадинг, оҳ!
Ёшунмишсан қамиш ичра шакардек.

Дамим чиқмас мени ўлтурса ғамзанг,
Кўзунг даврунда йўқ мен беҳабардек.

Мени бу нотавонлиқ бирла зулфунг
Жаҳонда кездурур пайки саҳардек.

Кўрар ҳақ нурини юзунгда Лутфий,
Хаёли ботил эрмас ўзгалардек.

* * *

Бошимға соя сол, эй сарви чолоқ
Ки, гулдекдур ёқам ҳажр илкидин чоқ.

Қадам бос кўз уза кирпукка боқмай,
Тикан ботмас аёққа, бўлса намнок.

Не ширин жавҳари фардедур оғзинг,
Ки қилмас ақл ани бир зарра идрок.

Жафои ишвау фан илми ичра,
Кўзунг шогирдидур даврону афлок.

Жаҳонда нозанин кўптур ва лекин
Сенингдек кимда бордур домани пок.

Назар мендин аяр ғамзанг, ажабтур,
Ким усрукларда бўлмас расми имсоқ.

Йироқ солгунча, ўлтур Лутфий қулни,
Масал бордурким: «Ўлмоқдин тирилмоқ».

* * *

Хубларда сенингтөк бир маҳбуб қани нозук
Боштин аёқи зебо, белу бадани нозук.

Нозуклик ила олдинг кўнглумни боқиб ўғрин,
Нозук кишиларингки, ҳар не қилани нозук.

Олма янгоқинг кўргач, мөн банда нечук ўлмай!
Бодом кўзи фитна, писта даҳани нозук.

Ерга тўкулур ўлгон қонни ера ҳеч тўкмай,
Бир ғамза била ул шўх ўлтурди мани нозук.

Ғамзанг ўқиға қаршу жон Лутфий ҳадаф қилди,
Номус учун гаҳ-гаҳ сен отқил ани нозук.

* * *

Эй кўзунгнинг шеваси оламини мадҳуш айламак,
Зулфунг иши Чин элини ҳалқадаргўш айламак.

Белингу оғзунг хаёли бирла бўлғумдур адам
Ким, бўлур мен қулга фикри бўсу оғуш айламак.

Кўнглумиз мундоққим, ўрганди сенинг ёдинг била,
То қиёмат келмагай биздин фаромуш айламак.

Эй кўнгул, нўш айла юз минг мундаий аччиқ сўзин
Ким, керак ул лаъл учун хунобалар нўш айламак.

Ишқдин манъ этса зоҳид бўлмағил машъуф ҳеч
Ким, эрур аҳмоқ жавоби, Лутфий, хомуш айламак.

* * *

Жон мамлакатин ёқти ёнар ўтқа фироқинг,
Жон танда қачон қўйди худ ул жоду қароқинг.

Сен сақла кўнгул ҳужрасин, эй ёр хаёли,
Бу ўтта ёна ёнмасун ул пок висоқинг.

Охир, эй фалак, нолау фарёдим эшиткил,
Ҳар неча менинг оҳим оғир қилди қулоқинг.

Эй кўз, йиғидин тинмағилу бир дам уюма,
Ғафлатдин эрур баҳри ғам ичра уюмоқинг.

Бир журъани бу хаста қулинг ёдина қил нўш,
Ул дамки эрур Зухрау гул мутрибу соқинг.

Ҳижрон ғамидин тутти кўнгулни табъи муҳриқ,
Бермоди анга шарбати унноб дудоқинг.

Бу Лутфийни ўлтурғали ғамзангга буюрма,
Тақсир қачон қилди ул иш ичра қароқинг.

* * *

Неча қўйгай бағрима доғ ул юзи моҳим менинг?
Неча ёндургай фалакнинг шамъини оҳим менинг?

Йўлдин озди ногаҳон зулфун кўруб мискин кўнгул,
Йўллар эгри, тун узун, неткай бу гумроҳим менинг?

Хуш ярашур сарвтек қадди уза сийм олмаси,
Оҳким, етмас анга бу дасти кўтоҳим менинг.

Эмдиким, тупроқ бўлмишдур эшикингда таним,
Қайдадур ҳосидки, кўргай давлату жоҳим менинг.

Чарх урар хазро сародиқта фалак шоҳидлари,
Хаймадин бир тунла чиқса моҳи хиргоҳим менинг.

Нолишим берди эшиги итларига дарди сар,
Авф қилгайлар карам бирла бу бироҳим менинг.

Бўлди якто дур тилиш васфинда Лутфийнинг сўзи,
Не ажаб, тутса қулоғини анга шоҳим менинг.

* * *

Неча куйгай бу ёнар ўтқа заиф жоним менинг?
Қолмади сабр этгали бир зарра имконим менинг.

Кес бошимни гўйтек, хайлинг адоқи ичра сол,
Қўйма саргардон мени, эй зулфи чавгоним менинг.

Чун кишининг қонин айтурларки, ётмас, эй ажаб,
Лаълингизда не учун мундоқ ётур қоним менинг?

Мақдамингга сочқоли юздин ўгун йўқ олтулум,
Бор, вале кўз баҳрида кўп дурри ғалтоним менинг.

Мен гадони нотавонлиғ бирла ўлтурди кўзунг,
Кимга бўлгай охир эй султон, бу товоним менинг?

Ою кун юлдуз киби ерга ўзин солмоқ тилар,
Чиқса хиргоҳтин бирор ул моҳи тобоним менинг.

Жон боринча қилмағай Лутфий ғиғон бедодидин,
Дод ким берсун, қилур чун жавр султоним менинг.

* * *

Эй кўнгул буржинда хуршеди жаҳонтобим менинг,
Юзу кўзунгдин йироқ йўқ хўрд ила хобим менинг.

Қибладин, ё раб, ўлар ҳолатда эврулсун юзум,
Гар сенинг қошингдин ўзга бўлса меҳробим менинг.

Чун сенинг сиймтек сақоқингдин тамаълар бўлди хом,
Неча олтун узра мавж ургай бу сиймобим менинг.

Риштаи зулфунг балолар бошима жамъ айлади,
Ул сабабдиндур паришон жумла асбобим менинг.

Эй қуёш, юзунгдин айру янги ойтек бўлмишам
Қим, қолурга ўзга йўқтур бир замон тобим менинг.

Хаста кўнглумга шифо эрди лабинг бир сўрмоғи,
Бир ани сўрдурмадунг, эй ирни уннобим менинг.

Оразинг шавқинда мундоқким оқар кўзум суви,
Лутфийдек юзни ғариқ этгай бу селобим менинг.

* * *

Фироқингга мени солди қароқинг,
На ҳожат қийнаса эмди фироқинг.

Такаббурдин билурман, тегмагай ҳеч,
Мазорим бошига қутлуғ аёқинг.

Вале мунча умидим борки, билсанг
Ким, ўлтурди бу қулни иштиёқинг.

Бўлур жоним суву ўттек тутошур,
Чу ёдимга келур ширин дудоқинг.

На деб ҳажр илкидин сендин тилай дод,
Ки ҳижрон бирла бирдур иттифоқинг.

Ғаму ҳасрат била бошим оқарди,
Чу бир дам кўрмадим сиймтек сақоқинг.

Ҳам ул дам куйди Лутфий шамъ янглиқ
Ки кўрди ногихон нортек янгоқинг.

* * *

Эй пари рухсорлар, бизга нигоҳ айлаб ўтунг,
Бир назар бирла гадони подшоҳ айлаб ўтунг.

Гарчи ўтканда кирарсиз кўп кишининг қонина,
Бу гадо кўнгли учун мунча гуноҳ айлаб ўтунг.

Хорлиқ ҳаддин ошурманг, чунки иззат йўлдадур,
Отингиз наълинда бизни хоки роҳ айлаб ўтунг.

Ҳар қачон жон берсам ул қадду оғиз ёди била,
Эй муҳиблар, турбатим устинда «Оҳ!» айлаб ўтунг.

Ҳар нечаким, сизга заҳматтур, закоти ҳусн учун,
Илтифоте Лутфий сори гоҳ-гоҳ айлаб ўтунг.

* * *

Хуш ярашур юзи бирла зулфи пуртоби анинг,
Эй хуш ул тунким, тажалли бўлса маҳтоби анинг.

Кўнглумиз вайрону қошу кўзда чиндур бу масал
Ким, «Қолур масжид агар бузулса меҳроби анинг».

Жон адам сори қилур парвоз ширинлик била,
Қилса сўзларда табассум шаккари ноби анинг.

Не балолик кўзи борким, ақлу дин яғмосина
Уйготур ҳар гўшадин юз фитнани хоби анинг.

Холи эрмастур менгингнинг аксидин дарё кўзум,
Турфа дарёеки анбар бўлса гирдоби анинг.

Гар эшикинг шавқини шарҳ айласам, бу фаслда,
Юз рисола чиққай ортуқ, балки ҳар боби анинг.

Ишқ Лутфийни анингдек ҳолга еткурдиким,
Ишқтур ул ойна кўрарга тоқату тоби анинг.

* * *

Жоним чиқадур дард ила, жононима айтинг,
Мен хаста гадо ҳолини султонима айтинг.

Ўртанмагу кўз ёшию ўлмак турур ишим,
Бу қиссани ул шамъи шабистонима айтинг.

Қат-қат юрагим боғлади қон ғунча менгизлиқ,
Бу дарди дилимни гули хандонима айтинг.

Қон ёшим эрур юз уза юлдуз киби сонсиз,
Ул кўзлари Чўлпон, маҳи тобонима айтинг.

Лутфийи дил афгор тилар ҳажр элидин дод,
Аҳволини у бегимаю хонима айтинг.

* * *

Эй азалдин то абад кўнглум гирифтoring сенинг,
Чора қилким, бўлди жоним асру афгоринг сенинг.

Дилбаримнинг мазҳабинда йўқ турур расми вафо,
Эй кўнгул, не ерга еткай нолаи зоринг сенинг.

Жон берур чоғда қошимга, тенгри учуи, кел, бегим,
Боре кўрмиш бўлмаен бир лаҳза дийдоринг сенинг.

Шаръ ичинда бўлса усрук, сўзига йўқ эътибор,
Қонима бергай тонуқлиқ, икки айёринг сенинг.

Ҳар қачон Лутфийни ўлтурсанг жафо тиғи била,
Анда ҳам бўлгай менинг руҳим мададкоринг сенинг.

* * *

Не нозу не ишвадур, эй жоду кўзлук шўх-шанг?
Кабки дарий, товуста йўқ, албатта, бу рафтору ранг.

Олэнгда менгни қўндуруб, зулфунгни кўз бози била,
Кўнглум ҳумоми бўйнига тўйғунча не солди ғаранг?

Ул рост қадинг сарвтек ингратти найни ҳар нафас,
Ширин лабинг оғзинг бикин қилди шакар айшини танг.

Кўрса бу бағримда менинг ул кирпукинг тилгонларин,
Ҳеч бўлди деб олмосни дарёга ташлагай ғаранг.

Гарчи санамлар оғзини ўхшатди соғар пистаға,
Ул пуч эрур ҳеч мағзи йўқ оғзинга ўзин тутса танг.

Қон йиғламоғим дам-бадам жону жигарни куйдурур,
Ўт тушкай ики кўзина бир лаҳза ҳам қилмас даранг.

Гар Лутфийни ит атасам ҳеч кўнгли қолғайму дединг?
Не кўнгли қолибтур анингким, истагай юмусу нанг.

* * *

Карашма бирла печа жонима жафо қилгунг,
Нечага текру мени зору мубтало қилгунг.

Евушти чиққали жон интизор дарди била,
Не кун, не вақт, не соатга бир даво қилгунг?

Кўзунг жафодау девоналиқтин ушбу кўнгул
Тамаъ тутарким, магар оқибат вафо қилгунг?

Ҳаёт кечти-ю, бегонамен висолингдин,
Қачон ўзинг била бу қулни ошно қилгунг?

Бу ол бирлаки лаълинг табассумин кўрдум,
Ешим ақиқу чиройимни қаҳрабо қилгунг.

Итобу жабру жафога доғи керак инсоф,
Айитки, неча менинг жонима жафо қилгунг?

Фироқ эмгакидин Лутфий қулни ўлди соғин,
Анинг қизил қонига печа кўз қаро қилгунг.

* * *

Хурлар жафоси илкидин ҳар неча бирёндур кўнгул,
Енмас аларнинг меҳридин, ваҳ, не ажаб жондур
кўнгул?!

Ҳаддингни билмайин мени севдунг дебон ёзгурмоғил,
Сен ҳам билурсан, эй бегим, бир эркли султондур
кўнгул...

Сентек вафосиз ойдин ўз толеин йиллар кўруб
Меҳру муҳаббат кўз тутар, кўрким не нодондур кўнгул.

Бир лаҳза сенсиз сабр йўқ, ойларда бир дийдор ҳам,
Ортар дамо-дам шавқ ўти ишимда ҳайрондур кўнгул.

Кўнглум қаро ерга неча ўлтурсун ул зулф илкидин
Жамъ айла нозук ваҷҳ илаким, бас паришондур
кўнгул.

Лаъли лабинг сўрмаслиғи еткурди жонға Лутфийни,
Сўз бирла кўргуз лутфким, бу қайғудин қондур кўнгул.

* * *

Нигоро, сенсизин мандин не ҳосил?
Агар жон бўлмаса, тандин не ҳосил?

Чу гулдин ранг эмас, булбулга бўе,
Баҳору боғу гулшандин не ҳосил?

Жафоу ишваларни фан тутубсен,
Мушингтек ишвау фандин не ҳосил?

Кишиким, йўқ турур меҳру вафоси,
Агар хуршедтур, андин не ҳосил?

Бу турлук ҳусн ила Лутфий қулунгга
Иноят қилмасанг, сандин не ҳосил?

* * *

Эй ояти раҳмат юзунгиз шаънида позил,
Бўлгай қочаринг бирла қачон меҳр муқобил.

Сиздин керак ўрганса пари одамилиқни,
Юсуф дағи таълим керак олса шамойил.

Хорут кўзунг сеҳрини кўрди, хижил ўлди,
Андин ёшунуб ихтиёр этти чаҳи Бобил.

Елгуз мен эмасменму сенинг бирла гирифтор?
Хуснингга турур ҳуру малак жон била мойил.

Ул сочмудур сўбҳа яқин ёҳуд узун тун,
Е голиядин дилу кўнгулларга салосил.

Жон мусҳафиси пора бўлур қайғуда ҳар дам,
Енгил илики бўйнина то бўлди ҳамойил.

Ҳажрингда тилар ҳар дам ажал Лутфийи мискин,
Сенсиз кечуран умрдин, ай дўст, не ҳосил?

* * *

Эй сиҳи қад, бандани ҳажр илкидин озод қил,
Қайғулуқ кўнглумни васлинг бирла бир дам шод қил.

Жонима ҳардам келиб айтур фироқинг элчиси
Ким: «Равон тан мулкидин чиқмоққа истеъдод қил».

Тоғдек ошиқни куйдурдунг бу Ширинлиқ била,
Мундин ортуқроқ мени бир йўли сен Фарҳод қил.

Қоматингининг қуллуғунда ёш эди, улғайди сарв,
Боши титрар эмди хижлаттин ани озод қил.

Ҳоликим жондин асар бордур, соғинғил бандани,
Мен чу ўлсам хоҳ унутқил, анда қоҳи ёд қил.

Гул юзунг қилди чу булбулдек кўнгулни беқарор,
Осиг этмас нечаким айтурлар: «Оз фарёд қил».

Нечаким, ҳукминг эрур, шоҳим, равон Лутфий уза,
Чун ҳар иш сўрулғуси, албатта, адлу дод қил.

* * *

Даврунғизда олиму обид қўюб илму амал,
Бўлди фикру зикр аларға доимо савту газал.

Қошу кўзунг фитнаси элнинг борин зор ўлтурур,
Бир баҳона беш эмастур одам ўғлиға ажал.

Ишқ ичинда чора айтурлар бадалдур ё сафар,
Не борурға бизга бордур йўлу не бизга бадал.

Ул оғиздур ё асалнинг араси гулбарг уза
Ниш ила нозук нишон қилди-ю, тўлдирди асал.

Гар мусулмонсан бу Лутфий кўнглун олғил жаҳд ила
«Қоҳилию кофири» деб бордурур, оре, масал.

* * *

Эй сарви сиҳи қоматинга жон била мойил,
Не хуш ярашур қаддинга уш шаклу шамойил.

Зулфунгмудур ул ё менинг оҳим тутуниму?
Ё анбари соромудур эгнингда ҳамойил?

Гар кўрса эди юзунг уза зулфи мусалсал,
Лайли демас эрди араби шоҳи қабойил.

Манъ этма кўзум ёши эшикинда сочулсун,
Маҳрум карим эшикидин ёнмади сөйил.

Фозил эрур ул зулфу юзунг сунбулу гулдин,
Бермиш санга ҳақ фазл билан барча фазойил.

Лутфий кўрар эрди худ ул ой юзуни бир кун,
Бахти баду толе орада бўлмаса ҳойил.

* * *

Эй санубар бўйли дилбар, фикри ҳижрон қилмағил,
Шавқ ўтинда мен гадони асру бирён қилмағил.

Элга кўп инъом этарсан дам-бадам дашномни,
Қадр билмасларга охир, мунча эҳсон қилмағил.

Шарт қилдингким: «Сени мен ўлтурай!»—ўлтурмадунг,
Чунки етмассан сўзунга, аҳду паймон қилмағил.

Андаким, бўлдум хабарсиз, доғ қўйдунг жонима,
Эмди билмасман дема, ўзунгни нодон қилмағил.

Ўзгалар сори боқиб, ғамза ўқини отмағил,
Юрагимни дам-бадам ҳасрат била қон қилмағил.

«Сен мени севдунг», дебон не ёзгурурсан бандани,
Гар керакмас ошиқ, аввал элни ҳайрон қилмағил.

Лутфийи мискинга кўргуз соидингни лутф ила,
Бу гадин нукрани енгингда пинҳон қилмағил.

* * *

Ой юзунгдин етти кишвар хублариға инфиол,
Дилраболиғ фани ҳуснинг даврида топти камол.

Ул оғиз меҳридин ўзга келмагай мендан жавоб,
Андаким, маҳшар куни ҳар заррадин бўлғай савол.

Гар илиндим зулфуға, кўрманг мени ошуфтадин,
Донахўр этти тузоққа бизни ул лаъл узра хол.

Эй мунажжим, ёр оти бирла мени такбир қил,
Отим оти бирла ёндошсун, менга худ йўқ висол.

Кун юзунг даврунда ўфтанмай чиқар, не важҳ ила,
Англадимким, тезликдин топқуси охир завол.

Ғафлат аҳлидин мусаллам йўқ турур даъвии меҳр,
Бормағил уйқуға, эй кўз, сен хаёлидин уёл!

Лутфий кўрмас ул юзунг, кўрса дағи беҳуд бўлур,
Душманинғга тушмасун, эй дўст, ё раб, ушбу ҳол.

* * *

Мени шайдо қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул,
Хору расво қиладурғон, бу кўнгулдур, бу кўнгул.

Уқдаин қоматимизни қора қошлиғлар учун
Муттасил ё қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул.

Мени ёзгурма «севар» дебки, менинг ҳаддим эмас,
Ул таманно қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул.

Борма, дерлар, эшики сори дамо-дам, нетайин,
Кўп тақозо қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул.

Тори мўйин ҳаваси бирла қоронғу кечада
Жонни савдо қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул.

Душману дўст орасинда мени ғофилни мудом,
Бесару по қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул.

Ўзгадин кўрмаки кўзунг ёшини, эй Лутфий,
Айни дарё қиладурғон бу кўнгулдур, бу кўнгул.

* * *

Биҳамдиллоҳи, келди дилрабойим,
Азиз он кўзи Чўлпон, тўлун ойим.

Севар жоним, пари пайкар ҳабибим,
Висоли — роҳатим, ҳажри — балойим.

Юзи гул, сочи сунбул, бағри тошим,
Муҳибларни унутқан бевафойим.

Муродим давлати, бахтим латифи,
Сўзи ширин нигори жонфизойим.

Яна тан сори боргон руҳ ёнди,
Буён келгач сафардин маҳлиқойим.

Қонимни ҳажр ила тўкти ёзуқсиз,
Дудоғингдин тилармен хунбаҳойим.

Фараҳ қил, Лутфийким, дилдор келди,
Ижобат бўлди ҳазратта дуойим.

* * *

Эй жон чамани ичра бўйи сарви равоним,
Вола эрур ул суратинга руҳи равоним.

Тун кеча сизинг кун юзунгиз ёди ичинда
Куйдурди фалак гунбазини оҳу фиғоним.

Юз фитна била кўзларинг, эй дилбари раъно,
Бир дамда киши кўрмадиким, тўкмади қоним.

Тўла этагим лаълу гуҳар барча баҳосиз,
Саррофмену икки кўзум бўлди дўконим.

Бағрим қонидин лола битиб тупроғим узра,
Бир-бир ўқуғай қолмаса ҳеч ному нишоним.

Сен бор, эй рақиб, жоним эрур ушбу эв ичра,
Мен кетмон эшикиндин агар чиқмаса жоним.

Лутфий жони ҳар нечаким ҳасрат била борди,
Сен тозау хуш қолгин, аё сарви равоним.

* * *

Ниқоб олқи, юзунгдин сафо тилай келдим,
Кўнгул алига лабингдин шифо тилай келдим.

Адамда боғлаб эдим ул оғиз хаёлини мен,
Ки мунда Хизрдек оби бақо тилай келдим.

Губор тутти фироқингда кўзни кўп йиғидин,
Бирор изинг тўзидин тўтиё тилай келдим.

Қонимға хат чиқориб кирди ол била дудоғинг,
Бу ерга сўра-сўра хунбаҳо тилай келдим.

Азалда бир сочинға жонни айладим савдо,
Юзунгдин эмди анга ошно тилай келдим.

Вафоу меҳр мангаким бўлур бу толеъ ила,
Не ёшурай, ашигингдин жафо тилай келдим.

Жамолу ҳусн ила сен бою Лутфий асру фақир,
Закот учун садақангдин наво тилай келдим.

* * *

Зулфдин қатъ қилиб юзунга ҳайрон бўлдум,
Мен агар кофир эдим, эмди мусулмон бўлдум.

Лаълингиз сўзиди ул рамзки мен фаҳм эттим,
Борлиғимдин бу жаҳон ичра пушаймон бўлдум.

Бош кўтарди сочинг ўғриси қамар давринда,
Ул татавулни кўруб асру паришон бўлдум.

Минг яшаб Нуҳ агар бир йўли тўфон кўрди,
Қунда бу ёш била мен ғарқан тўфон бўлдум.

Малакул-мавт агар бўлса рақибинг не зиён,
Чун лабинг ишвасидин боштин аёқ жон бўлдум.

Мен кўнгул бермас эдим ҳусн элига золим деб,
Ғамзанг устодлигин кўрдиму нодон бўлдум.

Бир оғиз Лутфий кўнгул торлигин сўрмади ҳеч,
Ғарчи ул писта оғиз фикрида бирён бўлдум.

* * *

Эй малоҳатқа юзунг моҳиятинда ҳад тамом,
Мантиқ ичра кўрмадим оғзинг киби соҳибкалом.

Хусн янглиғ бевафосен, ишқдек ҳам жонгудоз,
Жон менгизлик ногузиру умрдек чобукхиром.

Қоматинг боринда ширинлик талашса найшакар,
Найшакарни банд-банд этиб егайлар хом-хом.

Жавҳари фард оғзингизга то кўнгулни бергали,
Тилдек эл оғзинда туштум топмайин бир зарра ком.-

Ақл истар эрдиким, кўрса равон жон суратин,
Қоматинг сарви бу ишга рост кўргузди қиём.

Ул алиф бўйлуқ санамнинг ҳалқа-ҳалқа зулфидин,
Нечаким чектим балолар демадим юзунда лом.

Жон берур Лутфи-ю, олинда хаёлингдур муқим,
Кел хаёлингдин вафо ўрган, доғи меҳр айла дом.

* * *

Эй бути хиргоҳи, ойдур бандаи ҳуснинг тамом,
Кун қилур ҳар субҳидам юзунга тунглуқдин салом.

Ҳошу кўзунга қилур гўшанишинлар иқтидо,
Турфа меҳробики бўлғай анда усруклар мудом.

Топман оғзунгдин нишон қилсам неча юз ихтиёр,
Хурдабинларға магар йўқтур қамар давринда ком.

Ашҳаб эгнингга ҳамойил қилди густохона эл,
Зулф тақлидин қилур, кўр бошида савдои хом.

Хубларда сиз киби кони малоҳат кўрмадим,
Ўзгани гар кўзга илсам, тузунгиз бўлсун ҳаром.

Бир нафас ноз уйқусиндин бош кўтармас наргисинг,
Гўйё қилмиш қаро бахтимдин ул уйқуни вом.

Лутфийни тиргиз Масиҳ анфосидек бир дам била,
Эй лабинг шаънинда нозил ояти юҳйил-изом.

* * *

Эй латофат бўстони ичра сарви хушхиром!
Топти рухсоринг гулидин ҳусн боғи эҳтиром.

Ой юзунгни кунга ўхшатсам муважжаҳдур далил,
Оби ҳайвон десам оғзингни эрур молокалом.

Зарварақтек бўлмишам сиймин сақоқинг шавқидин,
Кўрки не зарду низор этти мени савдои хом.

Қоматинг тўбий ниҳолидур, лабинг кавсар суви,
Юзунг ул ҳури биҳишти, тутти бу олий мақом.

Бўлса дўзахта хаёлинг, танга куймаклик ҳалол,
Бўлмаса жаннатта ёдинг, жонга оройиш ҳаром.

Гарчи маҳрамдур рақибим¹, ҳақдин узмасмен умид,
Берди кофирнинг муродин, бермагайму бизга ком?

«Ваа-зуҳо», «Вал-лайл» ўқурмен зулфу юзунгни кўруб,
Кечти Лутфий умрию вирди эрур бу субҳу шом.

¹ Қўлёзмада «Маҳрумдур» деб ёзилган.

* * *

Мақсудга текурмай ул гуландом,
Ошиқни қилур жаҳонда бадном.

Юз кўргузубон тилакни бермас,
Чун донаси йўқ, нетар қўюб дом?

Сиймтек янгоқинг дедим: «Ўпарман»,
Айтур: «Тамаъинг эрур бари хом».

Жон қасди учун келур дамо-дам,
Келмас манга раҳм учун дилором.

Ким зулфу юзуни кўрди, айди:
«Бир-бирга қотилди куфру ислом».

Жайрон не деб айтайин кўзунгни,
Инсон ила чун мудом эрур ром.

Жондин кўнгул узгин эмди, Лутфий,
Чун ҳосили йўқ турур саранжом.

* * *

То қилди бу ошуфта кўнгул зулфида ором,
Мажмуъи паришон ишини қилди саранжом.

Шаққар лабидин ким тиласа шарбати Ширин,
Ҳасрат била Фарҳод киби ўлғуси ноком.

Ошиқму бўлур гул янгоқи шавқида мардум,
Ер юзуни кўз қони била қилмаса гулфом?

Сийм олмасию лаъли майини кўнгул истар,
Оре, бўлур ул ошиқи мискин тамаъи хом.

Эй дўстларим, оҳу кўзин кўрмайин ўлсам,
Зинҳор, сочинг тобутим узра қора бодом.

Юз фотиҳани юзунга ҳар субҳ ўқурман,
Чун «Лайлатул-қадр» оятини зулфинга ҳар шом.

Лутфий киби гар сарви сиҳи кўрса қадингни,
Овод ўзини қул қилур ул сарви гуландом.

* * *

Җамолинг шамъина парвона келдим,
Фироқ ўтина ёна-ёна келдим.

Фироқинг зулмидин дод истамакка,
Сенингтект нозанин султона келдим.

Пари рухсора, сентек дилрабони,
Кўройин деб, мени девона келдим.

Лабингдин сўрғали келдим табукда,
Хизртект чашмаи ҳайвона келдим.

Юзунгнинг ҳажридин жонимға еттим,
Анинг учун сенингтект жона келдим.

Ғошинг ёсин кўруб ийд ойидур деб,
Ғошингда Лутфийдек қурбона келдим.

* * *

Келгинки фироқинг ўтида қолмади ҳолим,
Бу ўтни ўчур васл ила, эй оби зулолим.

Жон ирнима етди-ю, рақиблар иликидин
Сўзлашгали йўқтур, нетайин, ҳеч мажолим.

Бир кунки, йироқ туштум ўшал ой юзунгдин,
Ҳижрон туни жон суҳбатидин тутти малолим.

Ёрдин, эй рақиб, бизни нега бошқа тутарсен,
Жон берсам йироқлик била бўйнингда вуболим.

Ёр ўлтурадур Лутфийнию чораси йўқтур,
Ўрқлук киши дармонсиз эрур туштиса золим.

* * *

Е раб, не ажаб ёри жафокора йўлуқтум,
Кўзию қоши жодуи маккора йўлуқтум.

Шукронага жон бердим ўшул чехрани кўргач,
Ҳақдин не тилай ўзгаки, дилдора йўлуқтум.

Не толеъ ила мен тилайин меҳр ул ойдин,
Чун бўйла жафочи бути айёра йўлуқтум.

Ҳеч ерда қарорим йўқ эди, кўйида турдим,
Жаннатда муқим ўлдиму дилдора йўлуқтум.

Ёр истар эдим, учради ногоҳ рақибе,
Гулни тиладим, Лутфий, вале хора йўлуқтум.

* * *

Эзку турур эрта юзунга боққали фoлим,
Беҳроқ эрур олма сақоқинг кўргали ҳoлим.

Зулфинга магар тонг ели ҳoлимни айтқай,
Чун воқиф эрур, йўқ менинг ончога мажoлим.

Йигнанг учини бир кўзума сурмага истаб,
Мен йигна киби бўлдим мушкул бу хаёлим.

Кўздин тўкулур ерга кўруб ирнинг тишинг,
Бағрим қон этиб топқоним ул лаъли зулолим.

Лутфий юзуда ўлтурубон кўз ёши айтур:
«Епишгум этакинга, эй қон тўккучи золим».

* * *

Ойни юзунгга нисбат этар важх ила ҳаким,
Бир курс эрурки қудрат эли айламиш дуним

Жондур наҳифу кўнглум эрур асру нотавон,
Ҳамдард деб аларни сўрар ҳар саҳар насим.

Бемор эрур кўзунгки бўлур ранжа ғамзада,
Нозук киши ўқуш ҳаракатин бўлур сақим.

Ойтек юзунгда оғиз муважжаҳ тушуб турур,
Ҳар қайдаким қамар ўла тушгай арода мим.

Ҳар нечаким қулоқингга ёқмаса, ҳажр ила
Ултурма Лутфийники бўлур сўзи дурри ятим.

* * *

Неча портек янгоқингдин қизил ўтқа ёнар жоним,
Оқ олматек сақоқингдин сўрарға йўқ ҳеч имконим.

Сен айтурсан: «Нечук бўлур қул ўз султониға ошиқ?»
Кўнгул пандим эшитмас ҳеч, нетайин, эй бегим-жоним.

Кўзум чун қилди кўрклуқлар юзи бирла ўзин сиғмас,
Тўкулгай охири андин ер узра сув бикин қоним.

Дудоғинг ҳасрати дарди жоним ирнимға еткурди,
Айт қилсун кўзунг, охир угун қолмади дармоним.

Узун умрим эди зулфунг паришон айлади они,
Бало жонимға жамъ этти ўшул умри паришоним.

Кўзум ёшиға айтурман: «Сариғ юз узра оз юри...
Эй олтун узра осирсиз югурган дурри ғалтоним».

Кўнгул Лутфий киби зулфунг кўруб тушти бу савдоға,
Анинг ул ишидур ҳоли қаро қайғуға қолғоним.

* * *

То ул ойнинг водии ишқинда тушти манзилим,
Дамба-дам ҳусни киби ортар менинг дарди дилим.

Мен ҳавосинда йилактин зарратек ошуфтамен,
Ул қуёш юзлук вале бир зарра бўлмас мойилим.

Мотамимда барча кўк аҳли қаро кийгусидур,
Чун сенинг қон тўккучи кофир кўзингдур қотилим.

Оразинг шамъина ошиқ бўлғали парвонатек,
Қуймагу саргашталиқдин ўзга йўқтур ҳосилим.

Кечти умрим Лутфий янглиғ кўрмайн шодии васл,
Гўйё қайғу билан тахмир қилмишлар гилим.

* * *

Шакардек оғзини писта дедим, яман қилдим,
Эсиз, оғзини қуруқ тухматеки, ман қилдим.

Юзунг гули ҳаваси ичра кўз етар ерни
Наззора қилки, юрак қонидин чаман қилдим.

Чу мажлисингда ўзин шамъ дар миён кўрди,
Тилин кесиб ани расвойи анжуман қилдим.

Кўруб ниқобким, учмоқдек эшикинда,
Ниёзлар бирла дийдор учун ватан қилдим.

Кўнгул бало эди сен золим илкига солдим,
Мен ул ямон ҳақида кўр, не яхши фан қилдим.

Кулоқига қани еткуручики, ҳар сўзда,
Кўвум ёши қатаротин дурри Адан қилдим.

Адамға чун мени текурди ул оғиз, Лутфий,
Вужудимдин кечиб тарки маъвоу маъман қилдим.

* * *

Хуснунга боққан сайин ортар менинг ҳайронлигим,
Тўймоқ истарман жамолингдин, зиҳи нодонлигим.

Сунбулингни гул уза тоғитма ошуб этгали,
Тобақай бўлғай мунингдек бесару сомонлигим.

Лаълинг ўлтурди мени ол бирла, эй султони ҳусн,
Қўйки, додимни олай ондинки, улдур қонлигим.

Ер юзунда кездурур ул зулфи савдоси мени,
Кўр паришон рўз учун сен мунча саргардонлигим.

Берман икки дунйиға мушқин сочинг ҳар торини,
Чинлигимга онт ичайки, йўқ турур ёлғонлигим.

Қуллуғингга бахт ёриси била тушсам қабул,
Чарх айвонидин ўтгай навбати султонлигим.

Каъбаи васлингга еткур Лутфий гумроҳни,
Ҳасбатанлиллаҳки, ҳаддин ошти саргардонлигим.

* * *

Аё жафода бир олтун нигор сиймтанам,
Иноятинг йўқи асру жонимға тегди манам.

Жафога йўқ ҳадду ҳасрат ўтина чун поён,
Нечага тегру куяр жону ўртанур баданам.

Мазорим узра хиромон қиё боқиб ўтсанг,
Лаҳадда лола менгизлик ўла менинг қафаним.

Юзунгнинг оғи ҳавосинда оҳ ила ҳамроҳ,
Фалакка етгуси бир кун бу жони мумтаҳаним.

Бу Лутфий қонини тўкса қўюнг эшикинда,
Ки ҳашр чоғи ғалат бўлмасун менинг ватаним.

* * *

Алминнатулиллаҳқи, ёна ёра саташтим,
Ул қомати тўби, юзи гулнора саташтим.

Боштин яна иқболи чаманлари кўкарди,
Мен булбули ошуфта чу гулзора саташтим.

Андоққи, дуо бирла Масиҳ опти фалакка,
Дилбар эшикига мени бечора саташтим.

Юз шукрки, умр онча вафо қилди, азизим,
Ким сен киби дилдори вафодора саташтим,

Лутфий дилу дин нақдидин анда тамаъ узди,
Ким кўзи қаро сен киби айёра саташтим.

* * *

Лаълингни дедим: дуржи дураар сўз келишидин,
Оғзингни дағи тунги шакар сўз келишидин.

Ул нуқтаи мавҳумнинг исботи учун ақл,
Рамзо деди чун топти хабар, сўз келишидин.

Ирнингки қалам тилини ширинлиги ёрди,
Шаккар дедим ондинки самар, сўз келишидин.

Езгурма, йўқ оғзингни агар зарра демишмен,
Мен айттим экин они магар, сўз келишидин.

Лутфий сўзи дурдек келур ул тиш сифатинда,
Табъини дедим баҳри гуҳар, сўз келишидин.

* * *

Эй одамилар жони, париға не бўлурсан?
Бу жисм ила гулбарги тариға не бўлурсан?

Сендин манга наззора тегар, ул дағи гоҳ-гоҳ,
Сен чархи фалакнинг қамариға не бўлурсан?

Рафтор ила бир йўли мунингдек доғи ўхшаш,
Эй сарви сиҳи, кабки дарийға не бўлурсан?

Юсуф киби ширин дурур асру ҳаракотинг
Сен Миср наботу шакариға не бўлурсан?

Сендек санама кўрмади Лутфий Чигатойда,
Чин сўйла Хито хублариға не бўлурсан?

* * *

Ул ойким, анинг меҳрида машҳури жаҳонман,
Афсуски, билмаски не чоғлиқ нигоронман.

Фарёдима бахт уйғониб, эй войки, етмас,
Ҳар нечаки мен боштин оёқ оҳу фиғонман.

Шаккар дудоғингдин манга ҳасрат тегар, онжоқ,
Ширин магар ул бўлди-ю, Фарҳоди замонман.

Дилдор жафо устидау мен қони тўлгон
Кўз ёши киби кўйидаким оби равонман.

Сунбул сочини кўргали гулдек юзи узра,
Савсан бикин авсофи била рутби лисонман.

Кўнглум кетамас ҳар нечаким кўрса жафони,
Бу сабру таҳаммул била билмонки, не жонман.

Ошиқ нега бўлдунг дема Лутфийға, юзун кўр,
Бу вазҳи аён бирла не муҳтожи баёнман?

* * *

Эй турки париваш, не ажаб жон етилибсен,
Давлат чаманинда гули хандон етилибсен.

Буй чектингу офоқ ичида қўпти қиёмат,
Ҳай-ҳай, не бало сарви хиромон етилибсен.

Ақлиндин озар Миср элидек, ким сени кўрса,
Бу даврда сен Юсуфи Канъон етилибсен.

Изҳори тажаллий қилур ул чеҳра сафоси,
Сен оинайи ояти раҳмон етилибсен.

Ҳусн аҳли агар бўлса сенга қул, ажаб эрмас,
Ким хублиқ иқлимида султон етилибсен.

Ҳам руҳи мусавварсену ҳам ақли мужассам,
Бу лутф ила сен фитнаи даврон етилибсен.

Сол соя менинг бошима, эй рашки санавбар,
Ким ғайрати тўби дағи ризвон етилибсен.

Лутфий сўзининг лутфина табъинг етар, онжоқ,
Аҳсантаки, маҳбуби суҳандон етилибсен.

* * *

Ё раб, не бало сарви суманбар етилибсен,
Қон қилғучи бир шўхи ситамгар етилибсен.

Ой кўз тутар эрдим сени, хуршед бўлубсен,
Хуршед недур, руҳи мусаввар етилибсен.

Васф этса киши юз кўрадур деб соғинурмен,
Кўзгуда ўзунг боқки, не дилбар етилибсен.

Жаннатдаги насрин гулининг шохи менгизлик
Сен тозау раъно, дағи навбар етилибсен.

Дарёблағил ушбу гадо каъбаи кўнглин,
Чу ҳуснда сен асру тавонгар етилибсен.

То қайси саодатлиқ учун ҳақ сени асрар,
Эй меваи ширинки, чу шаккар етилибсен.

Лутфий юзи моҳиятини равшан этибким,
Сен даври қамар ичра сухапвар етилибсен.

* * *

Эй ҳусну жамол аҳли ходимлару султонсан,
Инсон сифати бирла сен сурати раҳмонсан.

Гулбарг тутур тўнинг билмай ани тан дерлар,
Тан не тиласун сендин, сен боштин оёқ жонсан.

Ҳусн ичра шаригинг йўқ, юз ҳужжати равшандур,
Ул даъвийи ваҳдатқа, бу ваҷҳ ила бурҳонсан.

Қонмам нечаким боқсам ҳуснунга сенинг, биллоҳ,
Сувтек ичайин дерманким чашмаи ҳайвонсан.

Бурқазни кўтар, Лутфий юзунгни кўруб ўлсун,
Ҳасрат била ўртанди, қил ишини бир ёнсан.

* * *

Ой юзунгнинг ҳусниким, руҳ англамас кайфийатин,
Қилди исбот аҳсанут-тақвимнинг моҳиятин.

Оразу лаълинг манга ортурди савдо заҳмати,
Ваҳки, бахтим ўзга қилди гулшакар хосиятин.

Нечаким бордур қамар даврунда юз минг тафриқа,
Кўрдум уш зулфунгда мен чиндин кўнгул жамъиятин.

Ой кўтонлаб ажз учун бўлди ҳисори тун кеча,
Тутти ҳуснунга мусаллам дунянинг моҳиятин.

Жон ажалдин келди ишқинг бодасиндин беҳабар,
Бу қадаҳдин тотмаған билмас анинг кайфийатин.

Чун татаввул эрди мажмуъ элга зулфунг нияти,
Тушти юзунгдин қарориб, кўр паришон ниятин.

Дуянинг зеболаридин сизга қул бўлгон учун,
Билдилар аҳли басорат Лутфийнинг аҳлиятин.

* * *

Эй, орази барги гулу, эй, қомати сарви чаман,
Равшан сенинг юзунг бикин топмади бир шамъ
анжуман.

Юз уза зулфунгни солиб бўстонда юрусанг бирор,
Сунбул менгизлик тўлғонур, ўз-ўзича варду суман.

Лаълингким ул хотам дурур ангуштаринтек оғзинга,
Онинг киби яхши ақиқ кўрмоди умрида Яман.

Кўнглум тилар жон нақдини сарф этса юзунг важҳина,
Бу важҳ минкуллулвужух, кўрдум эрур важҳи ҳасан.

Сўрдум лабингдин: «Юз бало жонимға солғон
санмусан?»
Секреди олингда қошинг, яъни «Улаш қилғучи ман».

Ғамза била айтур кўзунг, эй, эгри ўлтур, сўйла рост?
Мендин угун кимдурким ул билғай бу санъат ё бу фан?

Бу Лутфий кўнгли орзулар зулфунг жаворинда ўрин,
Ҳар неча ул куфр элидур, имондин ул ҳуббул-ватан.

* * *

Эй кўнгул бахти қаро зулфи паришонинг учун,
Жоним оромсиздур ул наргиси фаттонинг учун.

Шевадин бошқа жамолингда кўрубдурман они,
Ақл девонау жон вола эрур онинг учун.

Қошу кўзунгдин эрур Чину Хито зеру забар,
Ҳинд эли силсилада жаъди паришонинг учун.

Бош очар тўби-ю, шамшоду чанор эл кўтарур,
Ким узун ёш тилагай сарви хиромонинг учун.

«Тўкма қонимни табассум бирла» — лаълингға дедим:
Кулиб айтур: «Мени ким сўрғусидур қонинг учун?»

Кўрмагани менга кўргузди дудоғинг кулари,
Солди йўқ қайғуға, яъни шаккаристонинг учун.

Кўп жафо қилма, ситамға доғи инсоф керак,
Лутфийнинг кўнглин олиб хайр этакўр, жонинг учун.

* * *

То кўнглум урди дам юзунг ойи ҳавосидин,
Ҳар субҳидам ёруқлуқ олур кун сафосидин.

Бир дам наботнинг бошидин кетмади йиғоч,
То бўлмади тамом сўз ирнинг ҳаёсидин.

Ҳеч ким жаҳонда кўрмади ўқ-ёйни қап-қаро,
Ҳайраттадурмен ул кўзу қошинг қаросидин.

Қолсам балоға кўнглум элиндин ғариб эмас,
Ким жон саломат элти кўнгулнинг балосидин.

Ҳар неча ҳусн кишварининг подшоҳисен,
Андиша қил бу Лутфий гадонинг дуосидин.

* * *

Қаду оғзинга боқсам, оҳ дерман,
Сени кўрган сайин, «оллоҳ» дерман.

Тилар кўнглум сени оламдау бас,
Бу ҳисбаттин сени дилхоҳ дерман.

Менинг ҳаддим эмаским, истасам васл,
«Кўз учи бирла боқ гоҳ-гоҳ» дерман.

Қусури таъдин дерман сени сарв,
Эрур ул нораво, бир оҳ дерман.

Этокинга кишининг илки етмас,
Сени бу важҳ ила мен моҳ дерман.

Сенинг қадинг била нозук юрурда,
Эрур ўзга нима ҳамроҳ дерман.

Жамолинг Лутфий сўзин қилди рангин,
Сенинг ҳуснинга «шайъанлоҳ» дерман.

* * *

Латофат қибласи оламда сенсен,
Пари юзлук бани одамда сенсен.

Қўрунурсан сен-ўқ, кўзумдау бас,
Бале, ёлғуз ҳамин оламда сенсен.

Масиҳу Хизр эди дам бирла жонбахш,
Алар ул дамда-у, бу дамда — сенсен.

Қароқчи бўлмасанг, эй ёр кўзи,
Нағу пайваста ҳар бир хамда сенсен.

Канорин Лутфий топмоқлик маҳол ул,
Мунингдекким муҳити ғамда сенсен.

* * *

Аё дилбар, вафо қилмасмусен сен,
Бу дардимға даво қилмасмусен сен?

Қилич бирла жудо бўлгунча мендин,
Бошим тандин жудо қилмасмусен сен?

Агар меҳру вафони ҳайф кўрсанг,
Бирор жавру жафо қилмасмусен сен?

Еқилди шавқ ўтинда жоним эмди,
Қилурсен раҳм, ё қилмасмусен сен?

Ёзуқсиз бандадин гар қолди кўнглунг,
Худой учун сафо қилмасмусен сен?

Раво мундоқ кўрарсан сенсиз ўлсам,
Тилокимни раво қилмасмусен сен?

Илик гар тутмасанг Лутфий қулунгга,
Йироқдин марҳабо қилмасмусен сен?

* * *

Мени орзинг учун шайдо қилибсан,
Манга йўқ қайғуни пайдо қилибсан.

Сенинг ёйингни ҳеч ким торта олмас,
Мунингтекким, қошингни ё қилибсан.

Ядо қилғон киби кўз жодусиндин,
Кўзумнинг ёмғурун дарё қилибсан.

Кириб кўздин кўнгулга они тортиб,
Алифтек жон ичинда жо қилибсан.

Юзунгни ой дедим, астағфируллоҳ,
Магар ақлимни сен яғмо қилибсан.

Вафо қилмоққа қўймас чун сени ҳусн,
Жафо бирла мени расво қилибсан.

Тўкар ғамзанг дамо-дам Лутфий қонин,
Магар кўз учидин имо қилибсан.

* * *

Сенинг үтлуг кўзунг сеҳри мени куйдурди савдодин,
Қошинг ҳам эгрилик бирла тўз этти умр бунёдин.

Билурмусенки, кун тушта, не учун сайрдин қолди?
Юзунгни кўрди сорғориб, иликдин борди сафродин.

Ҳабашдин ўлжа тушгандур қаро тамғолик ой сизга,
Далили равшан уш зоҳир танурлар барча тамғодин.

Қошинг нуни учун ўйнар кўзум ёш ичра олмоси,
Ажаб тифлеки, ийманмас мунингтеқ мавжи дарёдин.

Чу боқсанг кўзгуга ул дам магар ҳолимни билгайсен,
Киши то бўлмаса ошиқ, не билгай ҳоли шайдодин.

Юзунгдин лола ранг элтиб уёлиб шаҳрга кирмас,
Анинг бўйнини киши боғлаб кетурмоғунча саҳродин.

Қил учи белинга Лутфий эли етмас, чиқар жони,
Раво тутмаки йўқ ерда, бу қул ўлгай таманнодин.

* * *

Эй турфа пари, одамнинг жонимидурсан?
Е икки ёруғ кўзлари инсонимидурсан?

Боқсам бош-оёқ жисминг эрур маҳзи латофат,
Е сен малаки улвийи руҳонимидурсан?

Е жодумусенким, кўнгул олдинг ўқиб афсун?
Бу юз ила ё ояти раббонимидурсан?

Е лутфу зарофат бирла йўғрулдиму зотинг?
Е хулқу карам маъданию конимидурсан?

Лутфий сенга қул бўлди, аё ҳусн эли шоҳи,
Е барча халойиқ шоҳи, султонимидурсан?

* * *

Дилбаро, сіндурма аҳду ёнмағил мисоқдин,
Пардада тутма юзунгни ошиқи муштоқдин.

Хуси давринда жафодин ўзга йўқтур санъатинг,
Халқдин йўқ фикринг, ийманмасмусан халлоқдин?

Бир нафас маъшуқ ила ошиқни қўймас шодмон,
Не тилар, ё раб, сипехри кинавар ушшоқдин?

Андаким, меҳроб қошинг тузди меъмори қазо,
Кўнглумиз қандилини элти-ю, ости тоқдин.

Ул сенинг кофур янглиқ оразингни ой дегай,
Жоҳилеким илғамас бўлса қарони оқдин.

Лоф урур зулфунг била мушк аслида бордур хато,
Хар кишининг аслини билса бўлур ахлоқдин.

То юзунгининг васфини Лутфий битти, дафғари —
Бўлди рангину насими гул келур авроқдин.

* * *

Эй кўнгул мамлакатин ишва била олгансан,
Ақлу жон оламиға ишқ ўтини солгансан.

Жон била барча жаҳондур тирик, эй жони жаҳон,
Ултурурсан мени ҳар дам, не ажойиб жонсан.

Дами Исоки берур эрди шифо хасталара,
Бу дам ирнингда дурур, дардима қил дармон сан.

Ғамзага ваъда қилиб, қилмадинг, эй шўх вафо,
Чин сени васф этайин, боштин оёқ ёлгонсан.

Итинг уйғонди оҳимдин бошидин ўйрулдим,
Авф этиб айтти — нетай ошиқи саргардонсан.

Жону дил шаҳрини бузсанг, бузу хоҳ яғмо қил,
Мулкинг давлатдур ушбуки сен султонсан.

Кўзгуга боқмаки, юзунгни кўрубон ногаҳ,
Лутфийдек бўлмағасен беҳабару ҳайронсан.

* * *

Ул ғамзадин ўқ отма, онсиз бало қилурсен,
Ҳуснунг била жаҳонни чун мубтало қилурсен.

Неча вафоға ваъда қилғайсен, эй жафочи,
Сен умрсен кишига, ҳаргиз вафо қилурсен.

Ишим ўтар даводин, тенгри учун, табибим,
Келгил, бу дарди дилга гар бир даво қилурсен.

Меҳроб қоши сори зинҳор боқма, зоҳид,
Вайрон бўлур намозинг, барча қазо қилурсен.

Эй кўз, юзуни кўрдинг, ёшинг нағу тўкарсен,
Кечган фироқ элиндин не можаро қилурсен?

Куйган кўнгулда ҳар дам меҳринг бўлур зиёда,
Тун-кун агарчи бизга жавру жафо қилурсен.

Йўқтур ажаб гар олдинг бечора Лутфий кўнгул,
Ҳуснунг била чу юз минг шоҳни гадо қилурсен.

* * *

Кўз қон сочар ирнингни кўруб дам-бадам, эй жон,
Оғзингни тилаб топмаю бўлдум адам, эй жон.

Кўзунг била қадингни кўруб «наргису шамшод»
Деган кишида на басару на қадам, эй жон.

Неча тиладинг қайда турур деб рақибимни,
Не бўлгай эшикинда бир ит бўлса кам, эй жон?

Ким қилмаса хаттингни кўруб ҳуснунгга иқрор,
Ҳижрон қиличи бўйинини қилсун қалам, эй жон.

Қадду сочу оғзинг ғамидин оҳеки қолди,
Мажруҳ кўнгулларда нишони алам, эй жон.

«Сен ғам ема ишқимда» дедингким, сўнгак ўлдум,
Неча емасанг қайғуни, ер бизни ғам, эй жон.

Кўп Лутфийни қўрқутма тўкарман дею қонин,
Тўксанг санга минг қатла ҳалол ушбу дам, эй жон.

* * *

Эй жафодин бир замон кўнгли пушаймон бўлмаган,
Қони бағрим зарраи қайғунг била қон бўлмаган.

Бош-оёқ ёлғон эрур ишқ оғриғиндин урса дам,
Бир менингдек саргайиб юзи ярақон бўлмаган.

Муддаи кўрмак тилар кулганда тишинг гавҳарин,
Кўрмас ул дур йиғлаю кўзлари уммон бўлмаган.

Ул сенинг сунбул биқин зулфунгни гул ораз уза
Одами эрмас кўруб ақли паришон бўлмаган.

Юзунг узра ногихон зулфунгни тоғитса сабо,
Зоҳири ҳайвон эрур шайдоу ҳайрон бўлмаган.

Ҳусн эли бирла маишат қилмас эрмиш англадим,
Ақл тадбирин қўюбон гўлу нодон бўлмаган.

Эй жафочи, тўкмағил бу Лутфий қонин, фикр қил,
Қони ноҳақ қон қилиб охир пушаймон бўлмаган.

* * *

Қолдим қаро қайғуға кўзунгнинг ҳавасиндин
Ким, беҳабар ул турк бу қул мултамасиндин.

Ул сарв қадинг узра равон тутқуси манзил,
Жоним қуши чун қилса ҳаво тан қафасиндин.

Ошиқ кишилар оҳи ямондур, ҳазар айла
Ким, ўтқа ёнар олам аларнинг нафасиндин.

Кўзум қора боғинда тушуб хайли хаёлинг,
Бир лаҳза эмас холи ёшимнинг Арасиндин.

Кўп қувлама Лутфийни, қил андишаки, бехост,
Ногаҳ тилагай додини фарёдрасиндин.

* * *

Жоно, баданинг жондуру жонлар танинг ўлсун,
Ҳақ фазли анинг ҳифзина пироханинг ўлсун.

Ул қошу кўзунг тухфасидур жону дилу дин,
Ҳар қайси бурун қилса ишорат анинг ўлсун.

Мен бандаға худ теккуси йўқ меҳру вафоси,
Ҳар қайдаки бор жабру жафоси манинг ўлсун.

Олам сени севгучи дурур гарчи дамо-дам,
Ҳақдин тиларам менки бари душманинг ўлсун.

Лутфий эли етмас чу висолинг этакина,
Хоҳи бу жамол ой манинг хоҳ санинг ўлсун.

* * *

Эй, тажаллий бирла хуснунг юз туман жон ўртаган,
Барқи ишқингдур мени тўйғунча ҳайрон ўртаган.

Монеи наззорадур кўзга юзунгнинг партави,
Эй, мени бу важҳ ила ҳасратда чандон ўртаган.

Минг томуқдиндур ямонроқ ҳажр ўти куймаклиги,
Мең билурменким эрур жонимни ҳижрон ўртаган.

Бор умидимким тўкулгай турбатим устинда нур,
Чун мени нортек янгоқингдур фаровон ўртаган.

Ушбу кул бўлган фалакниким эрур кун шуъласи,
Ҳасратингдиндур, бегим, бу оҳи сўзон ўртаган.

Бир назарда кўз қота билмон юзунг моҳиятин,
Мунча равшан бўлдиким, улдур кўнгул жон ўртаган.

Лутфийи бечорани ул юзу оғзинг ёдидур,
Шавқ ўтинда гоҳ пайдо, гоҳ пинҳон ўртаган.

* * *

Эй жафо доғи била кўнглумни афгор айлаган,
Гул янгоқинг шавқидур юзумни гулзор айлаган.

Жавҳари фард оғзингизтек хурдабинлар зеҳнина
Солмади ширин хаёле, йўқни ул бор айлаган.

Бир нафасда ўлгай эрдим фурқатингнинг дардидин,
Васл умидидур менга ўлмакни душвор айлаган.

Ақлу дини бўлмасун деди мени бечорада,
Ул қароқчи кўзларингни масту айёр айлаган.

Мен фалакнинг гардишидин бўлмамишман нотавон,
Ёрнинг севмаслигидур жонима қор айлаган.

Жону дил борди адам сори, сенинг оғзинг учун,
Ул оғиз фикридур элга дуняни тор айлаган.

Ўзгадин қилмам шикоятким, азизим кўзида,
Ўтга тушкур бу кўнгулдур, Лутфийни хор айлаган.

* * *

Кўзунгни юмакин устод этарсан,
Уруб ғамза била жаллод этарсан.

Мени бир сўрмадунг, дардингдин ўлдум,
Қиёматда магарким ёд этарсан.

Сенинг бирла фалак худ хуштур, эй ой,
Ки сен ҳам биз сари бедод этарсан.

Сучуклук бер менинг руҳимға дашном,
Шаҳидингни агар сен шод этарсан.

Уёлтурма, чаман сарвин бағишла,
Қиёсан бандани озод этарсан.

Қачон, эй лола, ул юзга тенгарсен,
Ўзингни елга сен барбод этарсан.

Бузулди Лутфий кўнгли, неча бошдин,
Жафони андин-ўқ бунёд этарсан.

* * *

Ҳар жафо келса, эй санам, сендин,
Ҳошалиллаҳки, ўсонмам сендин.

Кўроли қайсимиз енгар охир,
Сабр мендин дағи ситам сендия.

Бош кўтарсанг, дило, қора қошина,
Кўтарилмиш магар қалам сендин...

Дами Исоки жон берур эрди,
Фаҳм қилди кўнгул бу дам сендин.

Кўргали қадду зулфу оғзингни
Тортадурмиз баса алам сендин.

Дединг, ўлсанг мазорингга келайин,
Анда ҳам мушқил ул қадам сендин.

Мени ўлдурки, сенсиз ўлмаишам
Лутфийдин ёзуқу қарам сендин.

* * *

Келса юз минг туман алам сендин,
Хуш турур ком, агар алам сендин.

Йўқ умидим, вафо агар қилсанг,
Бўлгай ул ғояти карам сендин.

Кўргузурсан оғизни ханда била,
Жон нечук бўлмасун адам сендин.

Ул оғиз бирла қил карам, дашном,
Бўлоли зарра муҳтарам сендин.

Лутфий ул юзни ойға ўхшаттинг,
Биллоҳ, ушбу сўз эрди кам сендин.

* * *

Эй қаро бахтимни зулфитек паришон айлаган,
Нор янгоқинг ўтидур бағримни бирён айлаган.

Раҳм қилгил бандага, эй шоҳ, ул тенгри учун.
Ким, этар бизни гадо ул сизни султон айлаган.

Юз уза зулфунг эрур ганж устида ётқон йилон,
Ваҳ, ўшул ганж орзусидур бизни вайрон айлаган.

Шукри вожибтурки биздек сизни муҳтож этмади,
Аҳсанулважҳ уйла сизга мунча аҳсон айлаган.

Лутфийни девона қилдунг, энди билмасман дема,
Эй жаҳондин ақл олиб ўзини нодон айлаган.

* * *

Оҳким, кўпди дилу жон ул ситамгар илкидин,
Бўлди яғмо ақлу дин ул кўзи кофар илкидин.

Лаълининг ширинлигин бир кун битар эрди қалам,
Боши зону остида қолди чибишлар илкидин.

То юзун кўргузмади, зулфи жаҳонни тутмади,
Бўлмаса султон, не келгай хайли лашкар илкидин?

Қанд агар ирни била лоф урса бўлгай калла хушк,
Чун ёшунмуштур қамишлар ичра шаккар илкидин.

Боқти то усрук кўзунг агёра, ҳолимдур хароб,
Қон ютарман то лабинга тегди соғар илкидин.

Сарв бўюнг бирла лоф урди хилофи рай тол,
Қўпти-ю, тушмас анинг қасдинда ханжар илкидин.

Лутфийи бечора андин кўп тамаъ тутма вафо,
Мундоқ ишлар оз чиқар, оре, чу дилбар илкидин.

* * *

Қани ул бахтким, топсам вафо ул шўхи раънодин,
Ажал, эй кошки, бузгай мунингдек умр бунёдин.

Олур ул юз, оғиз бирла парию одами кўнглун,
Қилур минг ақлу дин ғорат ҳамул пинҳону пайдодин.

Кўнгул торож этиб кўзунг, агар жон олса манъ этма
Қачон турк илкидин чиқсунки парҳез этса яғمودин.

Рақибим раҳм этиб ёшим артти кўп, қурумоди,
Тафовут йўқ булут олса нечаким сувни дарёдин.

Эшикинг тупроғин асраб юз узра ҳаққа кўргузгай,
Агар сўрсоки, Лутфий, не кетурдунг дори дунёдин.

* * *

Фарёд этарам тушгали мен ёлгузун ондин,
Ҳеч ўлди таним, қолди ҳамин ёлгуз ун ондин.

Кўз тегмасун ул юзгаки кун андин уёлди,
Гар мунфаил эрмас не учун қочти тун ондин?

Лаъли уза холин кўрубон айттим ангаким:
«Куйдурди жоним ўйлаки, қўпти тутун ондин».

Гар сарв сужуд этмаса қаддингга, не нуқсон,
Йўқтур ажаб, ахмақлик эрур, чун узун ондин.

Маҳшарда лабинг сўрғуси ошиқ қонин, эй шўх
Ким, мунда тўкар қон ниятин издасун ондин.

Юз таъна урай ойға, яна йилда демишсен,
Сен меҳрга юз урки, букуп сен фўзун ондин.

Лутфий сенга жон асрамишу қасд этадур ҳажр,
Гар жон тилар эрсанг, ета кўргул бурун ондин.

* * *

Ҷон бўлди кўнгул фироқингиздин,
Жон куйди ҳам иштиёқингиздин.

Дину дилу ақл бўлди яғмо,
Жон олғучи ул қароқингиздин.

Ўқдек бўюмиз эгилди ёдек,
Ул фитналик икки тоқингиздин.

Сув бўлди жоним, вале дамо-дам
Ўтқа ёқилур дудоқингиздин.

Олтин киби чеҳра бўлди сориг,
Ул сийм бикин сақоқингиздин.

Кўрсам керак ою кун булутсиз,
Сочни кўторинг янгоқингиздин.

Бу Лутфийи хастани сўрунгим,
Бечора ўлар фироқингиздин.

* * *

Гарчи йироқ тушмишам ул севарим висолидин,
Ўзгага солғали назар ўфтоңурам хаёлидин.

Бошим агар ҳавосида борса вафони қўймайин,
Гарчи назора тегмагай сарв қади ниҳолидин.

Ҳарфлар ичра «мим»нинг нуқтаси чунки ҳеч йўқ,
Ҳайрат ичинда мен ўшул оғзи қошинда холидин.

Сиздин агар тиланса гул ҳусн улуши ажаб дагул,
Бой кишиларга чора йўқ оч тиланса молидин.

Барча юзунгдин ўфтониб кимса тазаллум этмагай,
Ғамза қилурда қўрқма ўлгучилар вуболидин.

Зулмат ичинда мунфаил ўлди ниҳон ўлум қаро,
Оби ҳаёт учун хабар топти лабинг зилолидин.

Гарчики назъи ҳолига етти бу Лутфий ҳажрида,
Умрида сўрмади бирор ошиқи хаста ҳолидин.

* * *

Малак ё ҳур, билмон ё парисен,
Бу рафтор ила ё кабки дарийсен?

Фалакнинг атласидек кўк тўн ичра,
Магарким офтоби ховарийсен.

Юзунга боқса имон нури зоҳир,
Кўзунга боқса, Хайбар кофарисен.

Бу сарв қадду бу шаклу шева бирла,
Айитқил рост кимнинг сарварисен?

Кўзунг сеҳр ўргатур Кашмир элига,
Ўзинг достону Ҷаннинг дафтарисен.

Қиё боқмоқ била жонни эриттинг,
Карашма санъатининг заргарисен.

Бу Лутфийнинг жонин девона қилдинг,
Недур отинг, қаю ерлик парисен?

* * *

Кўнгул юз минг туман ёра эрур ҳар нози ёримдин,
Равон ҳар биридин юз баҳри хун жаври нигоримдин.

Менинг оҳим дурур барқу кўзумнинг ёшидур жола,
Қолибтур ёдгор ушбу манга ул навбаҳоримдин.

Гули насрин била боғланг, йигитлар, нахли тобутим,
Чу ҳасрат бирла жон берсам йироқ ул гулўзоримдин.

Жанозамнинг коворчокина боғланг номаи шавқим
Ким, ул номехрибон топқай хабар бу жони зоримдин.

Аюр Лутфий анинг узрин не деб, маҳшарда бўлгаймен,
Жафо бирла агар қоним тўкуб ўтса мазоримдин.

* * *

Пардадин чиқти-ю, зоҳир қилди раҳмон суратин,
Лаъли исбот этти ширинлик била жон суратин.

Ҳам тажаллии жамолу ҳам жалол ул кўзадур,
Кўргузур оқу қароси куфру имон суратин.

Лаъли ишқингда мунажжимга десам ҳолимни боқ,
Толеим ашколида ҳар дам кўрар қон суратин.

Равза бунёдин тузатгай кўзларим селоб ила,
Кўрмасам бир дам агар жаннатта жонон суратин.

Қуш тили ялборди Лутфий нечаким булбул бикин,
Кўрмади қонғунча ул юзи гулистон суратин.

* * *

Сайд этти дилбарим мени ошуфта сочтин,
Солди каманд бўйнума икки қулочтин.

Хуснинг чоғинда то не адабсизлик этти гул
Ким, юзуни қонатти сабо захми кожтин.

Қандин тенг ўлсун ул шакар ирининг била набот,
Маълум эрур тафовути икки йиғочтин.

Гар шона урса зулфунга машшотаи насим,
Чиқғай ҳазор халқа кўнгул текма сочтин.

Тўйғунча қўй юзунг сори Лутфийни боққали,
Неъматни бой киши аямас, чунки очтин.

* * *

Боқ кўз учи била савоб айламак учун,
Ақлимни яна масту хароб айламак учун.

Ќўргузмадинг уйқуда қаро кўзини, эй бахт,
Ҳақгўй яратти сени хоб айламак учун.

Йўқтур гилам ул қош неча читса чиройин
Ким, хублар эрур нозу итоб айламак учун.

Сиххак берур усрук кўзига кирпуки ҳар дам,
Ушшоқ юракини кабоб айламак учун.

Лутфийга рақиб учрар эшикинда ажабтур,
Ушшоқ эли эрмас чу азоб айламак учун.

* * *

Неча жонима жафо қилурсен?
Вақт ўлди агар вафо қилурсен.

Жоним чиқадур фироқ ўтиндин,
Дардимга қачон даво қилурсен?

Ўлтур мени ноз ила раводур,
Гар ҳожатими раво қилурсен.

Ул зулфни солма юзунг узра,
Ким юз била минг бало қилурсен.

Бўйнингда қонимки, бизни, эй кўз,
Хублар била ошно қилурсен.

Жондин иликингни Лутфий, ювғил,
Чун ишқ ила марҳабо қилурсен.

* * *

Соқиде, кўнглум тутулди ақли нофаржомдин,
Соғаре тутқил, мени қутқар гами айёмдин.

Тушса сиймин соидинг акси шароби ол уза,
Қилмагай ҳеч ким жудо саҳбони сийми хомдин.

Муҳтасибқа неча ёлбордим: «Мени чоқти рақиб»,
Дўст бўлмас нокас охир иззату икромдин.

Жоми май ўпти лабингни, ташна бўлдим қонина,
Ҳақ текурсун ул ачиқни тортай эмди жомдин.

Лутфий холингни кўруб кўнгли илинди зулф ила,
Дона ҳирсидур балеким, қуш қутулмас домдин.

* * *

Эй кўзи оху, ажаб қон тўккучи сайёдсан,
Ошиқ ўлтурмак фанинда барчадин устод сан.

Олами мазлум, ҳусн элинда сенсан подшоҳ,
Тобакай қилгунг мунингдек кундузун бедод сан?

Толейм ло эрдиким бир қофир ўлтургай мени,
Тонидим эмди кўзунгдинким сен ул жаллод сан.

Қайғулуқларни агар ёд этмасанг, йўқтур ажаб,
Барчани хуррам тутарсан, чун ўзинг дилшод сан.

Лутфийни қасдан билурменким, соғингунг йўқ турур,
Бир унутиб, саҳв ила қилсанг не бўлгай ёдсан?

* * *

Ё раб, не бало золиму айёра кишисан,
Ошиқ қониға киргучи хунхора кишисан.

Ҳар бир қўпушингда, ётишингда, боқинингда,
Юз бора амонию ситамкора кишисан.

Бир лаҳза кўзум уйина, бир дам кўнгул ичра,
Эй ахтари масъуд, не сайёра кишисан?

Қон бўлди кўнгул сенсизу йўқ қил учи раҳминг,
Ҳай-ҳай, не жафо қилғучи хунхора кишисан.

Бир кўз юмуб очғунча кўнгул нақдини олдунг,
Эй кўзи қаро, вой не айёра кишисан.

Ҳижрон чу қилич олди турурсан не деб, эй жон,
Асру не ажаб ожизу бечора кишисан.

Ҳар қайда кўнгул борса узилмай эришурсан,
Лутфий кўнгул ортинча не овора кишисан.

* * *

Эй «қулур-хур» оятини лаъли тасвир айлаган,
Исо анфосин такаллум бирла таъбир айлаган.

Ишқ ўқина бу тани хокий нишон бўлсун деди,
Бошта қошини камону ғамзани тир айлаган.

Сен агар дийдор бирла фикри дармон қилмасанг,
Дуняда чиқмас менинг дардимға тадбир айлаган.

Ул қаро қоштеқ қалам бирла сизилган топмади,
Сурати Чин дафтарин юз қатла бир-бир айлаган.

Мен ҳамон алданмадим жоду қароқинг сеҳрипа
Ким, кўзунг ашқолидур оламини тасхир айлаган.

Боғлади ипсиз менинг кўнглум аёгин Чин аро,
Аҳли савдо бўйвина зулфунгни занжир айлаган.

Чехрадин бурқаъ олингизким, йигитлик чоғида
Ҳасрати дийдорингиздур Лутфийни пир айлаган.

* * *

Ё раб, не бало ҳусну малоҳат дурур ушбу?
Рафтори шамойил эмас, офат дурур ушбу.

Ошиққи бўлур ҳусн ила йўқ мунча дилошуб,
Ондин доғи бир ўзга латофат дурур ушбу.

Ҳар қайси зарифона карашма била ўртаб,
Билмасга солиб, ваҳ, не зарофат дурур ушбу?

Ўзга кишидин ақлу кўнгул ғорати келмас,
Ширин ҳаракотинга изофат дурур ушбу.

Лутфий, кеч ўзунгдин доғи дилдорға еткил,
Солик оёғига не масофат дурур ушбу?

* * *

Бу хусну латофатки, бегим, санда дагулму?
Юз минг малаку хур санга банда дагулму?

Маъзур тут ар туштум эшикиндин йироқроқ,
Тан бўлса йироқ, жону кўнгул анда дагулму?

Гул ўрганур ўхшар чаманоролиқ андин
Бўстонда варақлари парокканда дагулму?

Жину малаку хур чаман ичра кўрунмас,
Юзунг ойидин барчаси шарманда дагулму?

Кўнглумни сенинг зулфунг олиб кизлади, билдим,
Ўғри киби эл ичра сарафканда дагулму?

Юзунгни кўруб гул хижил ўлғони жиҳатдин
Гоҳи қизарур, гоҳи иши ханда дагулму?

Ҳар жаврки қилсанг, демагай ҳеч, бу Лутфий,
Маҳбуб неким қилса, хуш оянда дагулму?

* * *

Ул хусники сенда, эй қаро кўз, дагулму?
Хублар қулунг, эй моҳи дилафрўз, дагулму?

Жон олғучи ул жоду кўзунг фитна эмасдур,
Ғамзанг ўқи, эй дўст, жигардўз дагулму?

Қўнглумни карашма била ёқти ёнар ўтқа,
Ул тош бағирлиқ манга дилсўз дагулму?

Наврўз жамол ўлди, чу бўйича дурур соч,
Тенг бўлди чу тун кун била, Наврўз дагулму?

Қошинг уза сўрдикки недур вўсмани Лутфий,
Ул ё уза дедикки яшил тўз дагулму?

* * *

Аёқингға тушар ҳар лаҳза гису,
Масалдурким: «Чароғ туби қаронғу».

Тутармен кўзки, кўрсам оразингни,
Ки дерлар: «Оққан ариққа оқар сув».

Юзунгни туттум ортуқ ою кундин,
«Кишининг кўзидур, оре, тарозу».

Кўзунг қонимдин ийманмас, ажабтур,
Ки «Кўрқар, қайдаким қон кўрса ҳинду».

Тилар васлингни Лутфий, қил ижобат,
Ки айтурлар: «Тилагани — тилоғу».

* * *

Боқмас манга жонона, ажаб ҳолат эмасму?
Бўлди яна бегона, ажаб ҳолат эмасму?

Беҳудлиғу савдо била қилди мени машҳур,
Ул кўзалари мастона, ажаб ҳолат эмасму?

Қил учига, эй войки, етмас менинг илгим,
Зулфини тутар шона, ажаб ҳолат эмасму?

Ул ҳури пари чехра қараб кўз учи бирла,
Қилди мени девона, ажаб ҳолат эмасму?

Тўйғунча кўзум кўрмас экач тушта хаёлинг,
Бўлди сўзум афсона, ажаб ҳолат эмасму?

Бир кун мени гирён элина тушмади ҳаргиз
Ул гавҳари яқдона, ажаб ҳолат эмасму?

Усрук кўзу лаъли мени ўлтургали, Лутфий,
Бўлмиш ери майхона, ажаб ҳолат эмасму?

* * *

Е рабки, не маҳлиқо бўлурму?
Не чеҳра дағи сафо бўлурму?

Е қоп-қора кўрмадим жаҳонда,
Олинда не турфа ё бўлурму?

Гулдек қизарур юзи назардин,
Ҳай-ҳай не бало, ҳаё бўлурму?

Девона кўнгул сўзумга кирмас,
Айб айламаким, бало бўлурму?

Ишқингда агарчи жонға етдим,
Сўрмаски, не мубтало бўлурму?

Тут кўркни беш куни ғанимат
Ким, олами бевафо бўлурму?

Ҳақ нуруни кўр юзунда, Лутфий
Ким, ойинаи худо бўлурму?

* * *

Эй сенинг лаъли лабиг жавҳарина жон **садқа,**
Шакар оғзинга доғи чашмаи ҳайвон садқа.

Кеча тунглюкка келиб эвруладур бошингдин,
Тальятинга бўлур ўхшар, маҳи тобон садқа.

Мен гадо қулға кўзунг қилса назар, яхши **эрур**
Нотавондин тегар элга чу фаровон садқа.

Кун тутуб тоси фалак чорсўи ҳуснунгда,
Эврулур отқали даврон била хандон садқа.

Ул оғиздин манга бир қатла доғи тегмади **ҳеч,**
Тор учун ҳавсаласи қилмади эҳсон садқа.

Сен чаман саҳнидау чирка била сарву чинор,
Оёқ остида санга бўлғали ҳарён садқа.

Лутфийни нияти улдурки, равон қилса ўзин,
Сенга парвонадек, эй шамъи шабистон, садқа.

* * *

Илтифот эт бу гадоға, неча заҳмат бўлса,
Раҳм қил аҳли вафоға, неча заҳмат бўлса.

Сирри ишқимни рақиб олида изҳор этма,
Солма ошиқни балоға, неча заҳмат бўлса.

Гул юзунг ҳажринда булбул киби йўқ барги наво,
Еткурунг бизни навоға, неча заҳмат бўлса.

Чорамиз лаъли лабингдур, текур, эй роҳати руҳ,
Хаста кўнглумни шифоға, неча заҳмат бўлса.

Хуш дурур меҳру вафо сен киби нозук кишидин
Майл кўп қилма жафоға неча заҳмат бўлса.

Тонг ели арз қилур бўлса бирор дарди дилим,
Сол қулоқ ушбу дуоға, неча заҳмат бўлса.

Юз дуо бирла сени Лутфий тилар, тенгри учун,
Боқ бу муштоқ лиқоға, неча заҳмат бўлса.

* * *

Эй қаддинг тўбии жаннат хадди гулгун устина,
Кўрмади даврон сенингдек ой гардун устина.

Бўлди сўзум нозику, кўнглум хушу, табъим латиф,
Ҳар қачон солдим назар ул шакли мавзун устина.

Сарв анингдек қоматинг ҳайронидурким, бошига
Қилди қушлар ошён, андоқки Мажнун устина.

Ҳар дам эй кўз ёши, юз кўрмай мени фош айлама,
Давлатимдин ағнадинг йиллар чу олгун устина.

Анбарин қошинг хаминда холдек кўз мардуми,
Мушки тардин нуқтае сулси дурур «нун» устина.

Неча чексун хублар илгиндин жафо мискин кўнгул,
Мунча офат келтурур бир қатраи хун устина.

Гар ватаи Лутфий кўзунда тутмадинг, йўқтур ажаб,
Эв қўпормоғлиқ эрур душвор Жайхун устина.

* * *

**Сунбулингги кўргали гулдек рухи ол устина,
Бошни гўй этмишмен ул чавгон учун хол устина.**

**Эй қуёш юзлук, саодатдур ҳумоюн кўзларинг
Бу гадо султонлиқ истар, сояе сол устина.**

**Чун хаёлингнинг кечар ери кўзум дарёсидур,
Кирпукимдин боғладим ул важҳ ила сол устина.**

**Гўшаларда қон қилур эрди кўзунг, олдин қошинг,
Чин черикин чекти ул жодуи қаттол устина.**

**Эй чибин, ул дамки ирни сори парвоз айладинг,
Бизни еткурсанг не бўлғай элтубон ол устина.**

**Ул тани сиймин уза ел текса титрар кўнглаки,
Титрагай андоқки мудхил ганж ила мол устина.**

**Билмагай ул тил оғиздин, ҳеч йўқ қайғу била,
Лутфийни умри туганди қийл ила қол устина.**

* * *

**Елгуз гул эмас лола юзунгдин арақ ичра,
Кун не кўрунур ҳиндуйи зулфунгда ҳақ ичра.**

**Не юз билла ой юзунга ўхшатсун ўзини,
Ул юзи чечакликки қолибтур баҳақ ичра.**

**Ширинлиғидин қоғазин бир-бирга ёпушти,
Ирининг сифатин қайдаки ёздим варақ ичра.**

**Гулшанга назар қилки, сени кўрмак учун гул
Олтин келтурур ўртада, ҳар кун табақ ичра.**

**Ул лаъли лабинг бирла тишинг турфа тушубтур
Ким, кўргали бор шакли Сурайё шафақ ичра.**

**Такрор қилур васфи қадинг сарв онинг учун,
Кўп тебранур андоқки кишилар сабақ ичра.**

**Ўз-ўзига ишқингни бало қилмади Лутфий,
Йўқ ҳадди, вале чора недур ҳукми ҳақ ичра.**

* * *

Ғарқ ұлди юзунг хижлатидин гул арақ ичра,
Сарғарди қуёш боқти чу ул сунъи ҳақ ичра.

Ҳайратқа, қолибдурмен ўшул энгдаги менгдин,
Хат йўқ, не тилар, нуқта бурун ул варақ ичра.

Нур юзунг уза тор оғизу кўз, доғи ирнинг,
Писта била бодом, шакардур табақ ичра.

Мафҳум маломатқа юзунг босабақ ўлди,
Йўқ баҳс бу мафҳум ўшул мосабақ ичра.

Ўт буржидадур ой юзунг акси кўнгулда,
Кўзумда қошинг шакли ҳилоли шафақ ичра.

Дарвеза қилур кун кўзидин, нурсиз оре,
Ул бири гирифтори диқу бири дақ ичра.

Ул зулф саводини кўруб мадраса аҳли
Саҳв этти бари Лутфий киби ҳар сабақ ичра.

* * *

Қўлни шафтолу учун сундум занахдон олмаға,
Қошу кўзи келдилар ҳар гўшадин жон олмаға.

Ой юзунга боқса, ҳайратқа қолиб дам очмағай,
Кимки келса қон учун маҳшарда товон олмаға.

Ўртапурмиз ҳар замон ўз динимизнинг заъфидин,
Тушса кофир зулфи ҳар сори чу имон олмаға.

Икки норию зақан олмасидин беҳ топмағай,
Қайси жаннат мевасини берса ризвон олмаға.

Гоҳ сарғарди ҳаёдин, гоҳ қизориб ўртаниб,
Ул зақандин шаммаи дедим чу нодон олмаға.

Ғамза бирла кўзи ҳеч танда кўнгул-жон қўймади,
Турки яғмо топса бор майли ғаровон олмаға.

Лутфий, гар ирпип тиларсан кир рақибнинг кўнгулуға,
Хораға кирмак керак лаъли Бадахшон олмаға.

* * *

Агар сен бўлмасанг гулдек чаманда,
Киши нетгай ўшал байтул-ҳазанда?

Фалак юлдуз киби хубларни йиғса,
Юзунг бўлғай қуёш ул анжуманда.

Ақиқ ирнинг қошинда нозук эрмас,
Не яхшилик бор ул асли Яманда?

Қилур қон ғамзаси кўзларни боғлаб,
Ҳалол ўлсунки, сеҳр айлар бу фанда.

Лабинг қандини сўрай десам, айтур:
«Аё, кўрдунгму солмиш кўзни қанда?»

Сочингдин чун ўғурлар мушк хуш бўй,
Қилурлар банд-банд они Хўтанда.

Тишинг инжусини то кўрди Лутфий,
Топилмас ёшидек бир дур Аданда.

* * *

Қилмас тараҳҳум оҳу кўзунг кўнглум оҳина,
Жон сайд этар муояна ҳар бир нигоҳина.

Ийманмайин жафо қилуру ваҳм этар кўнгул,
Ё рабки, тегмагай халал ул ҳусн жоҳина.

Қон қилғучи кўзига қоши кўндаланг ётур,
Қондин дам урса киши югурур паноҳина.

Бергай лаҳад ичинда кўзум ёшидин хабар,
Ҳар шабнамеки тушса мазорим гиёҳина.

Тушмас менинг элимга сочинг жидду жаҳд ила,
Не чора айласун киши бахти сиёҳина?

Кўздин қулунгни солма севар деб чу ёзғуруб,
Ул лутфина назар қилу боқма гуноҳина.

Сақлар юзунгни кўзгудек, элдин нафас етиб,
Бехос токи учрамасун ошиқ оҳина.

Фаттон кўзунг саводи баёзини кўргали,
Чўлпонға солмадим назару чарх моҳина.

Ҳажрийнда қолди Лутфий иши бир нафас била,
Боқмасмусен бу ғамзада ҳоли табоҳина?

* * *

Ул оразу рухсор ила зулфи, энги лола,
Ойдинда ётур гул уза бир ҳинду узола.

Сендин тиламай меҳрки девони азалдин,
Бераҳм кишиларға эрур ҳусн ҳавола.

Юзунгни букун юзума қўй, эй тўлун ойим,
Нуқсонға қўяр юзни чу ой етса камола.

Васфи майи лаълингни қулоқ тутти суроҳи,
Кирпуқларидин ёши оқиб бўлди пиёла.

То қўйди менинг бағрима найдек қадингиз доғ,
Ушшоқ аро солди нафасим зорию нола.

Гар истамас эрсанг ҳора бахтимни паришон,
Жамъ этма юзунг лоласи устинда кулола.

Лутфийни йироқ ўлтурадур, тиф не ҳожат,
Ул ўлса эрур саҳл, сен эй, қолма вубола.

* * *

Хуршид зарра-зарра нуреки берди ойға,
Дарюза қилди сендин, равшан дурур худойға.

Сўрдунгки, неча бўлди девона сен қошимдин,
Девонадин сўрарсенким неча бўлди ойға?

Гар тенгрининг ризосин, султоним, истар ўлсанг,
Бергил закоти ҳуснунг бир бўса мен гадойға.

Зулфунг чинига кўнглум борди кўзум йўлидин,
Дарё йўлиндин осон борса бўлур Хитойға.

Эй ҳусн ила тавонгар, бу Лутфий кўнглин олғин,
Чун ҳаж гузарламоқдур пайваста фарз бойға.

* * *

Кўнглумға қилай чора дедингу неча бора,
Жон борди сенинг дардинг ила эмди не чора?

Юсуфни кўруб Миср эли барча тўяр эди,
Тўймас киши сендин нечаким қилса назора.

Бир зулфини тутқач, яна бир қўл узатдим
Ким, дуняда дер, топқани бор умри ду бора.

Кўзумда хаёлинг бор экан, ёш ажабтур,
Кун бўлса ажойиб кўрунур, оре ситора.

Бир ғамза етар Лутфийни девона қилурға,
Бордур масал: «Ал оқилу якфихулу ишора».

* * *

Гар кўрса сени ноз ила бўстон орасинда,
Гул гунча бўлур боғи гулистон орасинда.

Найсонда булут ҳар нечаким кўз ёши қилди,
Тишинг киби дур топмади уммон орасинда.

Юзунгни кўруб ўфтонибон гул қочар эрди,
Мискин югура олмади тикон орасинда.

Лаъли учун ўлсам, ясангиз тўти гилимдин,
То етсам учиб ул шакаристон орасинда.

Хоруттек агар сеҳр қилмас мени шайдо,
Холинг нетар ул чоҳи занахдон орасинда?

Жон бергучи оғзингу тишинг турфау олий
Ким, кўрди гуҳар чашмаи ҳайвон орасинда?

Бу Лутфийни усрук қароқинг ўлтурур эрди,
Ул ғамза ўқи кирди букун жон орасинда.

* * *

Ёр бўлди йироқ, мен дағи андин, не фойда?
Гул бўлмаса ҳазор чамандин не фойда?

Лаълинг хаёли бўлмаса, кўз нури бўлмасун,
Гар бўлмаса ақиқи Ямандин не фойда?

Улган сонидадурман ўшул ёр ҳажрида,
Жон бўлмаса тан ичра, бадандин не фойда?

Раҳм айламас ҳабиб, рақибдин не кўз тутай,
Қилмас вафо чу яхши — ямондин не фойда?

Сарғарди юзум ул севарим холидин йироқ,
Чун дона йўқтур, эски самондин не фойда?

Умрунгни, Лутфий, ёр эшикинда кечурмасанг,
Жондин не ҳосил ўлгаю тандин не фойда?

* * *

**Шукрим, бахт этти ёри ошиқи бечораға,
Учради гирён кўзум сиздек пари рухсораға.**

**Шаммае арз этқали, биллоҳ, Исо умри керак,
Улки ҳижрон қайғуси солди мени овораға.**

**Мендурманки кўрарман сен тўлин ойнинг юзин,
Офаринлар ушбу бахту толеъи сайёраға.**

**Кўз кўрар қонимни тўкти ғамзаси жаллоддек,
Зарра чоғлиқ бермамиш меҳр эзид ул хунхораға.**

**Ишқ доғи бирла бирён бўлғонимни не билур,
Улки бермайдур кўнгул бир сен киби айёраға.**

**Одам ўғли ўлмаса охир топар эрмиш мурад,
Минг сипос ул ҳақғаким, учратти марҳам ёраға.**

**Бахт шукрин айла Лутфий, давлати дийдор учун,
Қонеу хурсанд бўлғин бир замон назвораға.**

* * *

Эй жаҳони ҳусн зеболиқ ниқобинг остида,
Дилрабои оти давлатлиқ рикобинг остида.

Ҳасрат ила жойи улдурким, жигар хун айласам,
Ул малоҳатким кўрубман мушки нобинг остида.

Фурқатингдин ўтганим, бўлғай қиёматлиқ уёт,
Улмасам беҳ, сўнгра қолғунча итобинг остида.

Кун туғардин кун ботарға қилди жойларни асир,
Чоҳи ғабғабким, тушубтур офтобинг остида.

Лутфий жониға балолар келди бир-бир остина,
Тушгали ул холи турки нимхобинг остида.

* * *

Кун тушда кўргали сени тушди заволға,
Ой тонгга қолди кеча боқиб ул жамолға.

Гул ол ирнинг хижлатидин йилда бир чиқар,
Юпқа учун юзи чидамас инфиолға.

Сен подшоҳ сифатлиқу мен бир камин гадо,
Имкон эмаски, мен киби етгай висолға.

Тушти кўнгул сочиндин авҳом белин фикрина,
Савдойилар тушар бўлур, оре, хаёлға.

Хуршед гўшасиндадур ул зулф муттасил,
Бу важҳ бирла ақл они ўхшатти долға.

Кўрқуб ўлармен эл кўзи теккай дею сенга,
Эй тўлин ой, чиқма, кирарсен вуболға.

Гўй этди Лутфий бошини чавғони зулфина,
Не билсин улки, тушгани йўқтур бу ҳолға.

* * *

Зиҳи зуҳури тажалли юзунг сафосинда,
Саводи куфр муайян кўзунг қаросинда.

Не турфа нуқтаи мавҳум эрур сенинг оғзинг
Ки, жонни қўйди вужуди адам аросинда.

Агар борурмен иликтин маҳалда айб дагул
Ки, фитналар бари ул ғамза марҳабосинда.

Рақиб кўзича сурсанг мени, кўнгул узмон
Ки, маслаҳат кўп эрур ҳусн эли жафосинда.

Не деб бу ҳоли паришонни айтайин ангаким,
Юзи қаролар эрур зулфидек қафосинда.

Ул ой кўзига бу саргаштани қачон илсун
Ки, офтоб нуридур анинг ҳавосинда.

Юзунгни кўрмаса бир дамда жон берур Лутфий,
Сабурлиқ не тилар ишқ мубталосинда.

* * *

Эй юзи пари, жоду кўзунг жон оладурла,
Зулфунг дағи ул кофир уш имон оладурла.

Кўнглумни кўзунг олдию ғамзанг тилаб они,
Топмоди дағи жон анга товон оладурла.

Зулфунг черикин юзга солиб юруди ногоҳ
Бошта туруб ўлган кишидин сон оладурла.

Симобга ўргатти кўзум ёши югурмак,
Эмди сабақ ондин дури ғалтон оладурла.

Лўли қора тифли киби ҳар дам кўзунг ўйнаб,
Ништарни уруб жон рағидин қон оладурла.

Сен кеча олурсан бу жафо илмини таълим,
Сендин доғи таълим они даврон оладурла.

Юз ишва била олди кўнгул Лутфидин ирнинг,
Эй войки, хат эмди келиб жон оладурла.

* * *

Кўрдум сению кетти ғам, алминнатулиллаҳ,
Жон топти ҳаёт ушбу дам, алминнатулиллаҳ.

Давлат куни туғди очилиб субҳи саодат,
Ҳижрон туни бўлди адам, алминнатулиллаҳ.

Ул дуняга жон етмиш эди ёнди бадарға
Ким, кўрди сенингдек санам, алминнатулиллаҳ.

Рухсори юзунг давлатида хаста кўнгулда
Бўлди ғами айём кам, алминнатулиллаҳ.

Лутфий сори кўз учи била қилди нигоҳе,
Ёр этти бағоят карам, алминнатулиллаҳ.

* * *

Эй малаксиймо пари ишқинг элиндин оҳ-оҳ,
Бир назар қилсанг не бўлғай одамилиқ гоҳ-гоҳ.

Яхши эрди кунда ҳар дам ой юзунг наззораси,
Не ямон кунлар дурурким, эмди кўрмам моҳ-моҳ.

Чун ўлармен ул алифдек қадду тор оғзунг учун,
Сен ўтарда турбатимдин қўпғусидур «оҳ-оҳ».

Тушти кўнглум ул зақанға англамай мадҳуш учун,
Ҳар нечаким ақли дурандеш айтти, «чоҳ-чоҳ!»

Келди дилбарнинг хаёли жон ўйига киргали,
Эй кўнгулнинг қони, бир дам кирма кўзга роҳ-роҳ.

Итларингнинг хайлида ҳайрону саргардон эдим,
Юзума боқди доғи чорлаб итини гоҳ-гоҳ.

Лутфи ашъорингни Лутфий, Бойсунғурхон билур
Ким, аруси мулк кўрмайдур анингдек шоҳ-шоҳ.

* * *

Ҳошоки, бу жавр ўзга жафокорда бўлғай,
Ехуд бу вафосизлиқ ўгун ёрда бўлғай.

Ҳонимни тўкарсен, дағи узр қилурмен,
Бу меҳру вафо қайси вафодорда бўлғай?

Фарҳод ила Мажнун, дағи Вомиқда йўқ эрд
Ул ғуссау ҳасратки, бу афгорда бўлғай.

Улсам демангиз кўзигаким, қўрқмагай ул,
Чун ваҳми ажал мардуми беморда бўлғай.

Чун элтти лаҳатқа юзунгуз меҳрини Лутфий,
Маҳшарда юзи рашки маҳи чорда бўлғай.

* * *

Бўлғай ҳавасинг менда то жондин асар бўлғай,
Ишқинг йўлида борғай юз бошим агар бўлғай.

Ошиқ кишининг иши хублар била тушгунча,
Кофир била тушсинким, ҳусн эли батар бўлғай.

Жон оразу ернингдин бўлди нағу савдойи,
Савдо элига дармон чун гул башакар бўлғай.

Гар бизни шаҳид этса бир ханда била лаълинг,
Хоким гили шодидин то ҳашр кулар бўлғай.

Лутфий не ажаб қилса юзунгни кўруб афғон,
Кўпроғи чу булбулнинг фарёди саҳар бўлғай.

* * *

Ҳароми ғамзанг элиндин мадад, ҳой,
Кўзунг сеҳри малолиндин мадад, ҳой.

Фироқинг чўлида чанқоб ўларман,
Бирор васлинг зилолидин мадад, ҳой.

Тутубман рўза васлинг ийди учун,
Қаро қошинг ҳилолидин мадад, ҳой.

Қотилмиш барча ҳар ерда балолар,
Кўзу қошида холидин мадад, ҳой.

Сенингдек тош бағирлиқдин тилар меҳр
Кўнгул фикри маҳолидин мадад, ҳой.

Мени қобсаб турур ҳижрон чериги,
Манга, шоҳим, висолингдин мадад, ҳой.

Адамдур Лутфий белинг фикри ичра,
Анинг нозук хаёлидин мадад, ҳой.

* * *

«Дудоғинг маъдани жондур», дедим, айтур: «Санга не?!»
«Ҳоматинг сарви равондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

«Ҳамар отлиғ юзунг олидадур ой бир ҳабаший,
Дағи юзунда нишондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

«Талъатинг ҳусни жаҳонию онинг устидаги
Сочинг ошуби жаҳондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

«Ею ўқ қоп-қора бўлмас, магар ул қошу кўзунг,
Не ажаб тиру камондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

Хизрдин сўрмишам: «Ирнингму дурур оби ҳаёт?
Исо анфоси ҳамондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

Хурдабинлар ул оғизники «Адамдур», дедилар,
«Онда бир зарра гумондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

«Зулфу, юзу, кўзу менгу ғамзанг — барча
Фитнаи аҳли замондур», дедим, айтур: «Санга не?!»

«Ой юзунг кун киби зарроти жаҳон мазҳарида
Барча оламда аёндуру», дедим, айтур: «Санга не?!»

Бўлди кўп фикри дақиқ ичра хаёли Лутфий,
«Бу не мўю не миёндуру?» дедим, айтур: «Санга не?!»

* * *

Келмади сентек жаҳонда дилбари айёрае,
Насли одам ичра йўқ мундоқ пари рухсорае.

Қон тўкар, эл билмасунлар деб ўзин тўғри қилур,
Кўрмади ҳеч ким кўзидек жодуи маккорае.

Тортарам юз минг жафо кўнглум элиндин, кошки
Бергай эрди ҳақ кўнгул бергунча санги хорае.

Ёдимаким ҳақ яратмиш яхшиларни лутф ила
Ким, аларнинг кўркидин осонлағай бечорае.

Ҳажр узотур эрди кўп зулм илгини тан мулкида,
Бўлдилар жону кўнгул бир-бириси оворае.

Хусн тўнин кийдингу эскинг учун бўлди талош,
Тортишиб гул топти охир кўнглаки садпорае.

Лутфийнинг ё кўнглин олгин, ёхуд ўлтур тиг ила,
Ҳар нетак кўнглунг била бечорага қил чорае.

* * *

**Эй шакарингда муъжизи Исо қаринаси,
Юсуф жамоли васфу сифотинг каминаси.**

**Лаълинг хаёли зеҳни нақш бўлғали,
Кўнглум эрур жавоҳири ғайби хазинаси.**

**Ашҳаб илик узатқоли эгнингаким бўлур,
Зевар етар ҳам ул қаро соч анбаринаси.**

**Эй ғамзанг ўқларига нишон руҳ пайкари
В-эй доғи ҳасратингга макон қалб сийнаси.**

**Ул қош тоқина қўюб эрдим, ушолди оҳ,
Усрук кўзунг олида кўнгул обгинаси.**

**Тор орзингу лабингни кўруб танг қолмишам,
Ким кўрди руҳи жавҳари, хотам нигинаси?**

**Лутфий каломи етса Самарқанд аҳлина,
Амудин ўтмас эди Хўжандий сафинаси.**

* * *

Эй сунбулинг насимида жаннат шамомаси,
Ишқингда чоки гул киби жон жайби жомаси.

Одам ҳануз равзада эрдикӣ бўлди сайд,
Бу хол донаси сари кўнглум ҳамомаси.

Ул лаъл даврида гарав жом учун фақеҳ,
Бош қўйди дайр ичинда, чи жойи амомаси.

Зулфунг ғамида тун кеча оҳим тутунидин,
Тўлди сипеҳри мажмари, анбар шамомаси.

Ул тор оғиз била бу кўнгул рози ишқина,
Элнинг ҳавоси маҳрам эмас хос омаси.

Лутфий фироқинг эмгакини дафтар этгали,
Афсона бўлди эртагилар ишқ номаси.

* * *

Жон азалда меҳр ила бир маҳлиқоға учради,
Ул кўз олдурғон била мундоқ балоға учради.

Бу кўнгул эрмас, эрур жон хасмию бош ёғиси
Ким, жаҳон асбобидин мен мубталоға учради.

Сарнавиштим бўлди ҳар ёндин балои мутасил,
Боштаким, кўзум ўшул қоши қароға учради.

Зулфитек ошуфта толеъман қамарнинг даврида,
Не қаро бахт эрдиким, бу бенавоға учради.

Масти лояъқил киби борди иликтин бир йўли,
Наргисингдин қайсиким, бир марҳабоға учради.

Кўзу қошу қоматингнинг фитналик ашколина
Нотавон кўнглум назар қилғач, аноға учради.

Лутфийни ким қарғади: «Ё раб, балоға учра» деб
Ким, сенингтеқ тош бағирлиқ дилрабоға учради.

* * *

**Партаведур ул табассумдинки жон дерлар они,
Соия сарвинг дурур ҳамки равон дерлар они.**

**Бахти саргаштимни кўрким зулфи тегди бошима,
Жон камининда нечаким нотавон дерлар они.**

**Эй кўнгул, ўргат жафо бирла ўзунгни боштин-ўқ,
Кўп вафо кўз тутмаким, номехрибон дерлар они.**

**Ул алиф бўйлуқ қоши тун аксидандур ламъае
Хусни оламтобидин бошқа гарон дерлар они.**

**Ой юзи бирла қирон қилгон учун Чўлпон кўзи,
Андин асҳоби назар соҳибқирон дерлар они.**

**Лутфийи гумномни оламда қилгон рўшинос,
Доғи ишқингдурки давлатлиқ нишон дерлар они.**

* * *

Замона сенсизин офатни кўрмагандек эди,
Карашма бирла зарофатни кўрмагандек эди.

Бу кунга тегру жаҳон кўзи кўрмагунча сени,
Жамолу ҳусну латофатни кўрмагандек эди.

Изофат этти туман фитна ой юзунг уза зулф,
Киши бу тавр изофатни кўрмагандек эди.

Ким эрсаким кўзу қошингга бўлмади нигарон,
Балоға учрамай, офатни кўрмагандек эди.

Эшикинг итиға то бўлмади гадо Лутфий,
Жаҳонда расми хилофатни кўрмагандек эди.

* * *

Ёзуқсиз ўлтурур мени жонон, ажойиби,
Йўқтур арода тиғу қилур қон, ажойиби.

Чу йўл эрди кўнгулга кўнгулдин, не важҳ ила
Қилмас асар бу ҳол анга чандон, ажойиби.

Уқ-ёй жаҳонда қоп-қора кўрмай дурур киши,
Ҳай-ҳай, кўзунг бу қош ила мужгон, ажойиби.

Васли эрур давом не ҳикмат дурур буким,
Қилмас табиб экач, менга дармон, ажойиби.

Ганж устида юрур чу юзи давлатида зулф,
Ҳар дам бўлур не ишга паришон, ажойиби.

Юзи қошинда гўшанишин бўлди қошлари,
Даври қамарда турку мусулмон ажойиби.

Жон бирла эл тирикдуру Лутфийни ўлтурур,
Ол бирла ҳар дам ул лаби хандон ажойиби.

* * *

Бир табассум бирла лаълинг мени хушнуд этти,
Гўйё бизни адамдин яна мавжуд этти.

Икки дуняни кўнгул берди сочинг тори учун,
Кўрки, оз моя била ул не бало суд этти.

Ўлтуруб жон берур эрди кишига жоду кўзунг,
Етти навбат манга, тарки карами жуд этти.

Кўрмадим қил учи оғзинг бикин ондин асаре,
Ҳар неча қублаға ирнинг мени мавжуд этти.

Жоним ўртанди ўшал сийм танинг ҳасратидин,
Ваҳки, бу хом таманно мени нобуд этти.

Менинг илгим доғи зулфунг этагиндин ҳаргиз
Бўй бермай мени ғам мажмариде уд этти.

Лутфийнинг толеи зулфунг киби ошуфта эди,
Ой юзунг кавкабини меҳр ила масъуд этти.

* * *

Бу кўнгул жон тортадур ул лаблари маржон сори,
Қимки жонлиқ бўлса майл этгай, бале жонон сори.

Ҳар тарафдин турраи таррори дин қасдиндадур,
Қофир эркан, не учун юзи тушар имон сори?

Эй кўнгул, жонни хаёли олида қил пешкаш,
Ҳар нима бўлса азиз, элтур киши меҳмон сори.

Аҳли маъни суратингнинг ҳуснина ҳайрон қолур,
Миср элининг кўзи янглиғ Юсуфи Канъон сори.

Қўргали ошуфта зулфунгни қамарнинг даврида
Хотирим қилмас кашин қатъан сару сомон сори.

Ҳусн давридур ғанимат, эмди қўй юзума юз,
Ой нечаким бўлса комил, юз урур нуқсон сори.

Қошу кўзунг горатинда Лутфийдин кетти кўнгул,
Оқибат, топтим сўроғин Чину Туркистон сори.

* * *

Махвашим, бир назар этсанг, не нимаг ўксугуси?
Банда сори гузар этсанг, не нимаг ўксугуси?

Қимёи назару лутф ила, эй сийм бадан,
Хоки юзумни зар этсанг, не нимаг ўксугуси?

Бодаи лаъли лабингдин манга бир журъа сунуб,
Бир йўли беҳабар этсанг, не нимаг ўксугуси?

Ишқ учун бўлди қазо бошим, сўрсанг не бўлур,
Марҳамат бу қадар этсанг, не нимаг ўксугуси?

Қўрқабойим санга чун хайр дурур фарзул-айн,
Бу гадога назар этсанг, не нимаг ўксугуси?

Жон берай қубла учун десам эмассан рози,
Қўл била сарбасар этсанг, не нимаг ўксугуси?

Лутфийи хастағаким сенсиэ ўлар ҳолдадур,
Сўрғали майл агар этсанг, не нимаг ўксугуси?

* * *

Эй сочинг шайдо кўнгулларнинг саводи аъзами,
Ҳалқа-ҳалқа руҳнинг сарманзилидур ҳар хами.

Сунбулингни тороғонда гул уза тонгдур арақ
Ким, булутлиқ кечани албатта, бўлмас шабнами.

Сен париваш ҳурдин мушқил дурур жон сақламоқ,
Чун малак ҳайрондур ул суратқа, нетсун одами?

Мен йироқдин жон берурман, тоқатим йўқ боққали,
Юзи қаттиқ кўзгуким, бўлмиш жамолинг ҳамдами.

Мен бу кўз бирла уётлиқман хаёлинг юзидин
Ким, келур ҳар лаҳза ул гўшанинг бордур нами.

Ул баданнинг давлатидин туғди кўнглакнинг куни,
Хусн толеъ кўрким, улдур ҳоли ички маҳрами.

Лутфийни боштин магар тиргузсанг, эй Исо нафас
Ким, танидин бўлди кўп жон олғали ҳижрон ғами.

* * *

Гар оҳимдин ҳавоға чиқса дуде,
Қўрунгай ҳар нафас чархи кабуде.

Зиён бўлса керак сармоян ишқ,
Чу тегмас ҳуснингиздин бизга суде.

Ишорат бирла кун бечора янглиқ,
Қилур ҳар субҳ ҳуснингга сужуде.

Назар қилмас нағу Лутфийға кўзунг
Қим, усрукларда бор, албатта жуде.

* * *

Кести бағрим тамурларини бари,
Ғамза бирла анинг (қиё) боқари.

Ғаҳи юзни қароқи оли била
Жигарим қонидин қилур жигари.

Йўлида тушмишам анингдекким,
Соядек менда йўқ вужуд асари.

Кўйидин ўтқаринг жанозамни
Ким, мени тиргизур анинг назари.

Марҳаматтин йироқ эмас, сўрсанг
Ким, ёвуқтур бу хастанинг сафари.

Қочарини кўрай десам, қочадур,
Мени куйдурди, вой, анинг қочари.

Талъатингдин йироқ тушган учун
Қолди Лутфию нолаи саҳари.

* * *

Улки ҳусн этти баҳона элни шайдо қилғали,
Кўзгудек қилди сени, ўзини пайдо қилғали.

Қошу кўзунгдин қаро кўргузди билдирмай ўзин,
Фитнае ул бошлади оламни яғмо қилғали.

«Қофу нун» нақши йўқ эрди андаким ушшоқ учун,
Ишқ ила ҳуснинг бирикти шўру ғавғо қилғали.

Гавҳари яқдона қилди зоти баҳринда сени,
Аҳли диллар кўзини ҳасратта дарё қилғали.

Оғзингу юзунг сабаб бўлди азал наққошина,
Олами ғайбий шаҳодатни ҳувайдо қилғали.

Сиз ўтарсиз ойдек кўз тунглуки ёнида руҳ —
Ултурур ҳар гўшадин сизни тамошо қилғали.

Ҳар қаро қайғу насибим бўлмаса юз соридин,
Мен ким эрдим жон била зулфунгни савдо қилғали.

Сенсиз эмгакдин манга бўлди ўлум жон роҳати,
Қайдадур, ё раб, ажал, борсам тақозо қилғали.

Чун салатинға алиқ бермас кўзунг наззораси,
Лутфий қул кимдур висолингни таманно қилғали.

* * *

Сунбулингни тонг ели тарқатти гулпўш этгали,
Бехато Чин бутларини ҳалқадаргўш этгали.

Жонға ҳижрон захри тегди, вой, анингки аччиғи
Қўймади васлинг майидин журъае нўш этгали.

Сиз агар ёд этмасангиз бизни, султонсиз бегим,
Бандани не ҳадди бор сизни фаромуш этгали?

Ваҳ, нелар ўлтургай эрди бизни ҳажр андишаси,
Келмаса ҳар дам хаёлинг хайли мадҳуш этгали.

Гул янгоқинг нори булбулдек фйгондин Лутфийни
Бир нафас имкон эмаским, қўйса хомуш этгали.

* * *

Оҳким, қилди қарори йўқ кўнгул шайдо мени,
Ваҳ, не турлук вола этти тинмағур савдо мени.

Мен бу суратни агар севдим эса ёзғурмағил
Ким, азал наққоши қилди ишқ учун пайдо мени.

Ақлу дин бор эрди бир чоғда мени девонаға,
Зулфунинг савдоси еткурди қаро ерго мени.

Неча сирримни яшурсам сийнадин бехос ишқ,
Ўз-ўзи фарёд этарким, айлаган расво мени.

Кўз учи боқмас, таоллаллоҳ, неча оҳ айласам,
Қилди ожиз у камоли ҳусн истиғно мени.

Толеимнинг шўр эканин мен чу андин англадим
Ким, сучук сўз бермай ўлтурди лабинг эмдо мени.

Лутфийдек ҳижрон тунунда лол эдим, ҳайрон қолиб,
Гул юзунг қилди яна булбулчилой гўё мени.

* * *

Эй сочингнинг соясинда офтоби ховари,
Туғмади сен ҳур янглиқ насли одамдин пари.

Шаккар ирнинг сўзи тилдек тушгали афвоҳда,
Эл оғизланмас набот отини, илло сарсари.

Гул ўрунур қуллуғинг тавқин хижолат берма деб,
Бўйнига фута солиб ғарқи арақдур бир сари.

Маъдани руҳу латофат конидур лаъли лабинг,
Қадри ул жавҳарни мендин сўрки, менман жавҳари.

Тутмасун тенгри равоким, бўлғай ичкингиз рақиб,
Вой, онингдек, шум юзлук қутлуғ уйдин ташқари.

Зулмати зулфунгда исбот топғали оби ҳаёт
Хизр иқболи керак, ё давлати Искандари.

Улки ғамзанг бирла зулфунг қилди Лутфий жониға,
Қилмади мўъмин ҳақинда ҳеч Хайбар кофари?

* * *

Тан бўлди юзунг меҳри учун гарчи ҳилоле,
Бир зарраси бирла кўрунур дардию ҳоли.

Сендин не таманно қилайин меҳру вафони
Ким, кўрди вафо андаки бор ҳусну жамоли?

Мен ҳажр ила дармондау сен кўздин учарсан,
Эй войки, йўқтур манга қушдек пару боли.

Ҳар тори сочинг учини ел юзга текурди,
Нозуклик учун бўлди юзунг устида холи.

Ғамгин бу кўнгул токи тамошодин очилғай,
Кўз боғида тикдим қадидин тоза ниҳоли.

Йиллар сени кўрсам менга бир дамча кўрунмас,
Бир дамки сени кўрмасам, улдур манга соли.

Кўюнга тилар Лутфийи бечора мазорин,
То суратидин бўлғай эшикинда хаёли.

* * *

Ул ойки қазо бўлди манга ишқи балоси,
Меҳри била ўлгучига йўқ зарра вафоси.

Дарюза қилурлар юзидин нур маҳу меҳр,
Султони жамол улдуру, ҳусн аҳли — гадоси.

Тўбий не тилар равзада ҳар эвга уруб бош,
Гар бошида йўқтур қадингиз сарви ҳавоси.

Васлингдин ўзга ҳеч нима ҳақдин тиламасман,
Ё рабки, ижобат бўла бу банда дуоси.

Лутфий ўлар ул ўзгага ҳар гаҳ қиё боқса,
Бу ҳасрату ғамнингки йўқ ул ҳеч қиёси.

* * *

Ҳар нечаки жонга тегар ул ёр жафоси,
Бошимга тушубдур, нетайин, ишқи ҳавоси.

Ўқдек мени ул ғамза жафо бирла туз этгач,
Билдимки йироқ солғуси ҳаргиз қоши ёси.

Сўрғайман, агар берса элик лаълини онча
Ким, қолмағай ирнингдаги ул хол яроси.

Дардимга дедиким, «қилайин васл ила дармон»,
Ҳажр ўлтурадур бизни, недур амди давоси?

Бир зарра вафо топмади Лутфий севариндин,
Кўрклук кишининг бўлмас эмиш меҳру вафоси.

* * *

Исбот этар агарчи юзунг офтобни,
Зулфинг абири нафй қилур мушки нобни.

Усрук киши бўлур чу жавонмард, не учун
Қилмас риояте кўзунг ушбу харобни?

Эй шаҳсувор, ўтма назардин, инон солиб,
Ким кўз қони бу йўлда кўтарур рикобни.

Бели хаёли бирла адам бўлдимү ҳануз
Тутмас раво бу хастаға бир ришта тобни.

Эл кўзидин чу юзу танингнинг ҳижобида
Махфийдур ул жамол, нетарсан ниқобни?

Кун пардаға кириб юзунг оий ҳаёсидин
Йиғлар ўзию ораға тортар саҳобни.

Бир кун жафо туганса, нетарсен, керак бўлур
Кўн сарф қилма Лутфийга жавру итобни.

* * *

Кўкарди чаман, гулғузорим қани?
Сиҳи сарв бўйлуқ нигорим қани?

Тошибдур букув васли гул андалиб,
Дариго, менинг навбаҳорим қани?

Эшикингда тупроқ бўлдум, вале
Демадингим, ул хоксорим қани?

Сенинг аҳди ҳуснунгда йўқ менда сабр,
Менинг ул бурунқи қарорим қани?

Эришур дебон қилма Лутфийға қаҳр,
Бу ишда, бегим, ихтиёрим қани?

* * *

Ҳақким сени дилрабо яратти,
Ошиқлара чун бало яратти.

Ҳар қайда вафо рақиб учундур,
Ошиқ улуши жафо яратти.

Қилманг мени ишқ учун маломат,
Чун ишқни ҳам худо яратти.

Ошиқ кишиларни ўлтурурга,
Тенгри сени мунтаҳо яратти.

Лутфий, тамаъ этма меҳр ондин,
Кўрклукни чу бевафо яратти.

* * *

Эй, жафочи, тут ғанимат кўркнинг давренини
Ким, киши топмайдурур бу даврнинг поёнини.

Онт ичибсен гўйёким аҳди ҳуснингда, бегим,
Қилмағайсен бир жароҳатлиқ кўнгул дармонини.

Бу жамолу юзу кўзким сенда бордур, онгладим
Ким, тан ичра қўймағайсен ҳеч ошиқ жонини.

Юзунг имон нуридур, сақла рақибдин пардада,
Сақласа яхши киши иблисдин имонини.

Ишқ учун ошиқни тенгри ёрлақаб ҳеч сўрмағай,
Чун яратмиш кўзу қошу ғамзаи фаттонини.

Раҳм эмастур улки кўз ёш этди ошиқ оҳидин,
Ғамзанинг тигина сув бердики тўккай қонини.

«Не кетурдунг,— десалар маҳшарда,— Лутфий
дунядин?»
Кўргузай бағримдаги новакларинг пайконини.

* * *

Эй жамолинг шамъи хуршиду қамар парвонаси,
Бир садаф икки жаҳон аҳлию сен дурдонаси.

Нуқтадур ё холи мушкин ул зақан олмосида,
Олманинг нозуклигинда ё кўрунур донаси.

Бузғай учмоқу томуғни бўлмаса занжири юз,
Кимки бўлғай ул мусалсал зулфининг девонаси.

Ул шакар ирни учун жон берганим то бўлди фош,
Қиссаи Фарҳоду Ширин бўлди эл афсонаси.

Жоми васлингдин манга ҳажр оғуси бўлди насиб,
Гўёё даврунгда тўлди банданинг паймонаси.

Эй латофат мулкида султон, бу Лутфий кўнглин ол,
Фарз эрур эҳсон гадоға салтанат шукронаси.

* * *

Ваҳки, жонимни сенинг ширин дудоғинг ўртади,
Хаста кўнглумни дағи нортек янгоқинг ўртади.

Қайси бир узвингга боқсам, солди юз ўтқа мени,
Мухтасар айтай, мени боштин оёқинг ўртади.

Гар ажал келса таним ичра тилаб жон топмарай,
Баски жоним жавҳарин сиймтек сақоқинг ўртади.

Соҳири Бобил кишини юз туман афсун била
Мунча куйдурмаским, ул жоду қароқинг ўртади.

Чун висолинг давлати қадрини Лутфий билмади,
Ложарам, жонин анинг доғи фироқинг ўртади.

* * *

Жоно, фироқинг халқ аро кўнглумни расво қилғуси,
Жонда ёшурғон розни ёшим ҳувайдо қилғуси.

Ҳижрон туни тутти илик жонга хаёлинг оқибат,
Бир кун осир қилғай, бале ким дўст пайдо қилғуси.

Фош қилғуси кўз ёшию сорир юзум ҳажр илқидин,
Қулнинг кумуш олтунини қин ошкоро қилғуси.

Ҳавли қиёматдин не ғам ошиқларинга, эй санам,
Чун бўюнғ онда барчани сармасти шайдо қилғуси.

Текса рақибларнинг агар тил оғзи бизга не ажаб,
Итлар гадони кўрсалар, эшиқда ғавғо қилғуси.

Жон зулфиға ҳар тор учун бердим юз ўлди ошно,
Тонишсиз ўғри бирла ким дуняда савдо қилғуси.

Жон ичга оғриқ дардидин фўрқатни бергай охири,
Белингни мискин Лутфийдек, ҳар ким таманно қилғуси.

* * *

Хуш келдинг, аё жон тилаги, банда муроди
Ким, қилди муборак қадаминг қайғуни шоди.

Тунни кўтарур эрди юзунг нури жаҳондин,
Гар бўлмаса ул қошу кўзу зулф саводи.

Ортгурди кўнгул жон ила ул ғамза баҳосин,
Ортар ниманинг қиймати гар бўлса мазоди.

Ул юзу кўзи ҳасратидин жон борур эрди,
Ҳар лаҳза агар қилмаса беҳуд мени ёди.

Гар ўзга кишилар тиласа молу манол, ул
Васлингдурур онжоқ, санамо, Лутфий муроди.

* * *

Эй лаблари рава салсабили,
Жон нақди дудоқларинг сабили.

Қилдин деса инчкароқ белингни,
Йўқтур кишининг қолу қили.

Оғзинг сифатин қилурда хома
Кўп тотлиқ учун ёрилди тили.

Гар ақл қуёш деса юзунгни,
Бордур бу сўз ичра юз далили.

Унгай бори равзасинда наргис,
Чун Лутфий эрур кўзунг қатили.

* * *

Нозуклик ичра белича йўқ тори гисуйи,
Ўз ҳаддини билиб белидин ўлтурур қуйи.

Зулфи шикастасинда у кун онглади ўзи,
Ойларда синмади бу кўнгулнинг бир орзуйи.

Мундоқки яхши ерга тушубтур топиб қабул,
Шак йўқки, муқбил ул дудоғинг холи ҳиндуйи.

Қуш оғзи тегса лаъл ўла минқори тўтидек,
Еқутунг учун онда кўроқса кўзум суйи.

Кўргузмадунг тушумда бирор зулфу оразин,
Эй бахт, дедиким сенга ким, туну кун уйи.

Жавр этса, меҳр умиди тутармен ҳанузким,
Бир тавр қолмас одамнинг хислату хўйи.

Лутфий бошин эвурди сочи иничка бел ила,
Ул ҳинду ришта бирла магар қилди жодуйи.

* * *

Кўзумки йлми назар ичра бўлди дарёе,
Юзунгда қилди қамар даврини тамошое.

Ҳакими лаъл юзунгдин буюрди гулбашакар,
Чу фаҳм қилди сочингдин бошинда савдое.

Сенинг юзунг бирла ҳусн-жамолни севарман,
Йўқ эрса қилмас эдим ҳусн сори парвие.

Керакки сарв била гул бўлса нахли тобутим
Ким, ўлтурур мени гулчеҳраи сарви болое.

Ҳаёт сувина ирнингни ўхшатиб Лутфий,
Хижил дурурким эрур ушбу ташбиҳ олмое.

* * *

Бир париваш ғамзаси ақлимни мажнун айлади,
Кўз юмуб-очқунча ҳолимни дигаргун айлади.

Субҳидам кунтек чиқиб, кўргузгач ул қутлуғ юзун,
Толеъим масъуду бахтимни ҳумоюн айлади.

Кўп югурмактин кийик кўзи қарорди сахм еб,
Кўр нечук ғамзанг ўқи они жигархун айлади.

Интизори йўли устида қўюб кетти кўзунг,
Бизни ул Лайли сифатлиқ мисли Мажнун айлади.

Сеҳр элидин воқиғ эрди ҳиндую Кашмир, бас
Бу ажабким, турк экач ул кўз юз афсун айлади.

Лаб-балаб васлин тилаб, топмон канорин нечаким,
Кўзларим ол ёшини ҳасратда Жайхун айлади.

Бир кун ул ҳусн элининг султони тутқай деб қулоқ,
Ишқ Лутфийнинг сўзини дурри макнун айлади.

* * *

Дилбар, оби ҳаёт ирнинг учун жон сувсади,
Бағрим ўртанди-ю, доғи сийна бирён сувсади.

Сувга махмур кишида бўлмас анингдек майл ҳеч
Ким, менинг қонимға ул наргиси фаттон сувсади.

Жону тан эвинда май лаълинг учун меҳмондур,
Қил қарам лутф ила бир журъаки меҳмон сувсади.

Салсабилингни сувина сувсагон аҳли азоб,
Хоки пойингға анингдек ки бу ҳайрон сувсади.

Фурқатинг чўлиндадур ваъдаларинг айни сароб
Ким, анинг кейнича ушшоқи фаровон сувсади.

Лутф қил васлинг зулоли бирла, эй оби ҳаёт
Ким, кўнгул жон бирла шавқ ўтида яксон сувсади.

Қурди Лутфий гаҳ дудоқингға пиёла тегадур,
Ғуссадин, валлоҳ, анинг қонина чандон сувсади.

* * *

Чу махфий оғзи такаллум била мубин бўлди,
Кичикда пири Масихо сўзи яқин бўлди.

Қиёмат элга чини бирла юзи кўргузди,
Аломати буки хуршиду ой қарин бўлди.

Бирор юзунг сори боқсам, кечур карам билаким,
Қут олди эл юзидин улки нозанин бўлди.

Бинафша сунбулини кўрди мушк хирмандек,
Эгилди қомати гўё хўшачин бўлди.

Кумуш била нечаким кўнглаки энги бой эди,
Ўзин кўтармади, боши остин бўлди.

Саводи наргиси анинг «Ҳадоийқус-сеҳр ул»,
Ки тегма санъати торожи ақлу дин бўлди.

Сочини ўғри дедим, қилди эгрилик пайдо,
Анинг ҳақида неким Лутфий сўзи чин бўлди.

* * *

То оразинг гули беади ҳусн боғини,
Бағримға қўйди лола киби ишқ доғини.

Қадинга банда бўлғали бўстон ичинда сарв
Йиғмас киши қотинда узолгон аёғини.

Шамъи жамолингиз ҳаваси ичра тун кеча
Ендурди оҳим ўти фалакнинг чароғини.

Мушкин сочинга анбар ўзини тутар шабиҳ,
Савдои хом фосид этубдур димоғини.

Қўнглумни қилди зулфу юзунг беқарор, мен
Гаҳ Руму гоҳ Чинда топармен сўроғини.

Жон қасдиға мунунг кибиким ишва бошладинг,
Ушшоқ қилсалар керак ўлмак яроғини.

Лутфий мажоли қолмади ҳижрон жафосиға,
Қилча таниға юклама кўп Қоф тоғини.

* * *

Қайдин доғи кўрдим мен ўшул кўзи қарони,
Куч бирла кетурди бу кўнгул бошға балони.

Бу хомтамаъ кўнглумки агар бўлмаса мажнун,
Сен сийм бадандинму тилар эрди вафони?

Дардимға қилур чора табассум била лаълинг,
Исо қани ўрганса бу «Қонун»и шифони.

Бир қил учини минг ёрайин сўзи қошинда,
Касб этсам агар кун юзудин зарра сафони.

Бўлғай асари бахт, дағи толеъи масъуд,
Гар ҳафтада бир кўрса ўшул моҳлиқони.

Беважҳ чиқар кун юзи давринда уёлмас,
Бир йўли ўшал хира кейин солди ҳаёни.

Гар бўлса эди зарра вужуд оғзида мавжуд,
Лутфий қачон андиша қилур эрди фанони?

* * *

Кўздин йироқ солғали ўз мубталосини,
Не оқин ўзга кўрди киши, не қаросини.

Мавҳум нуқта киби ҳар гаҳ кўрунмасам,
Истанг дудоридин бу гадо хунбаҳосини.

Мажнун кўнгул чу ҳаддини билмай сени севар,
Ишқ ўти берғусидур вар охир сазосини.

Лаълинг гаминда гоҳи юзум сафҳаси уза
Сурхи била битиди кўзум можаросини.

Лутфийким оғзи васфида изҳори ғайб этар,
Ул чеҳрадин кўрар бу кўнгулнинг сафосини.

* * *

Кўкдадур ҳар дам фиғоним кўргали сен моҳни,
Даъвий меҳринга тонуқ тортадурман оҳни.

Сен киби султонни севмак ҳаддим эрмастур валек
Бу балолиқ ишқ фарқ этмас гадоу шоҳни.

Зулфу ой юзунг фироқинда туман ҳасрат била,
Оҳким, зое кечурдум мунча солу моҳни.

Донаи холинг таманносида, эй гул хирмани,
Қил назарким, чеҳраи зардим ёшурди коҳни.

Оғзингизнинг фикрини мундоқки кўрдум охири,
Бошлағусидур адам сори мени гумроҳни.

Эшикингдур бахту давлат, хоки пойинг афсарим,
Топмади Жамшиду Афридун бу қадру жоҳни.

Қувма Лугфийни эшикдин, бер закоти ҳусн анга,
Қайда айтсун сен гани боринда «шайъанлоҳ»ни.

* * *

Не хуш саодатки, фархунда ифтитоҳ эрди,
Ки дўст юзуни кўрдум, кулли сабоҳ эрди.

Кетарди кўзлари савдоси бошимдин ақл,
Азал аёқчиси сунган не яхши роҳ эрди.

Туганди зулфу юзи васфи бирла тун-кун умр,
На хуш сабоҳи муборак, на хуш равоҳ эрди.

Ҳаром бўлди қадаҳ бизга аҳли зарқ элидин,
Не яхши давр эдиким анда май мубоҳ эрди.

Фалоҳ аҳли акач Лутфий қоматини кўруб,
Агарчи борди ўзиндин, вале салоҳ эрди.

* * *

Ер мендин бурқаъ ўз ҳуснина пайдо айлади,
Пардада нури сифитмай они расво айлади.

Қилди ширин хандасидин мубтало Фарҳодни,
Кирди Лайли кўзиға, Мажнунни шайдо айлади.

Суратиға кўзгуда ҳайрон ўзи оли била,
Бизни Вомиқ отади у, ўзни Узро айлади.

Ул қуёшнинг васфи ҳуснидур санамлар оғзида,
Кўрки ҳар бир заррани ваҳдатға гўё айлади.

Ўзгалар гар дуняву уқбо тиларлар, шукрким,
Хаста кўнглум боридин ёзуқ таманно айлади.

Нозанинлар анбарин сочи учина боғлади,
Ҳар кўнгулким бир нигоҳи бирла яғмо айлади.

Лутфий эрмас мунтазир зуҳд аҳлидекким, ёрни,
Кун киби зарроти оламда тамошо айлади.

* * *

Хусн наслидин сенингдек ой пайдо бўлмади,
Моҳи Канъоний дағи ҳам мунча зебо бўлмади.

Елгуз ушбу даврда бемисл эмасдур суратинг,
Ўзга давронларда ҳам мислинг ҳувайдо бўлмади.

Бурқаъ олғонда тажаллий жамолингни кўруб,
Ишқидин гофил жамодидурки, шайдо бўлмади.

Дур тўкар кўз ул оғизнинг сўзиға ҳайрон қолиб,
Ҳеч ошиқнинг мунунгдек кўзи дарё бўлмади.

Ким сенинг ҳуснинга боқти, оҳ уруб йиғлаб деди:
«Ишқ асири Лутфийи озода эмдо бўлмади».

* * *

Бу кечар жаҳонда, соқий, чу эмас вафо нишони,
Бари айш бирла кечса керак ушбу умри фоний.

Қадаҳе кетурки сендек Хизру Масиҳ элиндин,
Кишига майи мураввақ эрур оби зиндагони.

Майи лаъли жавҳаредурки қилур нашот ғамни,
Ғам ила кечурма умрунг, топилур чу подмони.

Манга беҳабарлиғимдин не ғами ҳисоб бўлғай,
Чу бошимда бўлғай ул кун бу шароби арғувони.

Қариди ғамингда Лутфий, кел агар вафо қилурсен,
Ки кишига қолмас охир бу латофати жавони.

* * *

Мени уерук кўзунг нози анингдек беҳабар қилди,
Ки беҳуд бўлди ҳолимдин манга ҳар ким назар қилди

Азалда билдиларким, сен киби фарзанд бўлғуси,
Сенинг юзунгдин одамга малоийк саждалар қилди.

Хаёлингни юбор, Лайли, менинг ҳолимни сўрмоққа,
Ки Мажнундин сенинг ишқинг менинг ҳолим батар
қилди

Сабо ширин дудоғинга тегубон ўтти ер узра,
Ўшал ўткон билан ернинг наботин найшакар қилди.

Рақиб ўлди сабабким, сен жафочи, раҳмсиз бўлдинг,
Ямоннинг суҳбати яхшига кўргил, не асар қилди.

Итингнинг зикри дойим хайр ила бўлсун афоллоҳким,
Санга аҳволи зоримни кеча кўргач хабар қилди.

Сочингни қилди Лутфий васфу тор оғзингни ёд этти,
Мутаввал умрини охир қилиб, сўз мухтасар қилди.

* * *

Гулчехраларнинг жавридин қат-қат бу бағрим қон
эрур*,
Дур тишлиларнинг норидин икки кўзум уммон эрур.

Қонимни сўрди ирнинг у сўрмади они ҳеч киши,
Даъво қилур бўлса анга, айтурким: «Илки қон эрур».

Зулфунг узотур эрди кўп зулм илкин, они йиғмадинг,
Холи уёлмоқтин бошин остин солиб нарбон эрур.

Бошта қилур эрди қошинг кўнглум ҳақинда эгрилик,
Кўз қоқ қил, ўзин англасунким, навбати эҳсон эрур.

Бир кун жамолин кўрмайин ҳасратта қолди гўйиё,
Бечора мискин Лутфийға рўзи бори эҳсон эрур.

* Шу белги қўйилган ғазал, фардлар ва тўртликлар Э. Аҳмад-хўжаев томонидан топилиб, нашрга тайёрланган.

* * *

Ул сонийики, хилқат ичин қилди қошу кўз*,
Ҳеч кимга сенча бермади айёра қошу кўз.

Ҳайрон қолур юзунгда кўзу ёш хабар берур,
Бўлди манинг жонимга балотек ёшу кўз.

Қолса юзунгда кўз, не ажаб, хираким назар,
Қосир эрур чу бўлса муқобил қуёшу кўз.

Севди кўнгул сению кўзум сочти дурри ашк,
Сирримни олам ичра кўнгул қилди фошу кўз.

Ул кўз, оғизни Лутфий демас наргису набот,
Оғзинг кўзунг қошинда аларга не бошу кўз.

* * *

Эй жамолинг лоязолу бебадал ҳуснунг жамил*,
Ой юзунгдур аҳсани тақвим учун равшан далил.

Зулфунгуз ҳайронименким, йилда бир ялдо бўлур,
Ойда ким кўрмиш ики ялдо туни мундоқ тавил?

Оғзингу белингиинг асрорин камоҳий билмайин,
Мўшикофу хурдабинлар ичра бўлди қолу қил.

Чун қаро бодом тобут узра расмедур қадим,
Кўз жанозам сори солким, сенсизин бўлдум қатил.

Ишқ маҳв этти мени, сен ўртадин кет, эй сабо,
Ли маъаллоҳнинг мақоминда не ҳожат Жабраил?

Сунбулунгдур уқдайи раъсу юзунг моҳи тамом,
Оразинг фирдавсу қад тўбию лаълинг салсабил.

Жон берур Лутфию қилмас бир назар кофир кўзунг,
Толеъимға оҳким, усрук экач бўлди бахил.

* * *

Хуснунга боқиб, оҳ дегумдур дағи ўлгум*,
Сенсен манга дилхоҳ дегумдур дағи ўлгум.

Неча яшурай дардимни, чун ўлгани еттим,
Бўлмасмусен огоҳ дегумдур дағи ўлгум.

Ул қадду оғиз рамзини мундоқки кўрармен,
То қайси нафас, оҳ, дегумдур дағи ўлгум.

Охир дамида ҳар киши кўнглиндагин айтур,
Мен ҳам сенга ногоҳ дегумдур дағи ўлгум.

Дийдорингга мавқуфдур ирнимга келиб жон,
Кўрсам сени, оллоҳ, дегумдур дағи ўлгум.

Ҳар ким деса ошиқмен анга, гарчи хатардур,
Боштин кечиб, эй моҳ, дегумдур дағи ўлгум.

Лутфий ўларин хайли хаёлинг тобуғинда,
Гар йўллуку бир оҳ, дегумдур дағи ўлгум.

* * *

Дединги: «Бақойим санга»,— лутф ила боқ, ойим,*
Ул ваъда вафосига, бегим, неча бақойим?

Чўлпон кўзунг ул дамки қиё боқса ўлармен,
Инонмасанг, ўз фитна кўзунг бирла боқ, ойим.

Лаълинг ғамидин икки кўзум қон била тўлди,
Оғзинг ҳавоси бирла фано бўлди бақойим.

Шатранжи жамол ойки хублардин утубтур,
Рози дурур ул икки кўзунг бирла бақойим.

То Лутфий қилур жоду кўзунг васфини тақрир,
Ондин оладур соҳири Бобул сабақ, ойим.

* * *

Қаро менг ол энг уза қўймоқ ол эмиш билдим,*
Таматтуъ ондин илинмоғ маҳол эмиш билдим.

Умид эрди бирор кўнглакин енгин тутсам,
Менинг бошимда бу мушкул хаёл эмиш билдим.

Саҳиҳ танга недин бўлди заъф тазъифи,
Бу сўзда хаттидин онинг мисол эмиш билдим.

Бошимни гўй этиб оллинда зулфи чавгонинг,
Бу ерда бошқа яна ўзга ол эмиш билдим.

Азалда ошиқу маъшуқ жисму жон эрмиш,
Букун баҳонатек ул зулфу хол эмиш билдим.

Ёрутти ишқ чароғини шамъу парвона,
Ҳадиси булбулу гул қийлу қол эмиш билдим.

Чиҳ жойи оби равонким санинг сўзунг, Лутфий,
Бу ишқ ташналарига зулол эмиш билдим.

* * *

Эй, ҳусн ичинда мазҳари сунъи оллоҳсен,*
Нозу карашма кишварида подшоҳсен.

Етмас кишининг илки чу васлинг этагина,
Ул важҳ ила дедим сениким меҳру моҳсен.

Мендин дурур гуноҳки, бердим санга кўнгул,
Кўнглумни гар сен асрамасанг, не гуноҳсен.

Ҳонимни ҳажри ёр тўкар, эй хаёли дўст,
Арз айламакка оллинда бўлғил гувоҳ сен.

Кўп Лутфийдин севар мени деб юз эвурмагил,
Икки жаҳонда чун анга пушту паноҳсен.

* * *

Суратингда хомайи сунъ эрди таҳрир устина,*
Чунки етти кўзунга, сеҳр этти тасвир устина.

Гарчи бош бирла тикилди васфи зулфунгда қалам,
Ул қаро тиллик кўрар ўзини тақсир устина.

Хуснунгиз они не теб кирсун иборатқаки, ақл
Дам-бадам беҳуд бўлур шарҳинда тақрир устина.

Иш агар афсунға етса кўзларинг ашкол ила
Юз хатони юклагай жодуйи Қашмир устина.

Қошу кўзу кирпугунгнунг фитнасинин йўқ калом,
Ул балодин, нетайин, келмаса бир-бир устина.

Чиқмади зулфунг саводиндин кўнгул йўл бор учун,
Мунча умр этиб узун тунларда шабгир устина.

Лутфийни ўлтурма сенсиз ўлмаган журми учун
Ким, юрумас банданинг фармони тақдир устина.

* * *

Эй сарв шевалик қадинг озод кардаси,*
Гулнора энгингтек эртаги барбод кардаси.

Қил кўз учи (дин) назар, бўлали ғуссадин халос,
Эй борча қайғу омоли кўзунг шод кардаси.

Мен не гуноҳ қонина, кўрким, не сувсамиш,
Ул ғамзаким эрур кўзи жаллод кардаси.

Кўнглумни ҳажр зулми била бузмағай недур,
Чун бу харобадур анинг обод кардаси.

Тут гўша, эй кўнгул кўзидинким хун била,
Ҳоруту Бобулий дурур устод кардаси.

Ул қошу кирпукунг қаросин Лутфий кўргали,
Нун-ул-қалам бўлуб турур аврод кардаси.

* * *

Эй, ўгон нури била парварда ой рухсораси,*
Талъатингдин партави тўққуз фалак сайёраси.

Сеҳру наййир нажот ашколини мансух айлади,
Ошиқ ўлтурмакка кўзу ғамзайи хунхораси.

Мен гадога давлати васлинг қачон тегсун, бегим,
Кошки теккай йироқтин ой юзунг наззораси.

Кўз учидин бу ғариб аҳволини сўр лутф ила
Ким, сенинг учун бўлубмен дунёнинг овораси.

Лутфий оҳининг ўқи зарра сироят қилмади,
Қайда бутгандур, илоҳий, ул кўнгулнунг хораси.

* * *

Эй зулфи тун ўғрисию лаъли лаби хуни,*
Олам бори бу ўғрию ул хуни забуни.

Ишванг мени ўлтурдию куйдурди, доғи бор,
Эй хатм, санга ишва била ноз фунуни.

Занжир дурур гарчики девона иложи,
Ул силсилаи сочдин эрур ақл жунуни.

Нозик қадингиз бирла қачон тенг бўлур сарв
Ким, яхши эмастур кишининг асру узунни.

Жон деди они Лутфий йироқтин чў кўрунди,
«Жим» сочи, «алиф» қади била ул қоши «пун»и.

* * *

Ул дилбароким ондин эрур жон жароҳати,*
Туз септи ул жароҳата ирни малоҳати.

Кўп тегди юзининг манга эмгаклари, вале
Бир тегмади юзумга юзинингки роҳати.

Тутти қулоқу ўзга уяттин дам очмади,
Дурга чу равшан ўлди тилининг фосоҳати.

Эй рўзгор, қилма манга жавр ила жафо,
Бизга етар азоб рақиби қабоҳати.

Ул тор оғиз чу Лутфийдин ўлдуму жудо,
Тор бўлди бу гадоға жаҳонингки соҳати.

* * *

Ул жоду кўзунг шеваси то макру фан ўлди,*
Сабру хирадим кеттию жон мумтаҳан ўлди.

Ҳар кимки сенинг юзунг учун қилди фидо жон,
Тупроқи бори лолаю варду суман ўлди.

Борди қаро ерга уёлиб Бобулий Ҳорут,
То зоҳир ўшул ғамзаю чоҳи зақан ўлди.

Сочтим ҳаваси лаълида чун ёш ақиқин,
Кўзумга боқиб, дедик: «Ҳоли Яман ўлди».

Равшандур ўшул сўзки шабистонидадур ой,
Бир шамъки, ўрни яна бир кўк лаган ўлди.

Умид канори била, эй войки, кўзум
Дур тишларининг шавқида баҳри Адан ўлди.

Гар ўзга биҳишт издаса ул айни қусурдур,
Чун Лутфийи мискинга эшигинг ватан ўлди.

* * *

Улким кўнгул олди зулфу холи,*
Кўнглумдин эмас хаёли холи.

Кўзум қарорур қачонки келса,
Кўнглумда қоши, кўзи хаёли.

Ул кўзи ҳароми элимизга,
Тушгай яна бўлса гар ҳалоли.

Сорғотти юзу оқортадур бош,
Ул қаро сапаминг юзи оли.

Лутфий, не вафо тиларсен ондин,
Кўрклик кишининг етар жамоли.

* * *

Эй суратингга вақф малоҳат вилояти,*
Ваш-шамс сураси юзунгу хол ояти.

Юзунгда зоҳир аҳсани тақвим ҳаёти,
Оғзингда жузви ло ятажаззо кинояти.

Зулфунг фироқидин битайин шаммае дедим,
Ақл этти: «Бошламаки, узундур ҳикояти».

Кўз садқаси ёшимга назар қилки, расм эрур
Сойилга нотавон кишиларнинг инояти.

Қилди сени вафосиз учун ҳусн бевафо,
Не қилсун ўзга дунёда суҳбат сирояти.

Юз дардини сочингга кўнгул боғлади ўзин,
Даври қамарда ҳар кишининг бор ҳимояти.

Ул кўзу ғамза васфида қилгайму эрди сеҳр
Лутфий ҳақинда бўлмаса ҳақнинг ҳидояти?

* * *

Эй, энгларинг ҳадиқайи фирдавс лоласи,*
Гулзори ҳусн равнақи кўзунг ғазоласи.

Кўзунг жафою жавр қилурдин эмас малул,
Гўёки хуш келур санга ушшоқ ноласи.

Қонмай ичиб қонимни, бирор қилмас илтифот
Усрук кўзунгки, тўла тушубтур пиёласи.

Тек ваъдалар сўнгинча бу кун тонгла холи деб,
Кечти ҳаёту етмади бир васл ҳолиси.

Ёмғур ёғар қўтонласа, эй қон сочар кўзум,
Ойтек юзини тутқоли ул мушки ҳоласи.

Шод ўлма етсанг, эй дил, агар васл хонина
Ким, захри ҳажрсиз эмас охир наволаси.

Оғзина рўбарўй қилур Лутфийга мени,
Йўқ ерда неча бўлғай ул ойнинг ҳаволаси.

* * *

Ой юзунгуз жамолу малоҳатнинг ояти,*
Ҳуснунг била мубоҳий латофат вилояти.

Ошиқларингга қил назар, эй подшоҳи ҳусн,
Султонга фарз эрур чу раъият риояти.

То Мисри ҳусн бўлди мусаллам жамолинга,
Афсона бўлди дунёда Юсуф ҳикояти.

Кўзунг карашма бирла бори элни ўлтурур,
Ёлғуз мени фақирга йўқтур инояти.

Ҳар неча жавр қилса демасмен рақибга,
Душманга мен нечук қилайин ёр шикояти?

Ўлтургай эрди Лутфийни ҳар дам фироқи зор,
Гар бўлмаса орада хаёлинг ҳимояти.

* * *

Эй кўзларинг шикори кўнгул, ақлу жон доғи,*
Жоним фидо оронг, назарингга жаҳон доғи.

Хуснунг куни ер аҳлига бермиш самин фуруғ,
Ондин ёқар чароғ маҳи осмон доғи.

Белинг хаёли ичра камар боғламас киши
Ким, фикрина таъйин эта билмас гумон доғи.

Икки жаҳон матоъийи висолинг туфайлидур,
Сенсиз очун не бўлгуси, боғи жинон доғи?

Зулфунг каманди бошқа тегар, кўзу қош недур,
Ҳожатму сайд домига тийру камон доғи?

Кўз ёшитек чоқар мени оламда нола, оҳ,
Ошиққа бир бало эмиш оҳу фиғон доғи.

Дилбар қошинда кўз қони чун шарҳи ҳол этар,
Лутфий, нега керак арода таржумон доғи?

* * *

Эй вақф холинг оятина ҳусн кишвари,*
Мусҳафи юзунгга хатм дурур давр дилбари.

Юзунгга ой бир ҳабаши бана беш эмас
Олингда бир арус доғи хуршиди ховари.

Қошингнинг эгмасиндаги кўздин муояна,
Кўрдум мен ўз кўзум била қавс ичра Муштарий.

Жонимга улки зулфу кўзунг сеҳри айлади,
Ислому элига қилмади куффор Хайбари.

Исботи воҳидият эмасмуки, сен киби
Не инсу, не малак бору не ҳуру, не пари.

Қирпук қаза ўқи кўзу хол эрди фитналар,
Қошинг менинг бошимга бало бўлди бир сари.

То Лутфий ёзди оғзингу белинг рамузини,
Асрори ғайб нухасидур шеър дафтари.

* * *

Ўгонки, қудрат ичинда камол кўргузди,*
Юзунгнунг ойинасинда жамол кўргузди.

Жаҳонни ўртади ул дамки юзу зулфунгдин,
Тажаллиёт жамолу жалол кўргузди.

Ҳар ой бошида эди бир ҳилол кўрмак расм,
Ҳар ойда қошидин икки ҳилол кўргузди.

Ҳаёт суйиға элтиб сувсиз кетурди мени,
Дудонгиз не бало бизга ол кўргузди?

Менинг жонимға бало устида бало бўлди,
Кўзунг қошинда яратқон чу хол кўргузди.

Вужуд боғламади белингиз киби нозик,
Нечаки хомаи қудрат хаёл кўргузди.

Ҳароми кўзларинг ашқоли васфида Лутфий
Басорат аҳлина сеҳри ҳалол кўргузди.

* * *

Бўлмишам девона, сол бўйнумға зулфунг бандини,*
Ўтти иш ондинки қилсам гўш носих пандини.

Шукр учун юз сажда қилгай, кўзлари ҳам ёругай,
Кўрса гар Одам сенингтеқ нозанин фарзандини.

Писта онт ичтики торлиқ ул оғиздин олмайин,
Ёрилибтур ўзга қилмиш гўйё савгандини.

То қиёмат айш қилгаймен ўз ирнимни сўруб,
Тушта гар кўрсамки сўрмишмен лаби чун қандини.

Эйки дерсан, Лутфий, ондин кечу тутқил ўзга дўст,
Кўргуз охир олам ичра бир онинг монандини!

* * *

Эй, янгоқинг воҳидият боғининг ҳумро гули,*
Кунту канзан махфий ганжидур сочингнинг сунбули.

Оразингнинг шавқидин қилсам ғиғон, ёзгурмағил,
Қайси бир гулзор эрурким йўқтур анинг булбули.

Жоми хуршиду ғалак даври йўқ эрди, андаким
Сунди жонимға сенинг усрук кўзунг савдо мули.

Энгларинг васфи сўзумни қилса рангин важҳи бор
Ким, эрур гул давлатиндин барча булбул гулгули.

Тинмағай даври қамар ошуфталиқтин, хоссаким,
Фитна мулкинда эрур сардорсен, эй кокули.

Ҳижлатингдин чиқмағай ризвон қуср ичра йўқолиб,
Пардадин ногоҳ агар чиқғай санинг ҳуснунг гули.

Сеҳр қилғай сўзда Лутфий соҳири Кашмиртек,
Дурри назмиға қулоқ гар солса моҳи Кобулий.

* * *

Олғил ниқоб чехрадин, эй жонлар офати,*
То банда қилғай элни жамолинг латофати.

Хўблар кўп элга ҳусн сотодур зарифланиб,
Кўргузки ҳеч ўла онлар зарофати.

Ўнглум санинг биладур, агар тушмишам йироқ,
Қилмас тафовуте манга йўлнунг масофати.

Сендин ўгунга етмагай, эй подшоҳи ҳусн,
Султони жамолу малоҳат хилофати.

Ҳар дам қилурсен элни зиёфат висол ила,
Тегмас, не ҳолдур, манга васлинг зиёфати.

Хуснунг қиёмат ўлдики, ҳайрондур эл анга,
Хаттинг ўшул юз узра қиёмат махофати.

Ишқинг чу қилди муфаррад, Лутфий, азал куни
Ғам боқий қолди, дарди дил ўлди изофати.

* * *

Ул сенинг жоду қароқинг ишва чандон айлади*
Ким, юз илғи муттақийни номусулмон айлади.

Килки қудрат дуди оҳимдин тутар эрди қаро,
Кўзу қошинг нақшини ул дамки яздон айлади.

Ташладинг оби даҳан ер узра истаб оқибат,
Хизр, они топтию отин оби ҳайвон айлади.

Лоф урур эрди магар ғунча набот оғзинг била,
Оғзина ел урди андоқким тўла қон айлади.

Эй маломатгар, нетак ул юзга ошиқ бўлмайин
Ким, Юсуфтек барча нозикларни ҳайрон айлади.

Юз минг олтунға баҳолар зарра хоки пойини,
Офаринким, нархи гавҳар асру арзон айлади.

То қиёмат сендин ўзга қилмағай Лутфий кўнгул
Ким, азалда ишқ ила аҳду паймон айлади.

* * *

Эшигинг тупроқи узра кўрармен жоҳу иззатни,*
Санга қуллуқ била топтим саодат бахту давлатни.

Бошимда сарвтек қаддинг ҳавоси бўлса, айб этма,
Киши мақсудина етмас баланд этмаса ҳимматни.

Тилар кирпук ўқи бирла қошинг ёси қоним тўкса,
Айит ул рост қилмасун манга бу эгри ниятни.

Ҳалол деб кўп ҳаром қонлар кўзунг ҳар дам тўкар,
Эрур чун усрук ул кофир не билсун жаллу ҳурматни.^{оре,}

Юз узра зулф тоғитма, паришон бўлмасун жамъи,
Азиз жон узра оз солғил мунунгтек кўп балиятни.

Кўнгул ғамзанг ўқ отганда нишона қилмаса ўзин,
Эрур бир қалб они қўйғил жонимга қўй бу миннатни.

Ширинсен, эй сўзи шакар, санга Фарҳод бу Лутфий,
Жонига саҳл эрур солсанг қотиқ тоштек машаққатни.

* * *

Бўлди баҳору сенсиз йўқтур чаманда нури,*
Фирдавс бўлди гулшан йўқтур дариг ҳури.

Асбоби айшу ишрат бўлди тамом ҳосил,
Сенсиз не чорадурким, топмас кўнгул ҳузури.

Хуру паридин ортуқ бордур жамолинг, аммо
Меҳру вафода давр сур, ҳуснунгда йўқ қусури.

Ҳуснунгга ишониб кўп жабру жафо қилурсен,
Кўрклук киши бошинда, оре, бўлур ғурури.

Лутфийи хаста бўлди жондин малул сенсиз,
Бўлгай ҳаёти зоеъ чун бўлмаса сурури.

* * *

Бир чоғда кўйи ақлда бор эрди манга манзиле,*
Мен ҳам тутар эрдим бурун ўзумни бир соҳибдиле.

Султони ишқинг ногаҳон келди сипоҳи ғам била,
Жон мулкини чопти бори, не ақл қолди, не диле.

Солма юзунг субҳи уза зинҳор зулфунг лайлини,
Олам бори мажнун бўлур, қолмас жаҳонда оқиле.

Хоқимни, эй пайки сабо, солғил нигорим кўйида,
Тупроғим узра оқибат бўлғайким, унгай муқбиле.

Ғамзанг била ҳар дам менинг қонимни тўккилким,
Ментек қиличдин тўймағай ошиққа сентек қотиле. керак

Юз узра холингни кўруб зарра қарорим қолмади,
Не сабр қолсун менда чун ўтқа солибсен ғулғуле.

Лутфий, анинг ёди била жон бер чу ёрдин бошқасен,
Чун умрдин онсиз санга йўқтур жаҳонда ҳосиле.

* * *

**То қазо тузди қошинг меҳробининг бунёдини,*
Кўрмади ҳеч ким асоси зуҳднунг ободини.**

**Ошиқеким нақди умрин қилди ёдинг бирла сарф,
Не раво бўлгайким, охир қилмағайсен ёдини.**

**Сўнгра гар ширин лабиндин берса ҳалво, не осиг,
Чун фалак ҳасратта тупроқ айлади Фарҳодини.**

**Ё мунунгтек бўлма нозик, то сени эл севмагай,
Ё агар бўлдунг, жамолингдин бер элнинг додини.**

**Лутфийнинг уйқучи бахти уйқудин уйғонмади,
Қудсийлар гарчи эшитти нолаю фарёдини.**

* * *

Бурқаъ солиб юз эвурдунг юз минг порсони,*
Юз боғламоқтур, оре, йўл урғувчи нишони.

Бўйунгни гул эшитгач, кўнглини елга берди,
Саргашта қилди ментек зулфунг доғи сабоши.

Дардинг била анингтеқ ўрганди жони мискин
Ким, завқидин соғинмас бечора худ давони.

Жоно, ҳақиқат эрмиш, бу сўзки дил балодур,
Гар бўлмаса кўнгул мен кўргаймудим балони?

Ёрнинг жафоси ичра жонтеқ сабур бўлғил,
Хўблардин, эй кўнгул, кўп кўз тутмағил вафони.

Чун ғамза қилди, ёпти илки била қошени,
Ўқ оттию яшурди ул чочиёний ёни¹.

Ўғрин боқиб кўнгулдек жонимни олди, борди,
Ёраб, муродға еткур ул моҳи дилрабони.

¹ Чочиёний ёй — Чоч,— яъни Тошкентда ишланган ёй, камонга ишора.

* * *

Кўзунг карашма била бир боқиб бало қилди,*
Лабинг табассум этиб, жонни мубтало қилди.

Қаронғулуққа печа тушти ақл зулфунгдин,
Хирад юзунгни вале ўзина йўло қилди.

Кўзунгу қошингу зулфунг ул бало бирикиб,
Манга бу дунёни бир дори мубтало қилди.

Кетарди ақлни ишқинг шаҳи келиб еридин,
Ватанга чун эгаси келди, ул жало қилди.

Балодин ўзини сақлаб юрурда Лутфийнинг
Жониға жоду кўзунг, вой, не бало қилди!

* * *

**Туш бўлди қиёматким, ул моҳлиқо қўпти,*
Усрук кўзи уйқудин кеч қўпти, бало қўпти.**

**Фитна эшигин очти меҳробнишинларга,
Чун субҳ улаб наргис ул қоши қаро қўпти.**

**Изи тузини сурма қилгай дею кўзларга,
Сув бўлди менинг жоним ҳар дамки сабо қўпти.**

**Юз турлук уруш пайдо қилғувчи рақибингдур,
Ҳар қайдаки ўлтурди, ҳаққоки, сафо қўпти.**

**Мен ёлғузу ҳар сори қонимға бўлуб тонуқ,
Кўз ёши гулув қилди, фарёд жудо қўпти.**

**Ҳусн эли жафосиндин жонимға тегиртурмен,
Ҳусн андаки ўрнашти, гўёки вафо қўпти.**

**Лутфийни сўро келди ортурмоқ учун дардин,
Бир кўз юмуб-очқунча ўлтурди, яно қўпти.**

* * *

Жамолу ҳусн ила улким, ягона қилди сени,*
Хилофи ваъдада қони баҳона қилди сени.

Сени менинг киби ошиқ яратса, нетгай эдинг,
Ушулки, фитнайи аҳли замона қилди сени.

Ажалнинг уйқусига солди хаста ошиқни,
Қароқ фусунида улким, фасона қилди сени.

Кўнгул хаданги манга тегмади деб, оҳ урма,
Етар бу ўқ сангаким, ул нишона қилди сени.

Жамол шукрина Лутфийға илтифот этгил,
Онинг ризоси учунким, ягона қилди сени.

* * *

Хақ ўз камоли сунъини зотингда изҳор айлади,*
Берди санга ҳусну жаҳон аҳлин анга зор айлади.

Ул дамки сайёди азал зулфунгни қилди доми жон,
Кўнглумни ҳар тори била бошқа гирифтор айлади.

Қирдинг чаманга субҳидам, бурқаъ олиб кўрди сени,
Бир елга тегру уфтаниб гул тарки гулзор айлади.

Оғзингдин элтти ўғрилаб чун писта торлиғни, анга
Туз суйи онча қуйдиларким, охир иқрор айлади.

Гаҳ-гаҳ тегар эрди манга дашноминг, ул ҳам қолмади,
Иззатлиқ эрдим васл ила ҳажринг мени хор айлади.

Ул юзу кўзунг қошина жон бермак осон эрди, кўр,
Осон ишимни ул санам бордию душвор айлади.

Гар келса дармон топмағай Исо бу Лутфий дардига,
Доғи фироқинг кўнглини мундоқки афғор айлади.

* * *

Ҳақ бурун ондинки хилъат нақшин изҳор айлади,*
Жон била кўнглумни ишқингга гирифтор айлади.

Шаккар ирнингдин сучуклук элттию тонди набот,
Тўзмайин, икки йиғочқа охир иқрор айлади.

Ул мени куйдургучи юзунг уза зулфунг учун,
Гар Халил эрмас, недин ҳақ ўтни гулзор айлади?

Лаълинг айтурким, сени ул ғамза ўлтургусидур,
Ҳар не усрук кўнглида эрди, май изҳор айлади.

Кўрмасун, ё раб, жаҳонда яхшилиқнинг юзини,
Ҳосидеки макр ила ёримни ағёр айлади.

Бу кўнгулнунг бошига тупроқким, ҳарён бориб,
Лутфийни барча азизлар кўзида хор айлади.

* * *

Навбахор ўлди, вале ҳижрон жафолар қилғуси,*
Жон қуши ёринг ҳавосинда ҳаволар қилғуси.

Тушта кўрганда сени васлингни қадрин билмадим,
Жонима амди фироқ ўти сазолар қилғуси.

Ез агар ногаҳ кезар бўлсанг чаманда ноз ила,
Гул оёгингга тушуб, булбул дуолар қилғуси.

Ҳар неким кўнглунг тилар жавру жафодин қил, бегим,
Сен неча қилсанг жафо, банда вафолар қилғуси.

Юзига боқса, бу Лутфий ноласин айб этмагил,
Гул юзин кўргач, бале, булбул наволар қилғуси.

* * *

Қиёматта тилар бўлсанг савобе,*
Манга қил ҳар замон нозу итобе.

Сочинг, юзунг сифотин равшан айтай,
Узун тун бўлсаю хуш моҳтобе.

Хаёли оразинг нозик кўнгулда,
Кўрунур шишада мисли гулобе.

Мунажжимнинг оти ёлгончи бўлгай,
Чу ойдин тутти даврунгда ҳисобе.

Сенинг усрук кўзунгга кимки боқса,
Бўлур рашк ўтида Лутфий кабобе.

* * *

Қайдадур толеъ манга ул ой чиройин кўргали?*

Кўз етар ердин қони эрким саройин кўргали?

Ер жавр устиндаю фикри маҳоли бирла руҳ,
Жисм эвинда мунгазир меҳру вафойин кўргали.

Ишқ анингтеқ қилди расвоким, ёвутмаслар мени
Хафталарда ул сипеҳри хусн ойин кўргали.

Чархнинг қалқонидин нибтос ўтар оҳим ўқи,
Ул хаданги гамза бирла қоши ёйин кўргали.

Дарди бедармони бирла жон ёвушти чиққали,
Подшоҳедур қачон келсун гадойин кўргали.

Толеъи баргаштадин ер ёрилиб чиққай рақиб,
Бедиле гар борса ногаҳ дилрабойин кўргали.

Кечалар Лутфий хаёлинг оллида зори қилур,
Сен доғи келсанг не бўлғай оҳу войин кўргали?!

* * *

Ҳонимға кўз қарортти бировнинг қароқлари,*
Ҳўрбон бўлайин учраса кўзга қабоқлари.

Оттурди кеча бирла қиёмат тонгин манга,
Ҳар бир қиё боқарда қаро кўзунг оқлари.

Гул васфи ҳуснунг эрта била азбар этмаса,
Бўстонда не учун турур очуқ вароқлари?

Маҳшар кунига тегру мени ўртагусидур
Бу ўтки, солди жонима нозик янгоқлари.

Лутфийға ол бирла адам йўли кўрсатур,
Ширин табассум айласа нозук дудоқлари.

* * *

Равза ҳури ё малаксиз ёхуд асмойи пари,*
Е аларнинг ҳусни-ю, жамъ одамийлик бир сари.

Қайдадур Юсуфки, гултек кўнлагин чок айлағай,
Ним танангиз бирла кўрса сизни эвдин ташқари.

Юз туман минг йил агар тебратса гардун, топмағай
Бир сизингтек пок жавҳар, бир менингте^к жавҳари.

Ҳаргиз ул давлат манга бўлғаймуким, умримда мен
Итларингиз хайлида топсам мақоми чокари.

Сен санамни кўргали хўблар кўрунмас кўзума,
Ким алардур юлдузу сиз-офтоби ховари.

Лойиқ эрмастур юзунг аксина ою кун, дема,—
Ким эрур хуршиду ой ҳуснунгда ментек муштари.

Тўтийи таъбимниким, ушбу қафасда лол эди,
Бу табассум бирла гўё қилди лаълинг шаққари.

Ул оғизнинг чун вужудинда бор эрди иштибоҳ,
Нуқтайи шак тушти ирнинг узра холи анбари.

Нечаким сизга боқар Лутфий, ҳамул тўймас кўзи,
Қул гадодур ҳар нечаким топса жоҳу сарвари.

* * *

Рикобингизда манга салтанат ато бўлди,*
Бу йўл қисқалиғи жонима бало бўлди.

Ҳамул замонки қошинг тоқи бўлди меҳробе,
Кўнгул муроди-ю, жон ҳожати раво бўлди.

Сабо келтурмади ул турранинг шамомасини,
Магарки мен чилойин анда мубтало бўлди.

Не хуш чирой бўлур, ё раб, ул таололлоҳ,
Ки ёди бирла кўнгул мазҳари сафо бўлди.

Сочинг салосили Лутфийни чекти ҳақ сори,
Мажоз уланди ҳақиқатқа, мунтаҳо бўлди.

* * *

Фурқатинг ўлтурур мени тутма раво жиги-жиги,*
Кўнглум олиб ёшунмағил баҳри худо жиги-жиги.

Чун кўзу қошу қад била бизни кўнгулсиз айладинг,
Қилма ҳавола жонима ўзга ано жиги-жиги.

Ой юзунгизни кўргали ўзгага солмадим назар,
Сен доғи сақла меҳр ила ҳаққи вафо жиги-жиги.

Чун сени тенгри раҳмату лутфи мужассам айлади,
Лойиқ эмас санга ситам, қилма жафо жиги-жиги.

Лаъли лабингдин ўзга йўқ дардима чора қилғучи,
Сўрдур ўшундин, эй бегим, бизга шифо жиги-жиги.

Чун санга фарзи айн эрур ҳусн закоти, боқ менга,
Неча жигиласун санга ушбу гадо жиги-жиги.

Қуш тили андалибитек Лутфийи хаста ёлборур,
Гул киби чеҳрадин они тутма жудо жиги-жиги.

* * *

Гул сендин уфтониб қизорур, кўргил олини*
Қим, ханда бирла ўтқарадур инфиолини.

Зоҳид ҳароми кўзумга боқса ҳаром, агар
Фарқ этгай ул ҳаромидин ўзга ҳалолини.

Андоқ сўрунг, бегимки, не шиш куйса, не кабоб,
Ул ғамзанинг сўзи-ю, кўнгул шарҳи ҳолини.

Қўйғил бу кун юзунгни юзумгаки, юз кўяр
Нуқсонга ой ҳар кеча топса камолини.

Еғлиқ тикилди белига ўз нақшини кўруб,
Илкин ўпарга бошида кўргин хаёлини.

Юлдуздин ортуқ этти кўзум ёши донаси,
Ойтек юзунга кун кўрар андин заволини.

Лутфийни банда қилди ўшгул сиймтек тавинг,
Илмас йўқ эрса кўзига ул дунё молини.

* * *

Кўздин мени солдинг, севарим, нетти, не бўлди?!*
Гар ҳуснунга тушти назарим, нетти, не бўлди?!

Мендин садақангни аядинг бир қиё боқмоқ,
Эй кўзлари Чўлпон, қамарим, нетти, не бўлди?!

Бир кун сени кўрдум демадинг, гарчи ўқунгга,
Қалқон эди умри жигарим, нетти, не бўлди?!

Кўз ҳаққи агар бўлмаса сиз зарра сучукдур,
Эй сўзи, дудоғи шакарим, нетти, не бўлди?!

Дардингдин ўлуб арзимадим бир сўрорингга,
Эй кўнгли қотиқ ишвагарим, нетти, не бўлди?!

Ул тош киби кўнглунгга не ҳол дурурким,
Қилмас асар оҳи саҳарим, нетти, не бўлди?!

Йил кечса бирор Лутфийнинг отин атамассен,
Эй ўз қулидин беҳабарим, нетти, не бўлди?!

* * *

Сониъ чу бу нақши қош қилди,*
Эл ишқида тарки бош қилди.

Чун раҳмсиз эрди, ул ёзуқдин
Кўнглини худой тош қилди.

Йиғлаттию борди бизни ул ёш,
Ҳар не манга қилди ёш қилди.

Жон қасдиға қошу юзи юз минг
Бир-бири била кенгош қилди.

Лутфий гамингизни кўп яшурди,
Кўз ёши, нетайки, фош қилди.

* * *

Ҳолиёким, даври ишраттур илиқтин жомни*
Солмағилким, кўрдум асру бевафо айёмни.

Хусн даврони ғаниматтур, йигитлик бот кечар,
Яхшилиқтин банда қилғил эмди хосу омни.

Боданингки, лаззатини билгай эрди Хизр, агар
Ичгай эрди оби ҳайвонтек майи гулфомни.

Гар сўнгатек бўлмағайлар ул оғиз, кўз фикрида
Ким, оғизға олгай охир пистаю бодомни.

Чун сабо келса қилурмен гар ўзумни куч била,
Иккилай чорлаб дегай то сендин ул дашномни.

Чун дуо қилдим рақибға, берди дашном ул манга,
Ҳайф эмиш аблаҳға қилмак иззату икромни.

Кеча-кундуз чун тиларсен, Лутфий, ул дилбар юзин,
Зулфитек ўт узра қилғил доимо оромни.

* * *

Гар хаёлинг кеча-кундуз бизга ҳамдам бўлмағай,*
Сенсизин бизга очунда умр бир дам бўлмағай.

Кўрди қошинг меҳридин ҳам барчанинг қаддин ҳилол,
Ул доғи бўлди дуто то ўзгадин кам бўлмағай.

Гар тиларсен ҳусн мулкин, қулларингни қовлама,
Шаҳ чериксиз бўлса мулк анга мусаллам бўлмағай.

Пардадорлиқ қилғай онжоқ гул эшигингда, магар
Ул ҳарим ичра неча жаҳд этса маҳрам бўлмағай.

Мубтало қилди фалак бизни гами ҳижрон била,
То қиёмат ул доғи, ё рабки, хуррам бўлмағай.

Ҳуснидин парвойи йўқ, ким сўрса ҳолимни бирор
Бор кишига юз жиғой гар ўлсалар гам бўлмағай.

Охиратқа ишқин олиб борди охир Лутфий қул,
Мундин ўзга муниси ул ерда ҳамдам бўлмағай.

* * *

Лаълини ҳар гаҳки ёд этсам, равон жон йиғлағай,*
Кўзларимтек жон учун мискин кўнгул қон йиғлағай.

Ул пари оғзи ғаминда йиғласа кўз, не ажаб,
Хотаминдин гар йироқ тушса, Сулаймон йиғлағай.

Тонг ели жаннатта қилса қадду юзунг васфини,
Тўбий ҳайрон қолғай-ю, ҳасратта ризвон йиғлағай.

Гар жароҳатлиқ кўнгулда ногаҳон ўтса ўқунг,
Дардиға раҳм айлабон қон ёши пайкон йиғлағай.

Ой юзунгнунг ҳасратинда борса Лутфий дунёдин,
Еру кўк аҳли мазоринда фаровон йиғлағай.

* * *

Кўнгулсиз этгали наргис кўзи қароси мени,*
Жаҳонда тонг елитек кездурур ҳавоси мени.

Мени чу чекти ўзи сори ўқ бикин, билдим
Ки, солғувси йироқ албатта, қоши ёси мени.

Қилур бу кўз ёши қон даъвоси юзумга келиб,
Кўз этти элга, кўрунг, ёш можароси мени.

Гар оғзи йўқлуғининг сиррин англасам, не ажаб,
Ки ғайб билғувчи қилди юзи сафоси мени.

Кишини айласа сайд аҳли ҳусн шўхлуғи,
Қул этти пок этағи-ю, ингон ҳаёси мени.

Бу ишқ дардиға дармондин анда уздум умид,
Ки кўпрак ўртади бедодидин вафоси мени.

Жаҳонда Лутфийни бир лаҳза кўрмадим ғамсиз,
Жамоли айлади то ишқ мубталоси мени.

* * *

Ниқоб олмаким ул нортек янгоқтин, жон кабоб ўлди,*
Карашмангни кўруб олам бори масту хароб ўлди.

Азалда юзунгуз акси фалак кўзгусида тушти,
Бу кун ул нурнунг ойи жаҳонда офтоб ўлди.

Хўтанға чун сабо элтти, сочинг иди равон бўйи,
Гиёҳиким кийиклар сеппи чун ул мушки ноб ўлди.

Рақибинг жаври йўқ ончаки дийдори эшигингда,
Чу фирдавс ичрамен, рўзим нағу мунча азоб ўлди.

Чу гул кўрдик, сув ҳар кун тегар қутлуқ юзунгузга,
Ёқилди шавқ ўтиндаю бу ҳасраттин гулоб ўлди.

Юзунгдин бурқаъ олғил, то қошингдин жон равон
қилсам,
Илик тутким, орамизда ниқобу жон ҳижоб ўлди.

Бу Лутфий кўп тилар эрдик бош қўйса эшигингда,
Биҳамдуллоҳқи, тирингдин дуоси мустажоб ўлди.

* * *

Йўқтур юзунг қошинда қуёшнинг зарофати,*
Кундузги шамънингки не бўлғай латофати?

Ёлғуз жамол бирла эмас дилрабойлиқ,
Сентек керак турур яна чиндин зарофати.

Ул чоғда Юсуф эрди-ю, сизсиз бу даврда,
Эй хатм, сизга Мисри малоҳат хилофати.

Бир гўшада кўзунг киби хилватнишин эдим,
Тегди вараъ бошина қаро қошинг офати.

Юзунгда зулф сонича шарҳи ҳам этгали,
Монень бўлур, дариғо, малолат махофати.

Юз фарқдинким ой юзунг орасиндадур,
Бўлғай камина бир доғи кўкнинг масофати.

Лутфий қулунг ҳалокина етмасму эрди хусн
Ким, нозу шева бўлди латофат изофати.

* * *

Мени кўнгулсиз ўшул кўзи нотавон қилди,*
Кўнгулди олмади ёлғузки, қасди жон қилди.

Юзунгга таъя қилиб зулфи кеча тонгга дегин,
Ўзун узоқ, мени васфида қиссахон қилди.

Жафо хаданги била бизни ўқ отар ғамзанг,
Магарки хокийлар ичра мени нишон қилди.

Назар балосина Чўлпон кўзунг мени солди
Ким, икки бурж ичида ой била қирон қилди.

Шакартек иррингу гул юзунг, қаддинг сарви
Сўзумни нозику рангин доғи равон қилди.

* * *

То ишим тушти бир оғзи тор ила,*
Кўнглуми асror ғами бир тор ила.
Кўз тутарменким, кўзумнунг суйидин,
Кўнгли, ваҳ, тухми муҳаббат тор ила.

* * *

Умримиз кечти ғаму меҳнат билла,*
Хизматингда юз туман ҳасрат билла.
Ёрлиғингдин бизга нафъе тегмади,
Эмди озод айлагил миннат билла.

* * *

Кўнглум олдинг ғамзам фаттон ила,*
Эшигингда қул бўлубмен жон ила.
Бизни, эй ғунча оғизлиқ, табакай
Йиғлатурсен ул лаби хандон ила?

* * *

Гар таним тупроқ ичинда гард ўла,*
Анда ҳам меҳринг ажаб гар сард ўла.
Шартим улким, ёр учун бош ўйнасам,
Қавлидин ёнғон киши номард ўла.

* * *

То сенинг ишқингга бўлдум ошно,*
Ҳеч қила билмон тобуқдин ошно.
Гавҳари васлинг таманноси учун
Ғам муҳитинда қилурмен ошно.

* * *

Ожиз ўлдум васлингиз тадбирини,*
Ваҳ, менинг бу толеъим тақсирини.
Ҳар не келса келсун ул дилдор учун,
Чора йўқтур тенгрининг тақдирини.

* * *

Мен кўнгул бердим янгоқинг олина,*
Бўлмадим воқиф бу макру олина.
Эмди лобуд чора йўқ кўрмак керак,
Ҳар не тенгри солмиш ўлса олина.

* * *

Ваҳки, мен беҳудлуғимдин, эй санам,*
Ой юзунгни кўрмадим бир кун қона.
Қонима тўксанг рақиблар шод ўлур,
Итларингнинг завқи бор, оре, қона.

* * *

Ё раб, ул шамсуз-зуҳо ё сизмусиз?*Ё магар бадри дужо ё сизмусиз?
Мен севармен сизнию сиз ўзгани,
Менмудурмен бевафо ё сизмусиз?

* * *

Эй авжи малоҳат устида ой юзлук,*
Гулзори латофат аро наргис кўзлук.
Қошингда агарчи эгрилик бор, вале
Ул сарв киби қадингга бордур тузук.

* * *

Озғурур оламни сўзунг, эй бегим,*
Не балодур фитна кўзунг, эй бегим?
Айтайин дерман сенга кўнглумдагин,
Не дейин, билурсен ўзунг, эй бегим.

* * *

Дунё турғунча жаҳонда тур, бегим*,
Даври ҳуснунг то қиёмат сур, бегим.
Икки дунё хубларини ноз ила
От учун бир қамчи бирла сур, бегим.

* * *

Не бало шўхи ситамгарсен, бегим*,
Гулруху сарву санубарсен, бегим.
Мен гирифтору сенга йўқтур хабар
Не ажаб бераҳм дилбарсен, бегим.

* * *

Ой юзунгдин ою кун кўп остин*,
Ул тани нозуктур оқроқ остин.
Йўлдин элтур барчани рафторингиз,
Ҳар қачон қилсанг сарандоз остин.

* * *

То эшиттим дилбаримнинг оғриқин*,
Ғам қасос этти жонимға қиссақин.
Бир кун оғриқтин танинг бўлди ҳилол,
Доимий дардимни ҳам мундин соқин.

* * *

Сен малоҳат маснадининг хонисен*,
Сен масиҳодам кўнгуллар жонисен.
Ҳусн мулкитек хуш эрмас кишвари,
Эй хуш ул кишварки, сен султонисен.

* * *

Сен камолу ғазл ила султонсен*,
Салтанатқа чум чилой арзонсен.
Ҳусн мафҳумина сенсен мосадақ,
Ҳам малоҳат ҳужжати бурҳонсен.

* * *

Сен зарофати жисмининг жонисен,*
Сен кўнгуллар дардининг дармонисен.
Ким юзунгни кўрса ақлиндин кетар,
Гўйё сен Юсуфи Канъонисен.

* * *

Сен латофат пайкарининг хонисен,*
Хусн авжининг маҳи тобонисен.
Гар пари десам сени, маъзур тут,
Чун кўзум инсонидин пинҳонисен.

* * *

Сен вафо иқлимининг султонисен,*
Сен маъонию зарофат конисен.
Дунёда сентек топилмас одамий,
Сен магар фирдавснинг ризвонисен?

ФАРДЛАР

* * *

Қўнглум қарори қолмади, бир оқча юз тилар,*
Ул оқча юзки мен тиларам, оқча юз тилар.

* * *

Нозуклугидин бодайи лаъли ирнина қуйса,*
У ерга дегинчаки борур, бори кўрунур.

* * *

Лаълинг таманносида ўз ҳолимни кўргузсам бирор,*
Барча мунажжим толеъим ичра манга қон кўргузур.

* * *

Қиёмат бўлди ҳуснунг бар сари ҳам,*
Узуи сочинг қиёматнинг мулки қирғи.

* * *

Шакар ирнинг сари кўз неча боқсун,*
Агар ҳеч бўлмаса кўз ҳаққи йўқму?

* * *

Кўзум тўймас неча ҳуснунгга боқсам,*
Бале, ортуқси давлат кўз чиқармас.

* * *

Кел эгри ўлтурали, доғи эгри сўзлали,*
Ки сарв узра қоматинг не бало қилди жонима.

* * *

Лаълингга ақиқ ўхшамас ўз бағрига этиб қон,*
Яхши бўла олмас, бале, чун асли ямандур.

* * *

Шакар менгизлик ул лаб лаълу лубоб аро,*
Икки яғоч фарқ десам ҳам яқин ўла.

* * *

Сўз сизмас ул оғизгаки, моёул-бақо дедим,*
Боқ сўз йироқлигинаки, молокалом эрур.

* * *

Пистасиндин назар кўтармагамен,*
Игнадин кўзни қилсалар бодом.

* * *

Кун шамъини элтурга рикобингда сабуҳий,*
Кўк пардасиндин пайки саҳар айлай фонуc.

* * *

Бахртек дурбор элиндин фойз агар олса булут,*
Лой янглиқ атласи афлок бўлғай гарқи об.

* * *

Куб қониға жонимиз сусабтур,*
То ўпти лабингни, эй санам. жом.

* * *

Эй жон, менинг тириклигим ондин дурур бори,*
Уйла билмасун деб ўртада сен бир баҳонасен.

* * *

Тиласам ком ўшул айни қуллайн беқосин,*
Кулуб айтур: кетгин, санга сув йўқтур.

* * *

Ушшоқ ила ул ғамза кўз учи била сўзлар,*
Ошиқ кишилар ёсини мен қошида кўрдум.

* * *

Айтурлар анинг юзини кўрмакка қилур ҳур,*
Нетсун бу гирифторки, юз кўрмак учундур.

* * *

Оғзинг била тенглик талошур, писта уялмас,*
У оғзи очуқ бойғизининг пучлуғини кўр.

* * *

Хаданги ғамзасин кўргач, айттим:*
«Менинг жонимға ўт солгон сен-ўқсен».

* * *

Кун сафодин не дам урсун ой юзунг оллиндаким,*
Субҳ они ҳар ҳинду қўйниндин чиқармиш норлар.

* * *

Сарнавиштим ул қаро қошдин балодур, нетайин,*
Оллинда ёзганни кўрмақдин кишига чора йўқ.

* * *

Ўлтурди мураббаъ бош уза чекти балолар,*
Зулфини паришонлиғидин этгали шона.

* * *

Кўз олиға келсун қошингга эгри соғинсам,*
Қим қошқа соғинса келур, албатта, қабоққа.

* * *

Шамъи мажлисга берур нур ул сафолиқ оразинг,*
Бу масал равшандурур, ореки, ёғ-ёғқа томар.

* * *

Оби ҳаёт бирла набот оғзинг оллинда,*
Бири ҳаёти бўлғаю бири наботидур.

* * *

Ман шикаста агар жодулуқни билсам эди,*
Ўзумни нома қилиб хидматингга борғай эдим.

* * *

Рақиб келгай дедим, ёр келди ёлғуз,*
Ямон соғинмағинча яхши келмас.

* * *

Еткурур бўлса чу гурзунг ул жаҳонга ёғини,*
Азвағиға барча душман талхо бўлғуси.

* * *

Эй ёронлар, чун кўрунмас бўлсам ул тор оғзидин*
Лаблариндин бу ғарибнинг хун баҳосин этсангиз.

* * *

Соқиб, беҳуд бир журъа тўкма жомдин,*
Муҳтасиб қони тўкулса яхшироқтурким шароб.

* * *

Лутфий анинг жавридин кўнгли қолур, биглама,*
Хотирини сақлаким, сув боруру тош қолур.

* * *

Уйқу учти, жонга тушти валвала,
Неча хублар сори ўғрин кўз сола?
Бу ёруғлуқ жумла хублар юзидур,
Бир баҳона беш эмастур машъала.

* * *

Мен тилармен васлинг охи сард ила,
Дийдаи гирёну рўи зард ила,
Заррае кўнгулунга таъсир айламас,
Неча кун болиш қилурман дард ила.

* * *

То ҳаётингдин кишиким маҳл ўла,
Кечмагай ёриндин улким аҳл ўла,
Қўймағил бизни рақиб сўзи била,
Ўзга ён ҳар дам эгилмак саҳл-ўла.

* * *

Эй кўнгул, бу йўлда не ғамдур санга
Қим, хаёли ёр байрамдур санга.
Севдунг ўз ҳаддингдин ортуқ ёрни,
Ҳар сени куйдурсалар камдур санга!

* * *

Фурқатингни чеккали жон қайдадур,
Сабр этарга сенсиз имкон қайдадур.
Бизни бир йўли фаромуш айладинг,
Ул бурунқи аҳду паймон қайдадур?

* * *

Ҳар сайр учун ул моҳи тобон чиқаду,
Қўл солиб, этак йиғиб хиромон чиқаду.

Чун жилва қилиб ногаҳон боқса қиё,
Ҳар бир боқишиға юз сучук жон чиқадур.

* * *

Ҳар нечаким сарв қоматлар қўпар,
Сизга ўхшаттим, қиёматлар қўпар.
Ул балолиқ қошким қиёлаб ётур,
Ҳар замон ондин қиёматлар қўпар,

* * *

Улки шамшири жафо илкиндадур,
Дард агар берса даво илкиндадур.
Дуняликта менда бил бордур кўнгул,
Ул дағи бизни вафо илкиндадур.

* * *

Сурати Юсуф, нигоро, сендадур,
Доим анфоси Масиҳо сендадур.
Юзум ўлди заъфарон дард илкидин,
Қил иноятким, мудово сендадур.

* * *

Бевафолиқ ичра равнақму бўлур?
Даъвий меҳр айласа ҳақму бўлур?
Бир соғинсанг бизни ою йил керак,
Яхшиларнинг меҳри мундақму бўлур?

* * *

Дилбаро, Юсуф жамоли сандадур,
Дилраболиқнингки ҳоли сандадур.
Умр кечти-ю, мени бир сўрмадинг,
Бевафолиқнинг камоли сандадур.

* * *

Ҳар неча жавру жафолар сандадур,
Юз чевурман токи жонлар тандадур.
Бевафолиқни кўруб узмас умид
Бас, қатиқ жонлиқ кўнгулким мандадур.

* * *

Шеваким, ул сарви озодимдадур,
Ҳам магар ул моҳи Навшодимдадур.

То абад ҳаргиз унут бўлғуси йўқ,
Бу жамолу ҳуснким ёдимдадур.

* * *

Бу не қошу ғамзаи айёр эрур?
Бу не шаклу шевау рафтор эрур?
Сизга осондур агар мен бўлмасам,
Сенсизин лекин манга душвор эрур.

* * *

Улки халқ они малоҳат кони дер,
Руҳ они ҳусн ичра хублар хони дер.
Ўртади, кул қилди бизни ишқ ўти,
Ул жиҳатдин бизни оташдони дер.

* * *

Шева ул сарви равондин хуш турур,
Ноз ўшул жони жаҳондин хуш дурур.
Мен севармен, ул мени севмас, дариг,
Бу севишмак икки ёндин хуш турур.

* * *

Қимки жонлиқ бўлса жонони керак,
Хастани, албатта, дармони керак.
Бир неча кун ҳар киши севгай вале
Бу муҳаббатнингки поёни керак.

* * *

Жоми ишрат ҳар қачон нўш айласанг,
Ғамза бирла бизни мадҳуш айласанг.
Хизматингда тутмас эрдим бу умид
Қим, мени мундоқ фаромуш айласанг.

* * *

Эй сенинг ҳар бир карашманг қотилим,
Ўтти Мажнундин менинг дарди дилим.
Қўнглум ўртанди, доғи жоним чиқар,
Ишқингиздин ушбулардур ҳосилим.

* * *

Ул менинг жони жаҳонимға салом,
Жондин ортуқ меҳрибонимға салом.

Бир замон холи эмасмен ёдидин,
Муниси жони равонимга салом.

* * *

Хусн элининг хони борди, нетайин?
Аҳли диллар жони борди, нетайин?
Шўри ишқин қўйди кўнглум бошига,
Ул малоҳат кони борди, нетайин?

* * *

Йиллар учтум гарчи ишқинг болидин,
Топмадим бир зарра оғзинг болидин.
Чун санга ишқ эмгаки тушмайдурур,
Не билурсан хасталарнинг нолидин?

* * *

Эй висолинг давлати аҳли футуҳ,
Зулфу юзунг ёдидур ороми руҳ.
Гар илик тугсанг равон тутқин, бегим,
Сабри Айюб бўлса, йўқтур умри Нуҳ.

* * *

Сенсизин айшу сурурим қолмади,
Йиғламоқтин кўзда нурим қолмади.
Ул қуёш юзунгдин айрулгон учун,
Қайғудин зарра ҳузурим қолмади.

* * *

Сайд қилди бизни жайрон кўзлари,
Делва бўлди жон, эшитиб сўзлари.
Ер агар қилса иноят, не ажаб,
Қулни чун девона қилди ўзлари.

* * *

Гар кўнгул севди сени қон қилмади,
Куч била ўзини ҳайрон қилмади.
Сиздин ушмунча вафосизлиқ кўруб,
Эътиқодим зарра нуқсон қилмади.

* * *

Кўргамен ногаҳ янгоқинг вардини,
Тортгамен кўзга аёқинг гардини.
Топқамен деб васлидин бир кун даво,
Тортарам доим фироқинг дардини.

* * *

Кўз ёшим тупроқ ила гар қотила,
Келмагайман жавридин, ҳаққо, тила.
Ғамзаси ўлтурди-ю, ул беҳабар,
Мен агар ўлсам не ғам ул қотила?

* * *

Қоматимни неча қошинг ё қила?
Неча ҳажр ўти жонимда ёқила?
Ғамза бирла тўкти қоним ул санам,
То ҳинотек қон элина ёқила.

* * *

Кечти умру тушмади ул ёр ила,
Қўрқарам кўнглум бу ғамдин ёрила.
Бу вафосизлиқки, сендин кўрмишам,
Эътиқодим қолмади ҳеч ёр ила.

* * *

Эй кўнгул, ёрсиз санга не бор, бор,
Қайдаким ул зулфи анбарбор, бор.
Чек жафоу жавру нози борини,
Бир кун ўлғайким, дегайлар: «Бор-бор!»

* * *

Қошларинг хуш ложуварди тоқ эрур,
Хусн ичинда беназиру тоқ эрур.
Торта олмасман фироқинг нетайин,
Қилча танга бори ишқинг тоқ эрур.

* * *

Синди кўнглум шипаси ғам тошидин,
Қон сироят қилди ичу тошидин.
Қўрқарам сен ҳам вафосизлар бикин
Бўлмағайсан ичи куйри тошидин.

* * *

Кўнглума ҳар ёнки боқсам, доғи бор,
Ҳар неча дардимни десам, доғи бор.
Қилча танга бори ишқинг ёр эди,
Бир сори бўлди фироқинг доғи бор.

* * *

Мен сенинг илкиндин, эй дил, бандамен,
Ваҳ, қачон етқаймен ул дилбанда мен.
Бевафоларға мени қилдинг асир,
Сен менга султонсан, эй дил, банда мен.

* * *

Чархи кажрафтор элидин ёзамен,
Чиқмадим ҳижрон қишиндин ёза мен.
Бир мени ёрлик била ёд этмас ул,
Ҳар неча ул шаҳға қуллуқ ёзамен.

* * *

Тиласангим, анбари тар сочасен,
Эл била қилғил ишорат соча сен.
Шаккарафшон қил чаманда сўз ила,
Инфиол бер тўти, булбул, соча сен.

* * *

Дилбаро, туштим иликтин тила мен,
Сендин ўзга не жаҳонда тиламен.
Гар рақибим тушса менинг қўлума,
Орқасиндин тасмалар кўп тиламен.

* * *

Боғи хуснунгдин гуле гар тергамен,
Бош агар борса бу йўлда, тергамен.
Ой юзунгни кунга ўхшатқан учун,
Гарқ бўлмушмен уёттин терга мен.

* * *

Бир назар қилдим, қул ўлдум оя мен,
Ул сабабдин жону дилни оямен.
Гар мени шоҳимға еткурса худой,
Ҳазратингда саргузаштим оямен¹.

* * *

Гарчи қурутмас кўзумнинг ёшини,
Ҳақ узун қилсун ул оининг ёшини.
Йиғлама кўп, бу вужудинг ишқ ўти
Не қуруғин қўйғуси, не ёшини.

* * *

Туз, бегим бу дамда суҳбат кўкини,
Тут аёқ, кес дарду ғамнинг кўкини.
Иликингдин чиқса бошқа бир аёқ,
Кўзга илмон дунянинг ер-кўкини.

* * *

Топти булбул ноладин бозорини,
Ким севар гул нолаи бо зорини.
Писта гар лоф урдиса² оғзинг била,
Синдур ул оғзи очуқ бозорини.

¹ Айтаман.

² Урди эса.

* * *

Ақлу жоннинг офати, дин ғорати,
Ҳар не бор ул кўзи бирла қошдадур.
Кетмади савдоси ҳаргиз боштин,
Рост айтурлар, ки «Давлат бошдадур».

* * *

Тўнга сизмасмен фараҳдин гул кибби,
Келса ул сарви равон бир-бир манга.
Мунча йил кетган бу бахту давлатим,
Шукрилиллаҳким, келур бир-бир манга.

* * *

Бермагил дерлар вафосизга кўнгул
Ким, анинг нўшиндин ортуқ неши бор.
Узмагаймен лаълидин ўлсам умид,
Жон менинг жоним, кишининг неши¹ бор.

* * *

Зоти покингни кўруб айтур фалак:
«Хусн дарёсида йўқтур бўйла дур».
Чун тишинг васфини дурга сўзладим,
Бошини тебратти дурким: «Бўйладур»:

* * *

Фурқатингдин бўлмишам зору заиф,
Тенгри учун, мундин ортуқ қилма зор.
Чун менинг қонимни тўктунг ҳажр ила,
Ўз эшигинг теграсинда қил мазор.

¹ Нима иши.

* * *

Эй қароқчи кўзли дилбар, ўйла бил,
Жон аёман сен киби жононадин.
Хусну лутфу сурату маъни била
Туғмагай сентек яна жон онадин.

* * *

Ишқинг ўти жон уйиға тушгали,
Бир нафас ҳам тинмадим то ёнмадим.
Хублар илкидин неча бўлдим кабоб,
Мен ямон тавбамға ҳеч тоёнмадим.

* * *

Кўрмади инсон мунунгдек нозанин,
Кўргузур гўё малак юз, ё пари.
Барча жон девонау шайдо қилур
Зулфи анбарбор ила юз ёпари.

* * *

Сабру ҳушу ақлу дину дил бари
Борди-ю, қолди дуочи ёлғузун.
Оҳ уруб фарёд этарман сенсизин,
Бу вужудимдин қилибтур ёлғуз ун.